

சாத்திரம் தொடர்கற்கு

பெரிய

எம்.பி.முகம்மது ஆலீஸ்

Digitized by National Book Trust, India
http://www.nbt.org.in

M. S. S. S. S. S.

26.03.81 சரித்திரம்

தொடர்கிறது

நாவல்

எம். பி. முகம்மது ஜலீல்

மலர் வெளியீடு
5, வன்னியா வளவு,
சம்மாந்துறை.

மலர் வெளியீடு: 2, 1981 ஜனவரி 1

விலை. ரூ. 10.00

Sarithiram Thodarkirathu

Novel

Author: M. P. Muhammad Jaleel B. A. (Hons.)

5, Vanniya Valavu, Sammanthurai, Sri Lanka.

Printers: Vat Print, 96, Justice Akbar Mawatha, Colombo-2.

First Edition: 1981 January - 1.

இரண்டாவது அறுவடை

எனது வாழ்க்கையின் வட்டம் விஸ்தாரமானதல்ல. ஓர் எல்லைக்கு உட்பட்டதுதான். எனினும் இந்த எல்லைக்குள்ளும் எனக்கு ஏற்பட்டுள்ள அனுபவங்களுடன் கலந்து சிந்திக்க முடிகிறது. சிந்திக்கிறேன். சில சமயங்களில் சிந்தனை குளம்போல் அமைதியாக இருந்து விடுவதுண்டு. சில வேளைகளில் வெள்ளம்போல் பிரவாகம் எடுக்கிறது. மற்றும் சில நேரங்களில் கடல் அலைகளைப்போல் வீசிச் சுழல்கிறது.

இந்தச் சிந்தனையின் விளைச்சலை மனதில் பூட்டி வைத்துக் கொள்ளவும் முடியவில்லை. கர்ப்பம் குழந்தையானதும் அதைப் பிரசவித்து விடவேண்டும் என்ற தாய்மையின் துடிப்பைப் போல அந்த விளைச்சலை, எனக்கு வெளியே உள்ளவர்களுக்கு அளித்து விடவேண்டும் என்று எனக்குள்ளும் ஒரே துடிப்பு. இந்தத் துடிப்பின் வெளிப்பாடுதான் - எனது சிந்தனை விளைச்சலின் முதல் அறுவடைதான் "ஒரு வெள்ளைப்பூ சிரிக்கிறது" இரண்டாவது அறுவடை உங்கள் கையில் இருக்கும் இந்நாவலான "சரித்திரம் தொடர்கிறது."

நான் எவ்வளவோ சொல்ல நினைக்கிறேன். ஆனால் எனது சிந்தனைப் பூக்கள், வாழ்க்கை அனுபவங்களால் ஏற்படும் சுற்பனை மலர்கள் முழுவதையும் இரண்டொரு நாவல்களில் மாலையாகத் தொடுத்துவிட முடியாது.

எனது வாழ்க்கை வட்டத்துக்குள் எனக்குள்ள மனிதத் தொடர்பு ஓரளவுதான். ஆயினும் எனது முதல் நாவல் இத் தொடர்பை அதிகரிக்கச் செய்துவிட்டது. அவர்களுக்கும் எனக்கும் ஒரு பிணைப்பை உண்டாக்கிவிட்டது. பொதுவாக எழுத்துக்குள்ள விசேஷத் தகுதிகளில் இதுவும் ஒன்று என இப்போது எனக்குத் தெரிகிறது.

என்மீது அன்பும் அபிமானமும் உள்ள பலர் முதல் நாவலின் வெளியீட்டு விழாவுக்கு பல வகையிலும் உதவி செய்தார்கள். ஆயிரக்கணக்கான மக்களும் அவ்விழாவில் கலந்து சிறப்பித்தார்கள். நாவலை ஆர்வத்துடன் வாங்கினார்கள், படித்தார்கள், பாராட்டினார்கள், குறை நிறைகளை விமர்சித்தார்கள். இவ்வாறு என்னை உற்சாகப்படுத்திய அனைவருக்கும் என் நன்றி.

இந்த இரண்டாவது அறுவடையையும் உங்கள் முன் சமர்ப்பிக்க எனக்குப் பேருதவி புரிந்தவர் என் ஆசான் சுபைர் இளங்கீரன் அவர்கள். அவருக்கும் என் நன்றி.

5. வன்னியர் வளவு
சம்மாந்துறை.

எம். பி. முஹம்மது ஜலீல்

பிரச்சினையின் மத்தியில்

இந்நாவலைப் பற்றிய கருத்தை வாசகர்களும், விமர்சகர்களும் கூறட்டும். நான் இங்கே வேறொரு விஷயத்தைக் கூற விரும்புகிறேன்.

இலங்கையில் எழுத்தாற்றல் உள்ள சிந்தனையாளர்களும் இலக்கியப் படைப்பாளிகளும் பலர் இருக்கவே செய்கின்றனர். புதியவர்களும் தோன்றுகின்றனர். எனினும் இவர்களின் ஆக்கங்களைப் புத்தகமாக வெளியிட்டு விற்பனை செய்யும் பிரகர நிலையங்கள் இங்கே இல்லாததால் அவர்களின் எல்லாப்படைப்புகளும் புத்தகமாக வெளிவருவதில்லை. பணவசதி குறைந்தவர்களான அவர்கள் தமது ஆர்வத்தை அடக்க முடியாமல், பல சிரமங்களுக்கிடையில் எப்படியோ இரண்டொரு படைப்புக்களை வெளிக் கொணர்ந்தாலும் போட்ட முதலைக்கூட மீளப் பெறமுடியாமல் நொடித்து விடுவதால் புத்தக வெளியீடு மிகக் குறைவாகவே காணப்படுகிறது. இதனால் நமது எழுத்தாளர்களின் சிந்தனையும், படைப்புத் திறனும் பயன்படாமல் பெட்டியில் பூட்டப்பட்ட பொக்கிஷமாகவே இருந்து வருகின்றன. சொல்லப் போனால் இது அவர்களுக்கு ஏற்பட்டுள்ள நஷ்டத்திலும் பார்க்க, இந்நாட்டினதும் பொதுவாக சமுதாயத்தினதும் அறிவியல் வளர்ச்சிக்கும், இலக்கிய வளர்ச்சிக்கும் பாரிய இழப்பாகும்.

இதை எண்ணுந்தோறும் வேதனையும் கவலையும் வாட்டுகிறது. இந்நிலையில் அத்தி பூத்தாற் போல் இடையிடையே வெளிவரும் நூல்களை உவகையுடன் வரவேற்க வேண்டும்.

இந்த அற்ப சொற்ப மசிழ்ச்சியைக்கூடக் கொண்டு

ளிடும் அளவுக்கு இப்போது புத்தக வெளியீடு மேலும் பிரச்சினைக்குள்ளாகி இருக்கிறது. விலைவாசிகளின் அசுரத் தாக்குதலால் எல்லாச் செலவுகளும் உச்சத்தில் ஏறுமிருப்பது போலவே புத்தகம் வெளியிடும் செலவும் சென்ற வருடத்திலும் பார்க்க இந்த வருடம் இரட்டிப்பாகிவிட்டது. இது மேலும் அதிகரிக்கலாம். எனவே அற்ப சொற்பமாக வெளிவரும் புத்தகங்களைக்கூட இனிக் காண முடியுமா என்பது சந்தேகம்தான்.

இந்த நிலையில் எம். பி: முஹம்மது ஜலீலின் இந்த இரண்டாவது நாவலை நாம் மிகுந்த அக்கறையுடன் வரவேற்க வேண்டும். அவரது துணிச்சலைப் பாராட்டவேண்டும்.

ஜலீல், தனது முதல் நாவலுக்கு போட்ட பணத்தை மீளம் பெரும் வகையில் வாசகர்கள் அதற்குப் பேராதரவு அளித்ததுபோல இந்த நாவலையும் ஆதரிப்பார்கள் என்று நம்புகிறேன்.

சுபைர் இளங்கீரன்

மணி பன்னிரண்டையும் தாண்டிவிட்டது. நிசப்தத்தில் வீடும் வெளியும் உறங்கிக் கொண்டிருந்தன. மணிக் கூட்டின் 'டிக்கடிக்க' ஓசையைத் தவிர இலை அசையும் அரவம் கூட இல்லை.

அலிசப்ரி மட்டும் விழித்திருந்தான்.

கையில் விரிக்கப்பட்ட கடிதத்துடன் நடுஹோலில் சிலையாக அமர்ந்திருந்த அவனுடைய பார்வை, மலர்ந்த முகத்துடன் புன்னகையோடு சுவரில் இருந்த டொக்டர் கஸ்ஸாலியின் போட்டோவிலேயே தரித்திருந்தது.

தன்னை மிகவும் நேசித்த - தன் உணர்வுகளோடு கலந்து நின்ற அந்த அருமை நண்பன், சடுதியாகத் தன்னைவிட்டுப் பிரிந்து விடுவான் என்று சப்ரி எண்ணியிருக்கவே இல்லை, கஸ்ஸாலிக்கு நேர்ந்த அந்தத் திடீர் மரணம், அவனை ஒரு கலக்கு கலக்கி விட்டது. ஓரளவு மனத்திடமுள்ளவனாக இருந்தபோதிலும் இந்தச் சம்பவத்தினால் அவன் மனம் மாய்ந்து விட்டான் என்றே சொல்லவேண்டும். வங்கி மனேஜரான அவன் ஒபிசுக்குக் கூடப் போகாமல் லீவைப் போட்டுவிட்டு, கஸ்ஸாலியின் நினைவிலேயே தன்னைக் கரைத்துக் கொண்டிருந்தான்.

சப்ரிக்கு சாப்பாடுகூட கசப்பாக இருந்தது. ஒப்புக்கு ஓரிரு கவளத்தை விழுங்கிவிட்டு எழும்பி விடுவான். இரவில் நித்திரையைக் கெடுத்துக்கொண்டு வெகு நேரம்வரை கஸ்ஸாலியைப் பற்றியே சிந்தித்துக் கொண்டிருப்பான். அவனுடைய தூய்மையான நட்பு, திறந்த மனம், அவன் தனக்

குத் தந்த உற்சாகம், ஏழைகளின்மீது அவனுக்கு இருந்த ஊற்றுப் போன்ற அனுதாபம், தானும் அவனும் சேர்ந்து செய்த சேவைகள், கூடிக் களித்த நாட்கள் எல்லாம் ஒவ்வொரு சம்பவமாக சப்ரியின் மனக்கண்முன் வந்து வந்து போகும். அவற்றையெல்லாம் நினைத்து நினைத்து தனக்குள் சிலிர்த்துக் கொள்வான். துக்கத்தால் மனதுக்குள் ஊமையாக அழுவான். அந்தச் சமையினால் ஏற்படும் களைப்பு அவனை அசதியில் ஆழ்த்தும் போதுதான் கண்களை மூடுவான்.

சப்ரி இப்படி துயரத்தில் மூழ்கியிருந்தபோதிலும், தினமும் கஸ்ஸாலியின் வீட்டுக்கு மட்டும் போகத் தவறுவதில்லை. அங்கு ஓரிரு மணித்தியாலங்கள் இருப்பான். கஸ்ஸாலியின் மனைவி இத்தா இருந்ததால் அவளுடன் பேச முடியாமல் பிள்ளைகளுடன் ஏதாவது கதைத்துக்கொண்டிருப்பான்.

ரோஜா மலர்கள் போன்ற கஸ்ஸாலியின் பிள்ளைகள் இரண்டும் - தந்தையை இழந்த தாக்கத்தைப் பூரணமாகப் புரிந்துகொள்ள முடியாமல், அவர் தங்களைவிட்டு இடையிடையே வெளியூர்களுக்குப் போயிருந்தபோது ஏற்படும் உணர்வில் இருந்த அந்த இரண்டு தளிர்களும் சப்ரியுடன் வழமையான பந்தத்தோடு பேசும், கொண்டாடும். அவனும் தன் துயரத்தை அவர்களிடம் காட்டிக்கொள்ளாமல் பழகுவான். அதேவேளையில், பாசத்துக்குரிய தந்தையை இழந்துவிட்டனவே என்று எண்ணும்போதெல்லாம் உள்ளம் வேதனையால் துடிக்கும். சோகத்துடன் அவர்களைப் பார்ப்பான். மறுநிமிடம் அப்படிப் பார்ப்பது அந்தச் சிறுசுகள் இரண்டுக்கும் குழப்பத்தை உண்டாக்கிவிடும் என்று பார்வையை மாற்றிக்கொண்டு போலியாகச் சிரித்துக் கொஞ்சி விளையாடுவான். கள்ளங்கபடமற்ற அந்தப் பிஞ்சுகளிடம் தான் அப்படிப் பொய்யாக நடிக்கவேண்டியிருக்கிறதே என்றும் மனம் நோகும். இந்த மனவேதனையுடன் அவர்களின் தாயான கதீஜாமீதும் நினைவு தொத்திக்கொள்ளும். கஸ்ஸாலியைத் திடீரென்று சாவு பறித்துக்கொண்டு போனதைத் தன்னாலேயே தாங்கிக்கொள்ள முடியாதிருக்கும்

போது கதீஜாவுக்கு எப்படி இருக்கும்? எப்படி இருப்பாள் என்று எண்ணும்போது வேதனை இன்னும் அதிகமாகும். கணவரின் மௌத்தால் இத்தா இருந்த அவளை அந்நிய ஆடவர் பார்க்க முடியாததால், அவளுக்கு ஆறுதல்கூட சொல்ல முடியாத நிலையில் தனிப்பான், உருகுவான், உருகி உருகிக் கரைவான். அந்த வருத்தத்தை நெடுநேரம் தாங்கிக்கொள்ள முடியாமல் பிள்ளைகளிடம் ஏதாவது சாக்குப் போக்குக் கூறிவிட்டு அங்கிருந்து கிளம்பி விடுவான்.

ஒருநாள் இந்த மனத்துன்பத்தோடு கஸ்ஸாலியின் வீட்டிலிருந்து வெளியே வரும்போது, அதற்கு அடுத்துள்ள தனது வீட்டு வாசலில் இன்ஜினியர் இஸ்ஸதீன் நின்று கொண்டிருந்தான். அவனைப் பார்த்ததும் 'நீ ஒரு கொலைகாரன்' என்று சப்ரியின் மனம் ஆக்ரோஷத்தால் கூவியது. நீ செய்த துரோகத்தால் தான் கஸ்ஸாலிக்குத் திடீர் மௌத்து ஏற்பட்டது. உன்னால்தான் என் மதிப்புக்குரிய அற்புதமான ஒரு நண்பனை நான் இழந்தேன். கதீஜா தன் அன்புக்குரிய கணவரைப் பறிகொடுத்தாள். அவளுடைய அருமைச் செல்வங்கள் தமது பாசத்துக்குரிய தந்தையை இழந்தன. நோயாளர்கள் தங்களைப் பரிவோடு கவனிக்கும் நல்ல பண்புள்ள ஒரு சிறந்த டொக்டரையும், மக்கள் தமக்கு உதவும் மனிதாபிமானமுள்ள ஒரு சமூகத் தொண்டனையும் இழந்தனர். நீ எங்கள் எல்லோருக்கும் எவ்வளவு பெரிய-பாரதூரமான நட்டத்தை உண்டாக்கிவிட்டாய்! உன்னால் இதற்கு ஈடுகட்ட முடியுமா? நீ எதைக் கொடுத்தாலும்... நீ எதைக் கொடுத்தாலும் இந்தப் பேரிழப்புக்கு அது சமமாக முடியுமா? ஆ...! நீ எவ்வளவு கொடியவன்!

சப்ரி தனக்குள் ஏற்பட்ட மனக்கொதிப்பை இப்படி வாய்திறந்து சொல்லவில்லை. அவனுடைய பார்வைதான் இதைக் கூறியது; சொல்லொணா வெறுப்பை உமிழ்ந்தது.

சப்ரி நிற்பது தெரியாமல் மறுபக்கம் எதையோ பார்த்துக்கொண்டிருந்த இஸ்ஸதீன் யதேச்சையாக விழிகளை அவன் பக்கம் திருப்பினான். சப்ரி கனல் தெறிக்கும் ஆத்

திரத்தோடும் விழிநிரம்பிய வெறுப்போடும் தன்னைப் பார்ப்பதைக் கண்டதும் அதை எதிர்த்து நிற்க முடியாமல் விருட்டென்று உள்ளே தலைமறைந்து விட்டான்.

பொலிசைக் கண்ட கள்ளன் ஒருவன் ஓடி மறைவது போலிருந்தது அது. இஸ்ஸதீனின் இந்தக் கோழைத்தனம் சப்ரிக்கு ஏதோ நரகலை மிதித்ததுபோல் அருவருப்பை உண்டாக்கிவிட்டது. அதைச் சகிக்க முடியாமல் அவனைப்பற்றிய நினைவை அந்த நிமிடத்தில் அந்த இடத்திலேயே விட்டு விட்டுத் தன் காரை எடுத்துக்கொண்டு புறப்பட்டு விட்டான்.

அதற்கு மறுநாள்தான் கஸ்ஸாலி தன் ஆசானாக-குருவாகக் கருதும் அன்சாரியிடமிருந்து சப்ரியின் கையிலிருந்த அந்தக் கடிதம் வந்தது.

கஸ்ஸாலியின் மனதில் இலட்சியப் பற்றையும் மக்களுக்குச் சேவை செய்யவேண்டும் என்ற உணர்வையும் ஊட்டி, பல முற்போக்கான கருத்துக்களுக்கும் அவனுடைய சிந்தனைக்கும் அறிவு வளர்ச்சிக்கும் உரமளித்த அன்சாரியின்மீது கஸ்ஸாலி மிகுந்த மதிப்பும் மரியாதையும் வைத்திருந்தான். அவரைப்பற்றி அடிக்கடி சப்ரிக்கும் கூறுவான்.

அன்சாரி ஒரு தடவை கல்முனைக்கு வந்திருந்தபோது அவரை சப்ரிக்கு அறிமுகம் செய்து வைத்தான். அதிலிருந்து சப்ரிக்கும் அவரை வெகுவாக பிடித்துக் கொண்டது. இடையிடையே அன்சாரி கல்முனைக்கு வரும் போது நண்பர்கள் இருவருக்கும் மகிழ்ச்சியும் உற்சாகமும் ஏற்படும். அவருடன் பல விஷயங்களைப் பற்றியும் உரையாடுவார்கள். தமது சமூகப்பணியின் அனுபவங்களைக் கூறுவார்கள். அவர் இருவரையும் பாராட்டுவார். மேலும் உற்சாகமூட்டுவார்.

கஸ்ஸாலி மௌத்தானதும் சப்ரி உடனே அன்சாரிக்கு அறிவித்தான். செய்தி கிடைத்ததும் அதிர்ச்சியினால் மலைத்துப்போன அவர் அந்த அதிர்ச்சியுடனேயே ஊரிலிருந்து பறந்தோடி வந்தார்.

கஸ்ஸாலியைப் போலவே அவன் மீதும் நிறைந்த அபிமானமும் பற்றுதலும் வைத்திருந்த அன்சாரிக்கு அவனுடைய ஜனஸாவைப் பார்த்ததும் எத்தகைய உணர்ச்சிகளும் எண்ணங்களும் எழுந்தனவோ. ஆனால் அவர் கண்ணீர் விடாமல், மனதில் பிரவசித்த துயர வெள்ளத்தை அடக்கம் என்ற அணையால் தடுத்துக்கொண்டு மௌனமாக நெடுநேரம்வரை ஜனஸாவையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்.

அதேசமயம் தன்னைப்போலவே சப்ரி உட்பட மற்றவர்களும் கடுமையாகத் துயரப்படுகிறார்கள் என்பதை அவர்களின் கலங்கிய கண்களும், வழிந்தோடும் கண்ணீரும், வாடிய முகமும், உள்ளே லேசாகக் கேட்டுக்கொண்டிருந்த அழுகையின் ஒலிகளும், புலம்பல் ஓசைகளும் தெரியப்படுத்தின.

கஸ்ஸாலியின் திடீர்மரணத்துக்கு இஸ்ஸதீன்தான் காரணம் என்பதை சப்ரி அன்சாரிக்கு விளக்கமாகச் சொல்லிக் கொண்டிருந்தான். அவர் அதை மௌனமாகக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தாரே தவிர, அபிப்பிராயம் எதுவும் கூறவில்லை.

மையித்து அடக்கப்பட்ட பிறகு அன்சாரி கல்முனையில் அதிகம் சுணங்கவில்லை. அப்போதிருந்த மனநிலையில் இருவரும் வழமைபோல் பேசிக்கொள்ளவுமில்லை. மறுதடவை வரும்போது கதைத்துக்கொள்ளலாம் என்று கூறி சப்ரியிடம் விடைபெற்றுக்கொண்டு உடனே ஊர் திரும்பி விட்டார்.

நாலேந்து நாட்களுக்குப் பிறகு துயரத்தால் துவண்டு மனம் இடிந்து போயிருந்த சப்ரிக்கு, கஸ்ஸாலி ஒருதடவை தன் ஆசானைப்பற்றி ஆரம்பத்தில் சொன்னது நினைவுக்கு வந்தது.

“எனக்கு ஏதாவது சிக்கலோ, பிரச்சினைகளோ ஏற்பட்டால் அவரிடம்தான் கேட்பேன். தீர்வுக்கான ஆலோசனைகளை அவர் சொல்லுவார். மனம் துன்பமோ, சோர்வோ அடையும்போதெல்லாம் அவருடைய அறிவுரைகளும், உற்சாகமான வார்த்தைகளும் எனக்கு அருமருந்தாக இருக்கும்.

நான் மற்றவர்களுக்கு டொக்டர். ஆனால் எனக்கு அவர் தான் டொக்டர்.’’

கஸ்ஸாலி இவ்வாறு கூறியிருந்ததை எண்ணியதும் தன் மனச்சோர்வுக்கும் துயரத்துக்கும் அவரிடம் மருந்து கேட்டு எழுதவேண்டும் என்று நினைத்தான். அதோடு, தன்னைத் தேற்றுவதற்காக ஒருவார்த்தையோ, இஸ்ஸதீனைப்பற்றி ஒரு அடிப்பிராயமோ கூறாமல் அன்சாரி ஊருக்குத் திரும்பியது சப்ரிக்கு ஆச்சர்யமாகவும் இருந்தது. அந்தப் புதிரை விடு வித்துக்கொள்ளும் ஆவலும் எழுந்தது. உடனே, இதன் காரணத்தைக் கேட்டும், தன் மனநிலையை விளக்கியும் அவருக்கு கடிதம் எழுதினான்.

இரண்டு நாட்கள் கழித்து அவரிடமிருந்து பதில் வந்தது. அவர் சுருக்கமாக எழுதியிருந்தார்.

“மரணம் வாழ்வின் எல்லை. அந்த எல்லையை யாரும் தாண்டமுடியாது. அந்த எல்லையை இயற்கை யாருக்கும் முன்கூட்டியே சுட்டிக்காட்டுவதுமில்லை. அந்த எல்லை எப்படி இருக்கும் என்று யாருக்குமே தெரியாது. இயற்கை அதை அறிவிக்காமல் தனக்குள்ளேயே வைத்திருக்கிறது. இது இறைவன் வகுத்த விதி. கஸ்ஸாலியின் மரணத்தைப் பொறுத்த வரையும் இதுதான் நடந்தது. இதை எண்ணி நாம் அமைதியடைவதைத் தவிர வேறு வழியுமில்லை.

“எனினும் இதனால் பாதிக்கப்பட்டோருக்கு அனுதாபம் தெரிவிப்பது மரபு. அது உள்ளார்ந்த வெளிப்பாடும் கூட. ஆனால் நான் மையித்துக்கு வந்திருந்தபோது உனக்கோ, கஸ்ஸாலிக்கு நெருக்கமான மற்றவர்களுக்கோ நான் அனுதாபம் தெரிவிக்கவில்லை. ஏனெனில், நானே பெரிதும் பாதிக்கப்பட்டிருந்தேன். இதை ஒரு குறையாக எடுத்துக்கொள்ள வேண்டாம்.

“நான் உனக்கு ஒன்று சொல்ல முடியும். உன் நண்பனின் மரணம், அவனுடைய மரணம்தானே தவிர, உன்னுடைய மரணமல்ல. உன் வாழ்வு இப்போதும் உன்னுட

னேயே இருக்கிறது. கஸ்ஸாலி விட்டுச்சென்ற சமூகப்பணியை அவனுடைய இலட்சியத்தை நீ தொடர்ந்து செய்துவா. ஒரு சமூகத் தொண்டனின் பணிகள் அவனுடன் முடிந்து விடுவதல்ல. அவன் மறைந்தாலும் அவனைப் போன்றவர்களால் அது தொடரப்படுகிறது. ஆம். அந்தச் சரித்திரம் தொடர்கிறது. அந்தச் சரித்திரத்தை எழுதும் கைகளில் உன்னுடைய கையும் ஒன்றாக இருக்கட்டும். அதுவே உன் துயரத்தை மறக்க வழி.

“ஒருகிழமை நீ ஓய்ந்திருந்தது போதும். எழும்பு. உன் நண்பனின் இலட்சியத்தில் தொடர்ந்து செல் உனக்கு இது புதியதுமல்ல. அந்தப்பணிகளில் ஏற்கனவே நீயும் பங்குபற்றியிருக்கிறாய். உனக்கு அவற்றில் நிறைய அனுபவமுண்டு.

“நற்காரியங்கள் என்றும் ஜீவனுள்ளவை. அவற்றைச் செய்தவர்கள் மறைந்தாலும் அவர்களின் நற்காரியங்கள் மரணிப்பதில்லை.

“இஸ்ஸதீனைப் பற்றிய என் குறிப்பு இதுதான்:

“தியவனைப் பற்றிய சிந்தனையைத் தலைக்குள் வைத்திருப்பதில் நமக்குத்தான் நஷ்டம்—பல வகையிலும்”

சுவரில் இருந்த கஸ்ஸாலியின் போட்டோவில் கண்ணைப் பதித்திருந்த சப்ரி பார்வையைத் திருப்பிக்கொண்டு கையில் விரித்தபடி இருந்த அன்சாரியின் கடிதத்தை ஐந்தாவது தடவையாகப் படித்தான்.

தன் மாப்பிள்ளைக்கு இப்படி ஒரு திடீர் மௌத்து வரும் என்று எதிர்பார்க்காத கதீஜா அந்த அதிர்ச்சியில் பணியாக உறைந்துவிட்டாள். நீர்வீழ்ச்சியாக மாறிய அவளுடைய விழிகள் கண்ணீரைச் சொரிந்து கொண்டிருந்தனவே தவிர, அவளிடமிருந்து பேச்சே வரவில்லை. ஒரு மாதம் கழிந்ததும் அந்தக் கண்ணீரும் சிறுகச் சிறிக வற்றிவிட்டது. ஆனால் மனதில் ஏற்பட்ட துயர வெள்ளம் மட்டும் உற்றவில்லை.

அன்று கணவனைப் பற்றிய நினைவுகளோடு, படுக்கை அறைக்குள் அங்குமிங்குமாய்ச் சிதறிக்கிடந்த பிள்ளைகளின் உடுப்புகளை எடுத்து மடித்துக் கொண்டிருந்தபோது, அவளுடைய வாப்பா இஸ்மாயில் “என்ன பிள்ளை செய்கிறாய்?” என்று கேட்டவாறு உள்ளே வந்து கதிரையில் அமர்ந்தார்.

கதீஜா வாயைத் திறக்காமல் தன் வேலையைக் கவனித்துக் கொண்டிருந்தாள்.

தன் கணவனின் மரணத்துக்கு இஸ்ஸதீன்தான் காரணம் என்று எண்ணிய கதீஜா அவன்மீது தீராத வெறுப்பும் பகையும் கொண்டிருந்தாள். அவனை மதிக்கும் தன் பெற்றோர் மீதும் அவளுக்கு வெறுப்பு மூண்டிருந்தது. எனவே, கஸ்ஸாவி மௌத்தானதிலிருந்து மற்றவர்களுடன் மட்டுமல்ல, அவர்களோடும் பெரும்பாலும் மௌனம் சாதித்தாள். அவர்கள் ஏதாவது கேட்டால் பதில் மட்டும் தான் சொல்லுவாள். சில சமயங்களில் அந்தப் பதிலும் வராது. மனதில் உள்ள துயரந்தான் அவளின் வாயை அடைத்து விட்டது என்று எண்ணிய அவர்களும் அதைப் பெரிதாக எடுத்துக்கொள்வதில்லை. இப்போதும் அவளுடைய மௌனத்தை வித்தியாசமாக எண்ணாமல் மகனையே சிறிது நேரம் பார்த்துக்கொண்டிருந்த இஸ்மாயில் “நாற்பதாம் கத்தம் வருகிறது. என்ன செய்யலாம்?” என்று திரும்பவும் பேச்சை ஆரம்பித்தார்.

இந்தக் கேள்விக்கும் கதீஜாவிடமிருந்து பதில் வரவில்லை.

“என்ன பிள்ளை செய்கிறது. உன்விதி இப்படி அமைந்து விட்டது. அதற்காக இப்படியே கவலைப்பட்டிருக்க கொண்டு ஊமையாக இருக்க முடியுமா? செய்ய வேண்டிய காரியங்களைக் கலந்துபேசிச் செய்யத்தானே வேண்டும்? வாயை இப்படியே மூடிக்கொண்டிருந்தால் காரியங்களை எப்படிப் பார்க்கிறது?”

அப்போதுதான் வாயைத்திறந்தாள் கதீஜா. ஆனால் வாப்பாவைப் பார்க்காமல் அலுமாரியைத் திறந்து உடுப்பு

களை அதில் வைத்தபடி. “என்ன காரியங்களைப் பார்க்க வேண்டும்?” என்று அவளும் ஒரு கேள்வியைப் போட்டாள்.

“அதுதான் சொன்னேனே, நாற்பதாம் கத்தமென்று, அதை எப்படிச் செய்கிறது?”

“அதை நான் பார்த்துக் கொள்கிறேன்”

“இது என்ன புதுமையாய்ப் பேசுகிறாய்? நீ எப்படிப் பார்க்கிறது? நாங்கதானே அதைச் செய்ய வேண்டும்?”

“நீங்கள் ஒன்றும் செய்ய வேண்டாம்”

“என்ன பிள்ளை சொல்கிறாய்?”

“நீங்கள் கேட்டதற்குப் பதில் சொன்னேன்.”

“அது தெரியுது. ஆனால் நீ சொன்னது விளங்கவில்லை. நாங்கள் உம்மா வாப்பா இருக்கிறோம். தாய் பிள்ளைகள் இருக்கிறார்கள். நாங்களெல்லாம் ஒதுங்கியிருக்கிறதா?”

கதீஜா இதற்குப் பதில் சொல்லவில்லை.

“இந்தா பார் பிள்ளை. நமது சொந்தம் பந்தங்களையும் ஊரில் உள்ள பெரிய மனிதர்களையும் கூப்பிட்டு நாற்பதாம் கத்தத்தைச் சிறப்பாகச் செய்ய வேண்டும். அதை பெண்ணாய்ப் பிறந்த நீ மட்டும் செய்ய முடியுமா? இத்தாவில் இருக்கிற உன்னால் முடியக் கூடிய காரியமா?”

கதீஜா அலுமாரிக் கதவை மூடிவிட்டு அப்போதுதான் வாப்பாவைப் பார்த்துச் சொன்னாள். “அப்படி ஒன்றும் சிறப்பாய்ச் செய்யத் தேவையில்லை. லெப்பையையும் மோதியையும் கூப்பிட்டு கத்தத்தை ஒதினால் போதும்.”

இஸ்மாயில் சற்றுத் திகைப்போடு மகளைப் பார்த்தார். “என்ன பிள்ளை இது? நீ சொன்ன மாதிரிச் செய்தால் ஊரில் உள்ளவர்கள் என்ன சொல்லுவார்கள்? நமது தகுதிக்கும் கௌரவத்துக்கும் இது சரியா?”

“மற்றவர்கள் சொல்வதைப் பற்றியும், நமது தகுதியைப் பற்றியும் எனக்குக் கவலையில்லை. அவர்களுக்கு விருந்து வைத்து, இப்படிச் செலவழிக்கிறதைவிட, அந்தக் காசைக் கொண்டு ஏழைச் சனங்களுக்கு ஏதாவது பிரயோசனமாய்ச் செய்தால் எவ்வளவோ நன்மை கிடைக்கும்.”

“சரிதான். உன் மாப்பிள்ளை சொல்லுவாரே, ஏழைச் சனங்கள், அது இது என்று. அதுமாதிரித்தான் இருக்கிறது உன்னுடைய பேச்சும்” என்று சலித்துக்கொண்டார் இஸ்மாயில்.

“ஓம். இது அவருடைய விஷயம். அவருடைய சுருத்தும் அவருடைய விருப்பமும்தான் எனக்கு முக்கியம்.”

“அப்போ எங்கள் அபிப்பிராயம், எங்கள் விருப்பமெல்லாம் உனக்கு முக்கியமல்ல?”

“ஓம். என் புருஷன்தான் எனக்கு முக்கியம் அவர் இருந்தால் எதை விரும்புவாரோ அதைத்தான் நான் செய்வேன். மற்றவர்களின் அபிப்பிராயத்தைப் பற்றி எனக்கு அக்கறையில்லை.”

கதீஜா இதை உறுதியான குரலில் சொன்னதும் இஸ்மாயில் ஒரு கணம் அசந்துவிட்டார். மறுகணம் அவரையும் அறியாமல் சிறிது ஆத்திரம் மூண்டது. “இந்தா பார். புருசன் என்ற முறையில் அவருக்கு மதிப்புக் கொடுத்து அவருடைய அபிப்பிராயப்படி நடந்தது சரி. ஆனால் அவர் போனதோடு நாங்களும் போய்விடவில்லை. நாங்கள் உயிரோடுதான் இருக்கிறோம். இனிமேல் உன்னோடு சம்பந்தப்பட்ட விஷயங்களையெல்லாம் பார்க்க வேண்டிய கடமைக்காரர் நாங்கள்தான்”—அவருடைய குரலிலும் ஆத்திரத்தின் நெடி லேசாய் வீசியது.

“உங்களுக்குப் பிறகு?” கதீஜா கேட்டாள்.

“உன் தம்பிமார்கள் இருக்கிறார்கள்”

“அவர்களுக்குப் பிறகு உங்கள் இனைய மருமகன் பார்ப்பாரே?”

மகளுடைய கேள்வியில் தொனித்த நையாண்டியைக் கண்டு இஸ்மாயில் ஒருவிதக் குழப்பத்துடன் அவளைப் பார்த்தார். “என் அவரை ஒரு மாதிரியாய்ச் சொல்கிறாய்? அதுவும் அவன் இவன் என்று மரியாதையில்லாமல்”

கதீஜாவுக்கு துயரத்தோடு கலந்திருந்த இஸ்ஸதீன் மீதுள்ள ஆத்திரம் பீறிக் கொண்டு வெடித்தது. “அவன் ஒரு கொலைகாரன். அவனுக்கென்ன மரியாதை” என்றாள் காரமாக.

இஸ்மாயில் அதிர்ந்துவிட்டார். மேலும் அதிகரித்த குழப்பத்தோடும், பரபரப்போடும் “என்ன சொல்கிறாய்? அவர் கொலைகாரனா?” என்றார் பதறியபடி.

“ஓம் கொலைகாரன்தான். அவனால்தான் என் புருஷன் திடீரென்று மௌத்தானார்”

“உன் மாப்பிள்ளைதான் அவருடன் சண்டை பிடிப்பதற்கு எங்கள் வீட்டுக்குள் வந்தார். இஸ்ஸதீனின் கைகூட உன் மாப்பிள்ளையின் உடம்பில் படவில்லையாம். அந்த நேரத்தில் விதி மாரடைப்பு ரூபத்தில் வந்து அவருடைய வாழ்வை முடித்துவிட்டது. நடந்தது இப்படி இருக்க, இஸ்ஸதீனை நீ கொலைகாரன் என்கிறாயே?”

“அந்த மாரடைப்புக்குக் காரணமே உங்கள் இனைய மருமகன்தான்”

“அவர்தான் மந்திரத்தால் மாரடைப்பை ஏவி விட்டாரோ?”

“மந்திரத்தால் அல்ல. துரோகத்தால்”

“விளக்கமாகச் சொல்லு”

“அவரும் இஸ்ஸதீனும் படிக்கிற காலத்திலிருந்தே சிநேகிதர்களாயிருந்தது.....”

“அது எனக்குத் தெரியும், உன் மாப்பிள்ளையே சொல்லி யிருக்கிறார்”

“ஆனால் பல விஷயங்கள் உங்களுக்குத் தெரியாது. இஸ்ஸதீனை அவர் உயிருக்குயிராய் மதித்தார். அவன் இன்ஜினியரானதுக்கே உங்க மூத்த மருமகன் செய்த உதவிகள்தான் காரணம். அவனுடைய சகோதரியின் கல்யாணத்துக்குக் கூட உதவி செய்திருக்கிறார். அவன் ஆமினாவைக் கல்யாணம் செய்துகொள்ள விரும்பிய போது நீங்கள் அதற்கு இணங்காமல்—நீங்கள் மட்டுமென்ன, நான் கூட அவன் குணத்தைத் தெரிந்து மறுத்தபோது தன் சிநேகிதனுக்காக எவ்ளோடு சண்டை பிடித்து என்னைக்கூட ஒதுக்கிற அளவுக்குப் போகப் பார்த்து, கடைசியாக நம்மையெல்லாம் சம்மதிக்க வைத்து, அவன் விருப்பத்தையும் நிறைவேற்றி வைத்தார். ஆனால் இஸ்ஸதீன் தனது சொந்த லாபத்துக்காகத்தான் என் மாப்பிள்ளையோடு சிநேகமாயிருந்தானே தவிர, உண்மையான சிநேகிதனாயிருக்கவில்லை. அதனால்தான், நம் வீட்டுக்கு மாப்பிள்ளையாக வந்ததும், இவர் செய்த உதவிகளையெல்லாம் மறந்து, தானும் பெரிய இடத்தில் சம்பந்தம் செய்து கொண்ட பெருமையில், தலை கால் தெரியாமல் இவரை அலட்சியப்படுத்தினான். அதுவும் தான் லண்டனுக்குப்போய்ப் படித்துவிட்டு வந்ததால் உங்கள் மூத்த மருமகனையும் விட தான்தான் தகுதியில் கூடியவன் என்ற இறுமாப்பில் இவரை ஒதுக்கிவிட்டான். இது இவர் மனதில் கடுமையான காயத்தை உண்டாக்கிவிட்டது.”

மளமளவென்று இவ்வளவையும் கூறிவிட்டு, திரும்பவும் மூச்சு வாங்குவதற்கு பேச்சை நிறுத்தியபோது, இஸ்மாயில் குறுக்கிட்டார்.

“அதற்கு உன் புருஷன்தான் காரணம் என்று நான் சொல்லுவேன். அவர் நம்ம குடும்பத்தை மதிக்கவில்லை. நமது தகுதி, கௌரவம் ஒன்றையும் பொருட்படுத்தாமல்

கொள்கை, லட்சியம், அது இது என்று எதை எதையோ சொல்லிக்கொண்டும் எண்ணிக் கொண்டும் நடந்தது இனைய மருமகனுக்குப் பிடிக்கவில்லை. ஏன், நாங்கள் கூட உன் மாப்பிள்ளையின் போக்குப் பிடிக்காமல் ஒதுங்கினால் போலத்தான் நடந்தோம்.”

“நீங்கள் ஒதுங்கினாலுமோ, ஒதுக்கினாலுமோ. அவர் அதைப் பெரிதாக எடுத்துக்கொள்ளவில்லை. வருத்தப்படவுமில்லை. இஸ்ஸதீன் மாமனார் வீட்டுக்குப் பந்தம் பிடிக்கும் மருமகனாக இருப்பதைப் பற்றியும் கூடக் கவலைப்படவில்லை. ஆனால் உயிருக்குயிராய் மதித்துப் பழகிய தன்னை இப்படி அலட்சியப்படுத்தியதுதான் அவர் மனதை அறுத்துவிட்டது. அதைக் கூடப் பொறுத்துக் கொண்டார். ஆனால் அவன் செய்த இன்னொரு பெரிய கொடுமையை — அக்கிரமத்தை அவரால் பொறுத்துக்கொள்ள முடியவில்லை.”

“அதென்ன பெரிய அக்கிரமம் என்று புதுசாகச் சொல்கிறாய்?”

“இவருடைய சிநேகிதி ஒருத்தி. உஷா என்ற அந்தப் பெண் மிகவும் கண்ணியமானவள். அவள் லண்டனில் இருக்கிறாள். இஸ்ஸதீன் மேல்படிப்புக்காக லண்டனுக்குப் போனபோது, இவர் அவனுக்கு அறிமுகக் கடிதம் கொடுத்திருந்தார். அவளும் இவருடைய முகத்துக்காக இஸ்ஸதீனைக் கௌரவித்து, அவனுடன் கண்ணியமாக நடந்துகொண்டாள். ஆனால் இந்த ராஸ்கல் என்ன செய்தான் தெரியுமா?”

கதீஜா இந்தக் கேள்வியுடன் நிறுத்தியபோது, சோகத்தால் வெளுத்திருந்த அவளுடைய முகம் ஆத்திரத்தால் சிவந்து பொங்கியது. மறுகணம் “இவன் ஒருநாள் அவனைக் கெடுக்க முனைந்திருக்கிறான்.” என்று குரலிலும் ஆத்திரத்தைக் காட்டினார்.

ஒருகணம் திகைத்துப்போன இஸ்மாயில் “இதை உனக்கு யார் சொன்னது?” என்று படபடப்புடன் கேட்டார்.

“ஒரு மாதத்துக்கு முன்—இவர் மௌத்தானாரே, அன்றைய தினம் உஷா இங்கே வந்தபோது அவளே சொன்னாள். இதைக் கேட்டதும் எனக்கே பெரிய அதிர்ச்சியாகவும் அவ்மானமாகவும் இருந்தது. இஸ்ஸதீன் மீது ஆத்திரமும் வெறுப்பும் பொங்கியது. இவருக்கோ அதைத்தாங்க முடியவில்லை. இதை இஸ்ஸதீனிடம் கேட்கவே இவர் உங்கள் வளவுக்குள் வந்தார். நானும், என்ன நடக்கப் போகிறதோ என்ற பயத்தில் பின்னால் ஓடி வந்தேன். இவர் வளவுக்குள் நின்றபடி கோபத்துடன் இஸ்ஸதீனைக் கூப்பிட்டார். அவன் வந்ததும் “நீ ஒரு நட்புத் துரோகி. உஷாவைக் கற்பழிக்க முயன்ற மிருகம்” என்று ஆவேசத்துடன் கத்தினார். இஸ்ஸதீனும் “உன்னை யார் இங்கே வரச் சொன்னது? வெளியே போ” என்று நஞ்சைக் கக்கினான். இந்தச் சம்பவத்தினால் இவருக்கு ஏற்கனவே ஏற்பட்ட பிரசர் மேலும் கூடியிருக்க வேண்டும். அதற்கு மேல் அவரால் பேச முடியவில்லை. திடீரென்று மாரடைப்பு உண்டாகி சீவனும் பிரிந்துவிட்டது நானும் இந்தக் கோலத்துக்கு ஆளாகிவிட்டேன்.”

கதீஜா இதைக்கூறி முடிக்கும்போது அவளுடைய நா தழுதழுத்தது. விழிகள் கண்ணீரைக் கக்கின.

இஸ்மாயில் வாயடைத்துப்போய் தலையைக் குனிந்து கொண்டார்.

கதீஜா தொடர்ந்தாள். “உங்க மூத்த மருமகனின் சாவுக்கு யார் காரணம் என்று இப்போது விளங்குதா வாப்பா? இதனால்தான் இஸ்ஸதீனைக் கொலைகாரன் என்று சொன்னேன்” என்று கூறிவிட்டு வழிந்த கண்ணீரைத் துடைத்தாள்.

விக்கித்துப் போயிருந்த இஸ்மாயிலுக்கு மகளைப் பார்க்க முடியவில்லை. குனிந்த தலையை நிமிர்த்தாமல் மௌனமாகவே இருந்தார்.

கதீஜாவும் சில நிமிடங்கள் பேசாமல் இருந்துவிட்டு “நாற்பதாம் கத்தத்தைப் பெரிசாகச் செய்தால் அந்த ராஸ்

கலும் அலங்காரமாய் வந்து நின்று சபையை நடத்துவான். எனக்கு அது விருப்பமில்லை. சுருக்கமாய்ச் செய்தால் போதும்.” என்று பேச்சை முடித்தாள்.

இஸ்மாயிலுக்கு அதற்குமேல் அங்கே இருக்க முடிய வில்லை. வாயைத் திறக்காமல் எழுந்து போய்விட்டார்.

தன் இளைய மருமகனைப்பற்றி கதீஜா கூறிய செய்தி இஸ்மாயிலுக்குத் திகைப்பான ஒரு புதினமாக இருந்தாலும் அதை அவர் பாரதூரமாகக் கருதவில்லை. ஊரில் பெரிய போடியாரான அவர், காசுக்குக் கண்ணைசைத்த காரிகையரை மட்டுமல்லாமல், தனது பணத்திமிரினாலும் அதிகாரத்தினாலும் பல அப்பாவிப் பெண்களையும் பலாத்காரமாக தனது இச்சைக்குப் பலியாக்கியிருக்கிறார். இந்தப் பாதகச் செயல் அவர் மனதை ஒருபோதும் உறுத்தியதில்லை. இந்த விஷயத்தில் தன்னைப் போலவே மற்றவர்களும் நடந்து கொள்வார்கள் என்று தனது தராசில் அவர்களை நிறுத்துக்கொண்டு இது என்ன, உலகத்தில் நடக்காத காரியமா? ஆண்பிள்ளை பாயவும் செய்வான், மேயவும் செய்வான். இதுக்கென்ன வரம்பும் வாய்க்காலும்? என்று தனக்குள் கூசாமல் சமாதானம் சொல்லிக்கொள்வார்.

இளைய மருமகனைப் பற்றிய இந்த விஷயத்தையும் இது போலவே கருதினார். அதுவும் இவர் பெண்சாதியைப் பிரிந்து லண்டனில் இருந்ததால் அவனை நெருங்கியிருப்பார். இதை கதீஜாவின் மாப்பிள்ளை பெரிய விஷயமாக எடுத்துக்கொள்ளலாமா? அதுவும் எங்கேயோ தூரமான தேசத்தில் இருக்கிற ஒருத்திக்காக அவர் ஏன் கொதிக்கவும் வேண்டும்? உயிரையும் விடவேண்டும்? என்று கஸ்ஸாலியின் மீதே மனதுக்குள் குறையும் குற்றமும் சொல்லிக் கொண்டார். இளைய மருமகனிடம் இதைப்பற்றி வாயசைக்கவுமில்லை.

ஆனால் தன் விருப்பத்துக்கு மாறாக மகள் கத்தத்தைச் சுருக்கமாகச் செய்ய நினைத்ததுதான் இஸ்மாயிலின் மனதை உறுத்தியது. அவருடைய கௌரவம் அவருக்குள் விருட்சமாக நின்ற “பெரிய இடத்து மகிமை” மகளின் அபிப்பிரா

யத்தை ஏற்க மறுத்தது. இந்தப் பொடிச்சியின் எண்ணத் துக்கு நாம நடக்க முடியுமா? ஊர் என்ன சொல்லும்? அதற்கு இடம் கொடுக்காமல் கத்தத்தை நாம சிறப்பாய்ச் செய்ய வேண்டியதுதான். மூலைக்குள் இத்தா இருக்கிற இவள் எனக்கென்ன அபிப்பிராயம் சொல்கிறது? என்று மன துக்குள் முனகிக்கொண்டு காரியத்தில் இறங்கினார்.

தகப்பனாரின் இந்த ஏற்பாட்டை அறிந்ததும் கதீஜா வுக்கு அவர்மீது ஆத்திரமும் வெறுப்பும் பொங்கின. உள் ளுக்குள் கொதித்தாள்; குமுறினாள். தன்னையும் மீறி நடக் கும் இந்த ஏற்பாட்டை எண்ணி, அதைத் தடுக்க முடியாத நிலையில் வேதனைப்பட்டு அழவும் செய்தாள். ஆனால் அந்த அழுகையோடு அவள் சும்மா இருந்து விடவில்லை. தான் நினைத்தபடி லெப்பையையும் மோதினையும் சப்ரியையும் வர வழைத்து கத்தத்தை நடத்தும்படி அவளுடைய வீட்டிலேயே உதவியாளாக இருந்துவரும் பாத்திமாவைப் பணித்தாள்.

நாற்பதாம் நாள் இஸ்மாயில் தனது குடிவழிச் சனங் கள் என்று சொந்தம் பந்தங்களையும், ஊர்ப்பிரமுகர்களையும் மன்றும் பலரையும் அழைத்து பெரிய விருந்து வைப்பவத்துடன் கத்தத்தை நடத்திக் கொண்டிருந்தார். மருமகன் இஸ்ஸ தீனும் மாமனாரோடு சேர்ந்து அலங்காரமாகவும் ஆர்ப்பாட்ட மாகவும் சபையில் 'ஷோ' காட்டித் திரிந்தான்.

அதேவேளையில் கதீஜா வீட்டிலும் கத்தம் நடந்து கொண்டிருந்தது. ஆனால் லெப்பையும் மோதினும் அங்கே வராமல் இஸ்மாயிலின் வீட்டுக்குப் போய்விட்டார்கள். அவர் அலிசப்ரியையும் அழைத்திருந்தார். அவன் அதை வெறுப் புடன் புறக்கணித்துவிட்டு, இஸ்மாயில் அழைக்காமல் ஒதுக்கி விட்ட ஏழைகளான மிஸ்கீன்கள் சிலரைக் கூட்டிவந்து, அவர்களுடன் தானும் சேர்ந்திருந்து கத்தத்தை ஒதிவிட்டு, அவர்களுக்கு உணவு பரிமாறிக் கொண்டிருந்தான்.

தன் இஷ்டப்படி கத்தம் நடந்து முடிந்ததை எண்ணி இஸ்மாயில் பெருமைப் பட்டுக்கொண்டார். திருப்தியும் அடைந்தார். கதீஜாவோ வாப்பாவின் இந்த வீம்புச் செய்

கையை நினைத்து மனதுக்குள் வெம்பி வெடித்துக் கொண்டிருந்தாள். கத்தம் முடிந்து, வந்தவர்கள் போனபிறகும் அலிசப்ரி அங்கேயே இருந்ததால் அவனிடம் தன் மனக்குமுறலைக் கொட்டி விடத் துடித்தாலும், இத்தாவின் காரணமாக அவனைப் பார்க்கவோ, பேசவோ முடியாமல் குமுறலைக் கண்ணீராய் வழிய விட்டபடி அறைக்குள்ளேயே இருந்தாள்.

இஸ்மாயில் இஸ்ஸதீனையும் சபையில் நிறுத்தி, ஊர்மெச்ச ஆடம்பரத்துடன் தன் நண்பனுக்கு கத்தம் நடத்தியதை எண்ணி சப்ரிக்கும் மனம் கொதித்துக் கொண்டிருந்தது. தனது உணர்ச்சிகளை கதீஜாவிடம் வெளிக்காட்ட முடியாமல் தவித்துக்கொண்டிருந்த அவனால் அதிக நேரம் அங்கே இருக்க முடியவில்லை. மேலும் தாமித்திப்பதற்கு அங்கே வேறு வேலைகளும் இருக்கவில்லை. பாத்திமாவிடம் கூறிவிட்டு வீட்டுக்குப் போய்விட்டான்.

2

அலிசப்ரி தன் நண்பனின் இழப்பினால் மனதை வாட்டிக் கொண்டிருந்த துயரத்திலிருந்து விடுபட்டு கஸ்ஸாலியின் குருவான அன்சாரி கடிதத்தில் கூறியிருந்த ஆலோசனைப்படி நண்பனின் பணிகளைத் தொடர முற்பட்டபோது மனம் குழம்பத் தொடங்கியது.

கஸ்ஸாலி ஒரு பணியைத் தொடங்குமுன் சப்ரியுடன் விரிவாக விவாதிப்பான். ஆராய்வான். அதைச் செய்யத் தீர்மானித்துவிட்டால் பிறகு ரொக்கட் வேகந்தான். ஆனால்

சப்ரியோ இடையில் ஏதாவது பிரச்சினைகள் தடைகள் எழும் போது தயங்குவான்; சோர்வடைவான். சந்தேகப்படுவான். யோசித்துச் செய்வோம் என்பான். ஆனால் கஸ்ஸாலி “எண்ணித் துணிக கருமம் — துணிந்தபின் எண்ணுவது இழுக்கு” என்ற குறளை நான் மறப்பதில்லை. நீ யும் மறக்காதே” என்று கூறி விட்டு அத்தடைகளையும் பிரச்சினைகளையும் பொருட்படுத்தாமல் அவற்றைத் தாண்டிக்கொண்டு தொடங்கிய வேகத்தையும்விட அதிக வேகத்துடன் செயல்படுவான். சப்ரியும் தன் தயக்கத்தையும் மயக்கத்தையும் உதறிவிட்டு அதில் வழமைபோல் ஒன்றித்து விடுவான். கஸ்ஸாலியுடன் பொதுவேலைகளில் ஈடுபடுவது அவனுக்கு ஓர் அலாதியான உற்சாகத்தை அளித்தது. ஆனால் இப்போது கஸ்ஸாலியும் தானும் சேர்ந்து செய்த அப்பணிகளை தான் மட்டும் தனியாக — தனக்கு எப்போதும் உற்சாகம் ஊட்டவோ, வழி காட்டவோ, ஆலோசனை வழங்கவோ கஸ்ஸாலி இல்லாத நிலையில் — பொதுப்பணிகளைத் தட்டுத் தடங்கல்களைத் தாண்டிக்கொண்டு சோர்வில்லாமல் செய்ய முடியுமா என்ற கேள்வி எழுந்தது. இந்தக் கேள்விக்குப் பதிலாக நம்பிக்கையினமே தலையெடுத்து மனதைத் தளரக் செய்து விட்டது, அதே சமயம், அவற்றில் ஈடுபடாமல் தனது உத்தியோகக் கடமைகளோடு நின்று விடுவது பற்றி மனம் அலட்டவும் செய்தது. இந்த ஊசலாட்டத்தோடு இருக்கவும் முடியவில்லை. ஒருநாள் இதைப் பற்றி அன்சாரிக்கு, கடிதம் எழுதினான். அவன் எதிர்ப்பார்த்த படி அதற்கும் அவரிடமிருந்து பதில் வந்தது.

“மனிதனின் முன்னேற்றங்கள் அத்தனைக்கும் சரியான நம்பிக்கையே அடிப்படை. மனிதனின் அருஞ்செயல்கள் அனைத்தும் அசையாத நம்பிக்கையிலிருந்தே உருவாகியிருக்கின்றன. நம்பிக்கை இழந்தவர்கள் எதையும் சாதித்ததில்லை. உன் உள்ளத்தில் என்றைக்கும் அசையாத நம்பிக்கையும் தீர்க்கமான எண்ணங்களும் ஊன்றி நிற்கட்டும். அவை உள்ளத்தில் ஒளியை ஊட்டும்”

—என்று அவர் அதில் எழுதியிருந்தார். அதைப் படித்ததும் தன்னிடம் தலையெடுத்த ஊசலாட்டத்துக்கு முற்றுப்புள்ளி வைத்துவிட்டுப் புதிய தெம்போடு அந்த வேலைகளில் இறங்கினான்.

கஸ்ஸாலியும் சப்ரியும் செய்த சமூகப் பணிகளால் பயனடைந்தவர்களும் அவர்கள் இருவருக்கும் பக்கத் துணையாக இருந்து ஒத்துழைத்த சில சகாக்களும் கஸ்ஸாலியின் மரணத்தினால் கவலையும் சோர்வும் அடைந்திருந்தனர். அந்தப்பணிகள் இனி நடக்காது என்றும் கருதியிருந்தனர். சப்ரி இத்தொண்டைத் தொடர முன்வந்ததும் அவர்களுக்கு உற்சாகம் திரும்பியது. வங்கியின் ஊடாக விவசாயிகளுக்கும் மற்றும் சாதாரண சனங்களுக்கும் சப்ரி செய்த உதவிகள், ஏழை மாணவர்களுக்காக நிறுவப்பட்ட “கல்வி உதவிக்குழு” அனாதைப் பெண்களுக்கும், ஏழைத் தாய்மார்களுக்கும் வாழ்வளிக்க கஸ்ஸாலி - சப்ரியால் நடத்துப்பட்ட குடிசைக் கைத்தொழில்கள், மற்றும் பொதுவேலைகள் எல்லாம் திரும்பவும் சுறு சுறுப்பாக இயங்கத் தொடங்கின.

இந்தப் பணிகளில் சப்ரி ஒரு வெறியோடு தொழிற்பட்டான். அவனுடைய உத்தியோகக் கடமைகளும், பொதுப் பணிகளும் அவனுடைய முழு நேரத்தையும் விழுங்கிக் கொண்டிருந்ததால் அவன் தினசரி கஸ்ஸாலியின் பிள்ளைகளைப் பார்க்கச் செல்வதும் குறைந்தது. இடையிடையே தான் போய்வந்தான்.

அன்று ஞாயிற்றுக்கிழமை. லீவு. ஆனால் சப்ரி ஞாயிற்றுக்கிழமைகளிலும் வீட்டில் ஓய்வாக இருப்பதில்லை. பொதுக்காரியங்களுக்காக வெளியேதான் சுற்றிக்கொண்டிருப்பான். அன்றும் வெளியே புறப்படுவதற்கு ஆயத்தமாகும் போது கஸ்ஸாலியின் வீட்டிலிருந்து அழைப்பு வந்தது. கதீஜாவரச் சொன்னதாக பாத்திமா வந்து தெரிவித்துவிட்டுப் போனாள். தான் இரண்டு வாரங்களாக அங்கே போகவில்லை என்று அப்போதுதான் சப்ரிக்கு நினைவு வந்தது, கஸ்ஸாலி

யின் குழந்தைகள் என்னை எதிர்பார்த்து ஏமாந்திருக்கும். சே, நான் அவர்களை மறந்தே விட்டேன் என்று தன்னையே ஒருதரம் நொந்துகொண்டு உடனே அங்கே கிளம்பினான்.

சப்ரி காரில் வந்து இறங்கியதும் வீட்டு முற்றத்தில் விளையாடிக்கொண்டிருந்த கஸ்ஸாலியின் பிள்ளைகள் இரண்டும் “மாமா மாமா.....” என்று பரபரத்துக் கொண்டு ஓடிவந்தன. சப்ரி அவர்களைத் தூக்கிக் கொஞ்சி முத்தமிட்டு விட்டு, வரும்போது வழியில் வாங்கி வந்த சொக்வேட்டுகளை அவர்களின் கைகளில் திணித்தான். அந்தப் பிஞ்சுகள் இரண்டும் முகம் மலர அவற்றை எடுத்துக்கொண்டு “உம்மா.....மாமா.....” என்று குதூகலத்துடன் கூவிக் கொண்டே உள்ளே ஓடின.

சப்ரி வெளியே வந்து காரின் கதவுகளைப் பூட்டிவிட்டுத் திரும்பவும் உள்ளே போனபோது, வாசலில் வந்து நின்ற கதீஜா “வாருங்கள்” என்று வரவேற்று விட்டு உள்ளே திரும்பினாள்.

சப்ரிக்கு ஆச்சரியமாக இருந்தது. கதீஜாவுக்கு இத்தா முடிந்து விட்டதா? இத்தாவுக்கான நான்கு மாதங்களும் பத்து நாட்களும் கழிந்தது கூடத் தெரிய வில்லையே என்று தனக்குள் வியந்தவாறு அவனும் உள்ளே சென்றான்.

ஹோலில் வந்தமர்ந்ததும் அறை வாசலில் கதவோடு சாய்ந்து நிற்கும் கதீஜாவைப் பார்த்தான். ஒரு நகையுமில்லாமல் கையும் கழுத்தும் வெறிச்சோடியிருந்தன. வெண்ணிற ஆடை உடலை மூடியிருந்தது. விழிகளில் எப்போதும் காணப்படும் பிரகாசத்தைக் காணவில்லை.

அவளை ஆக்கிரமித்திருக்கும் இந்த விதவைக் கோலத்தை முதல் தடவையாக நேரில் பார்த்ததும், கஸ்ஸாலி மெளத்தானதற்கு முன்பு அவள் இருந்த வடிவம் - அந்தத் தோற்றம் - எவ்வளவு மலர்ச்சியாக இருந்தது! எவ்வளவு

சோபையுடன் இருந்தது! இப்போது அந்த மலர்ச்சியும் சோபையும் பறிக்கப்பட்டு வெளுத்துப்போய் வெறுமையாக நிற்கும் இந்தக் கோலத்தைப் பார்த்ததும் - இந்தக் கோலம் இவ்வை இறுதிவரை கவிந்திருக்கப் போகிறதே என்று எண்ணியதும் - மறைந்திருந்த துயரம் சப்ரியின் மனதில் திரும்பவும் வந்து புகுந்து கொண்டது. ஒரு பெருமூச்சுடன் தலையைக் குனிந்துகொண்டான்.

“இரண்டு கிழமையாக நீங்கள் வரவில்லை. உங்களைக் காணாமல் பிள்ளைகள் கூட ஏங்கிக் கொண்டிருந்தார்கள். அதுதான் உங்களை வரச் சொன்னேன். நீங்கள் ஏன் வராமல் விட்டீர்கள்? ஏதாவது பிரச்சினையா?” என்று கதீஜா பேச்சை ஆரம்பித்ததும், சப்ரி திரும்பவும் தலையை நிமிர்த்தி அவளைப் பார்த்தான்.

“பிரச்சினை ஒன்றுமில்லை. வேலைகள் அதிகம் இருந்ததால் வர நேரம் கிடைக்கவில்லை”

“அப்படி என்ன அதிக வேலைகள்?”

“கஸ்ஸாலி விட்டுச் சென்ற பணிகள்தான். அவைகளில் மூழ்கிவிட்டேன்” என்று லேசாகச் சிரித்தான் சப்ரி.

“ஓ.....அதுவா.....?” என்று இழுத்து நிறுத்திய கதீஜா சிந்தனையில் மௌனமானாள்.

கணவரை இழந்த இந்த நாலரை மாதமும் அவருடன் தான் வாழ்ந்த வாழ்க்கையை - சந்தோஷத்தோடும் துக்கத்தோடும் வாழ்ந்த வாழ்க்கையை - என்னதான் குறைகள் இருந்தாலும் கணவரால்தான் முழுமையாக நேசிக்கப்பட்டு மனதை நிறைவு செய்த வாழ்க்கையையே எண்ணி எண்ணிக் கரைந்து கொண்டிருந்தாளே தவிர, கஸ்ஸாலியின் பொதுவாழ்க்கையை - சமூகப் பணிகளை அவள் நினைக்கவே இல்லை. இப்போது அதைப்பற்றி சப்ரி சொன்னதும் அந்த நினைவுகளும் மனதில் வட்டம் போட்டன. கஸ்ஸாலி

தன்னை நேசித்தது போலவே தனது இலட்சியத்தையும் அதற்காகச் செய்த சமூகப் பணிகளையும் நேசித்ததை எண்ணிய போது அவனையறியாமலே அவளுக்கு அதில் ஒரு நாட்டம் உண்டாயிற்று. கஸ்ஸாலி இருக்கும்போது அவருடைய இந்தப் பொதுப் பணிகளில் தான் ஒட்டாமல் இருந்ததற்காக இப்போது வருந்தினாள்.

சிறிது நேரம் இதையே சிந்தித்துக் கொண்டிருந்த கதீஜா “இவரிடம் உங்களுக்குள்ள பற்றுதல்தான் இதை விடாமல் செய்ய உங்களைத் தூண்டியிருக்கிறது, இல்லையா?” என்று தன் மௌனத்தைக் கலைத்தாள்.

“என்னுடைய பற்றுதல் மட்டுமல்ல, கஸ்ஸாலியின் பற்றுதலுந்தான். அவருக்கு ஏழைச் சனங்களிடம் அபிமானமும் பற்றுதலும் இருந்தது. இது உங்களுக்கும் தெரியும். அதனால்தான் அவர்களுக்கு அவர் பல வகையிலும் உதவியாக இருந்தார். கஸ்ஸாலி மறைந்தாலும் அவரைப் பற்றிய உணர்வுகளும் நினைவுகளும் உங்கள் மனதில் ஜீவனோடுதான் இருக்கும். அதுபோல அவருடைய சமூகப் பணிகளில் அவர் ஜீவனோடு இருக்கவேண்டும். அதனால்தான் அவைகளைத் தொடர்ந்து செய்ய வேண்டியிருக்கிறது”.

சப்ரி இதைக் கூறியதும் கதீஜாவுக்கு மெய் சிலிர்த்து விட்டது. நான் கஸ்ஸாலியை எனக்குள்ளேயே வாழ வைத்துக் கொண்டிருக்கிறேன். சப்ரியோ அவரை மக்கள் மத்தியில் வாழ வைத்துக் கொண்டிருக்கிறார் என்று எண்ணிப் பெருமையாகவும் இருந்தது. அவருக்கிருந்த சோகம் கூட அப்போது தெரியவில்லை. உணர்ச்சிப் பெருக்கில் தலையைக் குனிந்தவாறு கால் விரலால் தரையை உலாவிக்கொண்டிருந்தாள்.

“என்ன யோசிக்கிறீர்கள்?”

கதீஜா பதில் கூறவில்லை. ஆனால் அவள் இப்போது யோசிக்கத்தான் செய்தாள். கணவர் தன்னை விட்டுப் போன

தும் மனைவி என்ற ஸ்தானமும் தன்னை விட்டுப் போனதாகவே அவள் கருதியிருந்தாள். தான் இனி பிள்ளைகளுக்குத் தாயாக மட்டுமே இருக்கமுடியும் என்றும் எண்ணியிருந்தாள். இம்போது சப்ரி சொன்னதை யோசிக்கும்போது தானும் கஸ்ஸாவியின் பணிகளில் ஈடுபடுவதன் மூலம் அவருக்குத் தான் தொடர்ந்தும் மனைவியாகவே இருக்க முடியும் என்று தோன்றியது. அதற்குமேல் அவள் சிந்திக்கவுமில்லை. உடனே சப்ரியின் பக்கம் திரும்பி ஆவலோடு “நானும் அந்த வேலைகளைச் செய்ய முடியுமா? அதில் ஓட்டிக்கொள்ள முடியுமா?” என்று கேட்டாள்.

சப்ரி இதை கதீஜாவிடமிருந்த எதிர்பார்க்கவேயில்லை. அவன் வியப்புடன் அவளைப் பார்த்தான். “நீங்கள்.....?”

“ஓம். நானும் இதில் பங்கெடுக்க விரும்புகிறேன். என் துயரத்துக்கு இது ஆறுதலாயுமிருக்கும்.”

சப்ரிக்கு இது சந்தோஷமாக இருந்தது. “நல்லது. உங்கள் அபிப்பிராயத்தை ஒத்துக் கொள்கிறேன். ஆனால் இது சாத்தியமா என்று யோசிக்க வேண்டும்”

“ஏன், பெண்களுக்கு இது கஷ்டமா?”

அதற்காகச் சொல்லவில்லை. ஆண்களோடு சேர்ந்து ஒரு முஸ்லிம் பெண் அதில் ஈடுபடுவதை நமது சமூகம் விரும்பாது”

கதீஜாவுக்கு இப்போதுதான் நிலைமை புரிந்தது. “மெய்தான். நன்மையான காரியமாயிருந்தும் பெண்களுக்கு இது முடியாத காரியம்தான்” என்று கூறிய அவள் சில நிமிடங்கள் யோசித்துவிட்டு “நானாக ஏதும் செய்ய முடியுமா? இதை யோசியுங்கள்” என்றாள்.

கதீஜா இதைக் கூறிமுடிக்கும்போது பாத்திமா தேனீர் கொண்டுவந்து கொடுத்தாள். சப்ரி அதை வாங்கிக் குடிக்கும்போது கதீஜா மேலும் சொன்னாள்:

“இந்த விஷயத்தில் மட்டுமில்லை, எல்லா விஷயங்களிலும் நீங்கள்தான் எனக்கு உதவியாக இருக்க வேண்டும். இப்போது எனக்கு யாருமே இல்லை. உங்களைத்தவிர.”

ஒரு கணம் துணுக்குற்ற சப்ரி தேனீரைப் பாதியோடு மீபோயில் வைத்துவிட்டு கதீஜாவைக் கேள்விக்குறியுடன் நோக்கினான்.

“உங்கள் சிநேகிதர் இருக்கும்போதே அவருக்கும் என் உம்மா வாப்பா, சகோதரங்களுக்கும் அவ்வளவு உறவில்லை என்று உங்களுக்கும் தெரியும். இவர் அவர்களுக்கு ஒரு பிழையும் செய்யவில்லை. தன் கொள்கைப்படி நடந்தார். இது அவர்களுக்குப் பிடிக்காவிட்டாலும் மூத்த மருமகன் என்ற முறையிலாவது இவரை அலட்சியப் படுத்தாமல் கொஞ்சமாவது மதிப்பு வைத்திருக்கலாம். ஆனால் அவர்கள் அப்படி நடந்து கொள்ளவில்லை. இதை உங்கள் சிநேகிதர் பெரிசாக எடுத்துக் கொள்ளாவிட்டாலும் எனக்கு மனத்தாங்கலாய்தான் இருந்தது. என்றாலும் பந்தபாசம் விடுமா? அதனால் நான் அவர்களுடன் ஓரளவு இணக்கமாய்த்தான் இருந்தேன். ஆனால் இஸ்ஸதீனால் தான் இவருக்கு இப்படி ஒரு மௌத்து வந்ததை நான் அவர்களுக்கு விளக்கமாகச் சொன்னபோதும் அவர்கள் அதைப் பொருட்படுத்தவில்லை. ஒரு துளியும் வருத்தப்படவில்லை. அதுதான் போகட்டுமென்றால், என் விருப்பத்தை, என் உணர்ச்சிகளைக் கூட அவர்கள் மதிக்கிறார்களில்லை. நாற்பதாம் சுத்த விஷயத்தில் அவர்கள் என்ன செய்தார்கள் என்று உங்களுக்கும் தெரியும். இவர் இல்லாததால் இனிமேல் தாங்கள் என்னை ஆளவேண்டும், தங்கள் எண்ணப்படி நான் ஆட வேண்டும் என்று நினைக்கிறார்கள். இதெல்லாம் சேர்ந்து அவர்களில் எனக்கிருந்த பந்தபாசத்தை அறுத்துவிட்டது. அந்தக் கொலைகாரனுக்கும், அவனைத் தலையில் வைத்துக் கொண்டாடும் இவர்களுக்கும் பக்கத்தில் இருக்கக் கூட எனக்கு விருப்பமில்லை. வேறொரு வீடு பார்த்துக்கொண்டு போய்விடுவேன். அதற்கும் என் மனம் இசைய மறுக்கிறது. நீங்கள் இருக்கிற

இந்த ஹோல், இந்த அறைகள், டைனிங் ஹோல், அந்த முற்றம் எல்லாம் இவர் பூழங்கின இடம். இவர் வாழ்ந்த வீடு. இந்த வீட்டில்தான் நாங்கள் சுக துக்கங்களை ஒன்றாய்ச் சேர்ந்து அனுபவித்தோம். இங்கேதான் எங்கள் இரண்டு பிள்ளைகளும் உண்டானார்கள். இந்த வீட்டில் இருந்து கொண்டுதான் பிள்ளைகளைத் தன் மார்பிலும் தோளிலும் போட்டுக் கொஞ்சினார்; விளையாடினார். இப்போதும் இந்த வீடு முழுவதும் இவர் இருப்பது போலவே எனக்குப் படுகிறது. இவர் என்னை நேசித்தது போலவே இந்த வீட்டையும் நேசித்தார். முற்றத்திலுள்ள இந்தப் பூமரங்களை அவர் தன் கையாலேயே நாட்டி வளர்த்தார். அந்த மரத்தைப் பாருங்கள். யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து அந்தக் கன்றைக் கொண்டுவந்து இந்த வளவில் வைத்தார். அந்தக் கறுத்தக் கொழும்பான் மாமரம் வளர்ந்து வருவதைப் பார்த்துப் பூரிப்பார். இப்போது அது பூக்கத் தொடங்கியிருக்கிறது. இன்னும் கொஞ்ச நாட்களில் காய்த்துப் பழங்களாய்த் தொங்கும். ஆனால் அவர் ஆசையோடு கொண்டு வந்து வைத்த இந்த மரத்தின் பழங்களை அவர் தின்னாமலே போய்விட்டார். அந்த மரம் நிற்கிறது. இதைப் பார்க்கும் போது கூட இவர் அதற்குப் பக்கத்தில் நிற்பதுபோல ஒரு உணர்வு ஏற்படுகிறது.....” என்று சொல்லிக் கொண்டிருக்கும்போதே கதீஜா அழுதுவிட்டாள். அதற்குமேல் பேச முடியாமல் குலுங்கிக் குலுங்கி அழுதாள்.

அவள் தன் உணர்ச்சிகளை வார்த்தையாக்கி மூச்சு விடாமல் சொரிந்துகொண்டிருக்கையில், சப்ரி அதில் லயித்து, தானும் கஸ்ஸாலியும் அந்த வீட்டில் ஒன்றாய்க் கழித்த நாட்களை- ஹோலிலும் முற்றத்திலும் இருந்து தங்களுடைய இலட்சியங்களை, எண்ணங்களை, கருத்துக்களை, ஆசாபாசங்களை, ஊர்ப்புதினங்களை, சமூகப் பிரச்சினைகளை, தேசத்தின் அரசியலை, சர்வதேச விவகாரங்களை - இப்படி எத்தனையோ விஷயங்களைப் பேசி, சிரித்து, மகிழ்ந்த நாட்களை எல்லாம் நினைவில் கொண்டுவந்து நிறுத்தி, அந்த உணர்வில் மூழ்கிக் கரைந்து கொண்டிருந்தான். இப்போது கதீ

ஜாவும் கணவரின் நினைவில் மூழ்கிக் கரைந்து கண்ணீராய்க் கொட்டிக் குலுங்கிக் குலுங்கி அழுததைக் கண்டதும் சப்ரி யால் தன்னைக் கட்டுப்படுத்திக்கொள்ள முடியவில்லை. அவனுக்கும் கண்ணீர் வழியத் தொடங்கியது. அவன் தலையைக் குனிந்து கொண்டான்.

சிறிது நேரம் அழுது கொண்டிருந்த கதீஜா விசம்பிய படி "இதனால்தான் இந்த வீட்டை விட்டுப்போக மனம் வரவில்லை. இங்கேயே இருக்கச் சொல்கிறது" என்று நிறுத்தி விட்டு இரண்டொரு நிமிடங்கள் மௌனமாயிருந்தவன் தொடர்ந்து "இங்கேதான் இருப்பேன். என் உம்மா வாப்பா, சகோதரங்கள் இங்கே வந்து போய்க்கொண்டிருந்தாலும், நான் இந்த வீட்டைவிட்டு நகரப்போவதில்லை" என்று சொல்லும்போது, சப்ரியும் அதையே விரும்புவதுபோல் குனிந்தவாறே தலையை ஆட்டி ஆமோதித்தான்.

கதீஜா வழிந்த கண்ணீரைத் துடைத்துவிட்டு மேலும் தழுதழுத்த குரலில் "இந்த வீட்டில் இருந்தாலும் அவர்களில் நான் தங்கியிருக்க மாட்டேன். என் காரியங்களை நானே பார்த்துக்கொள்ளத் தீர்மானித்து விட்டேன். அவர்களுடைய எந்த உதவியும் எனக்கு வேண்டாம். அவர்கள் இருந்தும் எனக்கு இல்லாதது போலத்தான். அதனால்தான் உங்களைத்தவிர எனக்கு யாருமில்லை என்று சொன்னேன். என் பிள்ளைகளுக்கு இப்போது தகப்பனில்லை. இனிமேல் நீங்கள் தான் அவர்களுக்குத் தகப்பனாயிருந்து பாதுகாக்க வேண்டும். எனக்கும் உதவியாக இருக்க வேண்டும். உங்கள் சிநேகிதரைப் பூரணமாகத் தெரிந்து வைத்திருக்கும் நீங்கள் தான் இதற்கு முழுத் தகுதியுமுள்ளவர்" என்று கூறிவிட்டு ஏதோ ஒரு அலுவலாக அடுப்படிப் பக்கம் போனான்.

சப்ரி விழிகளைத் துடைத்துவிட்டு, ஹோலின் ஒரு மூலையில் சொக்லேட்டின் கடைசித் துண்டைச் சுவைப்பதில் மூழ்கியிருந்த இரு குழந்தைகளையும் பார்த்தான். அவர்கள் சொக்லேட்டைத் தின்று முடித்துவிட்டு அவனைப் பார்த்துச் சிரித்தனர். சப்ரி புன்னகை செய்தான். மூத்தவன் ஆப்தின்

ஓடி வந்து சப்ரியின் மடியில் அமர்ந்துகொண்டு “எனக்கு இன்னும் சொக்லேட் வேணும்” என்று அவன் முகத்தைத் தடவினான். இதைக்கண்ட இனையவன் அன்வரும் விகக் கென்று ஓடிவந்து சப்ரியின் ஒரு தொடையில் சாய்ந்தபடி “மாமா..... எனக்கும்” என்று கையைப் பிடித்து ஆட்டினான்.

திரும்பி வந்த கதீஜா சப்ரியையும் பிள்ளைகளையும் பார்த்தாள்.

சின்னவன் திரும்பவும் “மாமா... எனக்கும்...” என்று மீண்டும் முனகினான்.

“இவர்கள் என்ன கேட்கிறார்கள்?” என்றாள் கதீஜா.

“சொக்லேட்”

“அதெல்லாம் வேண்டாம்”

“இனிமேல் நான்தான் பிள்ளைகளைப் பாதுகாக்க வேண்டுமென்று சொல்லிவிட்டு இப்போது வேண்டாம் என்கிறீர்களே?” என்று லேசாய்ச் சிரித்தான் சப்ரி.

“சரிதான். இதுதான் பிள்ளைகளைப் பாதுகாக்கிற லட்சணமாக்கும்?” என்று நான்கு மாதங்களுக்குப் பிறகு அப்போதுதான் முதல் தடவையாகத் தனது இதழ்களில் லேசாகச் சிரிப்பை நெளியவிட்ட கதீஜா, பிள்ளைகளிடம் “மாமா தந்த சொக்லேட்டில் ஒன்றைக்கூட மிச்சம் வைக்காமல் முழுவதையும் தின்றுவிட்டீர்கள். இதற்குமேல் தின்றால் வயிற்றுக்கு ஆகாது. மாமாவைத் தொந்தரவு செய்யாமல் மடியைவிட்டு இறங்குங்கள்” என்று அதட்டினான்.

ஆப்தின் தலையை ஆட்டியபடி “மாட்டேன்” என்று கூறிவிட்டு சப்ரியின் கழுத்தைக் கட்டிக்கொண்டான். அன்வரும் தலையை ஆட்டி மறுத்துவிட்டு மூத்தவனை நெருக்கிக் கொண்டு தானும் சப்ரியின் மடியில் ஏற முயற்சித்தான்.

சப்ரி அவனையும் அணைத்துக்கொண்டு “எனக்கொன்றும் தொந்தரவில்லை. பிள்ளைகளை அதட்டாதீர்கள்” என்று அவ்வரின் தலையைத் தடவினான்.

“நீங்கள் நல்லாக இடம் கொடுத்து விட்டீர்கள். இவர்களுக்கு உங்களிடம் செல்லம் கூடிவிட்டது”

சப்ரி சிரித்துக்கொண்டே “வாருங்கள் போவோம்” என்று பிள்ளைகளை இறக்கிவிட்டு தானும் எழுந்தான்.

“எங்கே கூட்டிக்கொண்டு போகிறீர்கள்?” கதீஜா கேட்டாள்.

“இரண்டு பேரையும் காரில் கொண்டுபோய் ஒரு சுற்றுச் சுற்றிவிட்டு வருகிறேன்”

இதைச் சொன்னதும் ஆப்தீனும் அவ்வரும் துள்ளிக் குதித்துக்கொண்டு காரை நோக்கி ஓடினார்கள்.

பிள்ளைகளைக் காரில் ஏற்றிக்கொண்டு சப்ரி வெளியே புறப்பட்டதும் கதீஜா கூறிய விஷயங்கள் அவனுடைய சிந்தனையில் சுழலத் தொடங்கின.

கஸ்ஸாலி காலஞ்சென்று விட்டதால் இனி மகனையும் பேரப்பிள்ளைகளையும் பராமரிக்கும் பொறுப்பை கதீஜாவின் வீட்டார்தான் ஏற்பார்கள் என்றும், அவர்களுடன் அவனுக்கு மனத்தாங்கல் இருந்தாலும், விதவையான அவள் அதை மறுக்க மாட்டாள் என்றும் சப்ரி கருதியிருந்தான். ஆனால் கதீஜா தன் பெற்றோரைப் பற்றியும், தன் முடிவையும் தீர்க்கமாகத் தெரிவித்ததும் அவனுக்குப் பெரும் அதிர்ச்சியாக இருந்தது. அந்த அதிர்ச்சியின் மத்தியில் கதீஜாவின் முடிவு சரியென்றே பட்டது. ஆனால் மகளின் இந்த முடிவை இஸ்மாயிலும் பெண்சாதியும் ஏற்பார்களா என்ற கேள்வியும் எழுந்தது. கஸ்ஸாலியோடு தான் எவ்வளவுதான் பின்னிப் பிணைந்திருந்தாலும் - அந்த நட்புரிமையில் தன் தோழனின் குடும்ப நலனைக் கவனிக்க விரும்பினாலும் இஸ்மாயில்

வீட்டாரைப் பொறுத்தவரை தான் வெளியாள். தங்கள் மகளையும் பேரப்பிள்ளைகளையும் பராமரிக்கும் பொறுப்பை வெளியாள் எடுத்துக் கொள்வதை அவர்கள் ஒருபோதும் விரும்ப மாட்டார்கள். அது பிரச்சினையாகிவிடும். இதற்காக, கதீஜாவின் கோரிக்கையை தான் ஏற்க மறுத்தால், அவள் முற்றாக மனமுடைந்து முழு விரக்திக்கும் ஆளாகி தன்னைப் பற்றியும் தவறான அபிப்பிராயத்துக்கு வந்து விடுவாள். தான் அப்படி ஒதுங்கிக்கொண்டு கதீஜாவின் பெற்றோரிடமே அந்தப் பொறுப்பை விட்டுவிடுவதும் கஸ்ஸாவியின் உள்ளப் பாங்குக்கும் விரோதமானது என்றெல்லாம் யோசித்தான். அவனால் ஒரு முடிவுக்கும் வர முடியவில்லை. பிள்ளைகளும் இடையிடையே அவனுடைய சிந்தனையைக் குழப்பியதால் காரில் உலாத்திக் கொண்டிருக்கவும் முடியவில்லை. அவன் கல்முனைக் கடைத் தெருவுக்கு வந்து அவர்களுக்கு ஐஸ்கிரீமும் சொக்லேட்டும் வாங்கிக் கொடுத்து விட்டுச் சற்று வேகமாகவே கதீஜாவின் வீட்டுக்குத் திரும்பினான். பிள்ளைகளை இறக்கிவிட்டு அவன் அங்கே தொடர்ந்து இருக்கவில்லை. கதீஜாவிடம் விடைபெற்றுக்கொண்டு போய் விட்டான்.

ஒரு தீர்மானத்துக்கும் வரமுடியாமல் இந்தச் சிந்தனையிலேயே இரண்டு மூன்று நாட்களைக் கடத்திய சப்ரி, இதைப் பற்றியும் அன்சாரிக்கு எழுதி அவருடைய ஆலோசனையைப் பெறலாமா என்று நினைத்தான். ஆனால் எடுத்ததற்கெல்லாம் அவருடைய ஆலோசனையைக் கேட்பது தன் பலவீனத்தைத்தான் காட்டும் என்று அந்த நினைப்பையும் ஒதுக்கிவிட்டு, தானே ஒரு முடிவுக்கு வரவேண்டும் என்று எண்ணி திரும்பவும் இந்த விஷயத்தைச் சிந்தித்தான். இறுதியில் விளைவுகள் எதுவாக இருந்தாலும் கதீஜாவின் கோரிக்கையை ஏற்படுத்தி தீர்மானித்தான். இந்தத் தீர்மானத்தை கதீஜாவுக்குத் தெரிவிக்க அவனுக்கு அவசியம் இருக்கவில்லை. சப்ரி அதன்படி நடக்கத் தொடங்கி விட்டான்.

மகள் எடுத்த முடிவை அறியாத இஸ்மாயிலும் மனைவி சவ்தாவும் மகளுக்குத் தாங்கள்தான் எஜமானர்கள் என்ற

எண்ணத்தில் அவளுடைய வீட்டுக்குத் தினமும் வந்து மேற்பார்வை செய்தார்கள். என்ன வேண்டும், ஏது வேண்டும் என்று விசாரிக்கவும் தவறுவதில்லை. ஆனால் கதீஜா எந்தத் தேவையையும் தெரியப்படுத்துவதில்லை. அவசியம் நேர்ந்தாலே தவிர, மற்றும்படி அவள் மௌனமே சாதித்தாள்.

இதை இஸ்மாயில் தம்பதிகள் பெரிதாக எடுத்துக் கொள்ளவில்லை. இஸ்ஸதீனிடமுள்ள கோபத்தினால்தான் தங்களோடும் வேண்டா வெறுப்பாக நடந்து கொள்கிறாள்; எத்தனை நாட்களுக்கு இப்படி இருக்கப் போகிறாள்; நாள் போக எல்லாம் சரியாகிவிடும் என்று அலட்சியமாக இருந்து விட்டார்கள். ஆனால் சப்ரி மகள் வீட்டுக்கு அடிக்கடி வந்து போவது, கதீஜா அவனுடன் சகஜமாகக் கதைப்பது, தேவைப்படும் உதவிகளை அவனிடமே கேட்பது, பிள்ளைகளிடம் சப்ரி காட்டும் கரிசனை - இவை எல்லாவற்றையும் நாளடைவில் அவதானித்த அவர்களுக்கு மனதில் கேள்வி எழும்பிவிட்டது.

ஒரு நாள் உம்மா சவ்தா “சப்ரியிடம் ஏன் சொல்ல வேண்டும்? நாங்கள் இருக்கிறோம்தானே, செய்ய மாட்டோமா?” என்று அந்தக் கேள்வியை மகளிடம் போடவும் செய்தாள்.

கதீஜா பதில் சொல்லவில்லை.

சவ்தா மேலும் தொடர்ந்தாள். “அவலை நினைத்து உரலை இடித்தாளாம் ஒருத்தி. அந்த மாதிரித்தான் இருக்கிறது உன் நடத்தை. மச்சானிடமுள்ள கோபத்துக்காக எங்களோடு ஏன் வைராக்கியம் காட்ட வேண்டும்? உனக்காக அவரை நாங்கள் வெறுக்க முடியுமா? மாப்பிள்ளைக்கும் மச்சானுக்கும் பொருந்தவில்லை. ஏன் எங்களுக்கும்தான். ஆனால் அவர் போய்ச் சேர்ந்துவிட்டார். அவர் போனதோடு நடந்ததை மறந்து ஒற்றுமையாக இருப்பதைவிட்டு இப்படி விரோதம் பாராட்டுகிறது சரியா?”

உம்மாவின் இந்தக் கேள்விக்கும் மகளிடமிருந்து பதில் வரவில்லை.

சவ்தா “க்கும்...” என்று சலிப்புடன் முனகியவள் சில விநாடிகள் மௌனமாக இருந்துவிட்டு “நீ வாய் திறக்காமல் எங்களுடன் விரோதம் பாராட்டினாலும் நாங்கள் பாராட்ட முடியுமா? இப்போ உனக்கும் பிள்ளைகளுக்கும் நாங்கள்தான் பொறுப்பாயிருக்கிறோம். உனக்குத் தேவைப்பட்டதை எங்களிடம்தான் கேட்க வேண்டும். நாங்கள் செய்வோம். எங்களை அலட்சியப்படுத்திவிட்டு புறத்தி மனுசரிடம் கேட்கிறது சரியில்லை” என்றாள். கடைசி வசனத்தைக் கூறும்போது அவளுடைய முகத்தில் வெறுப்பு சுளித்தது.

உம்மாவின் இந்த உபதேசத்தையும் காதில் வாங்கிக் கொண்டு பேசாமல்தான் இருந்தாள் கதீஜா.

மகளின் இந்த மௌனம் சவ்தாவுக்கு எரிச்சலாக இருந்தது. “என்னவோ, நான் சொல்ல வேண்டியதைச் சொல்லி விட்டேன். புத்தியாக நடந்துகொள்வது உன் பொறுப்பு. மற்றவர்கள் எங்களைக் குறைசொல்ல வைக்காதே” என்று கூறி அத்துடன் பேச்சை முடித்துக்கொண்டு போய்விட்டாள்.

அன்று மட்டுமல்ல, சவ்தா தொடர்ந்தும் இரண்டு மூன்று நாட்கள் மகளுக்கு இதேமாதிரி உபதேசம் புரிந்தாள். இடையில் இஸ்மாயிலும் இரண்டொரு தடவை மகளுக்கு “புத்திமதி” சொன்னார்.

கதீஜா அவர்களுடன் தர்க்கமாடவோ, மனதை மாற்றிக் கொள்ளவோ விரும்பவில்லை. பெற்றோரின் உபதேசங்களை மௌனமாகக் காதில் வாங்கிக்கொண்ட அவள், கணவரின் பணியில் ஈடுபட வேண்டும் என்ற எண்ணத்தை விடாமலுமிருந்தாள். ஒருநாள் கதீஜா கல்லாலியின் டைரியைப் புரட்டிக் கொண்டிருந்தபோது அதில் இருந்த மகாகவி இக் பாலின் கவிதை வரிகள் அவளுடைய விழிகளை இழுத்தன.

“வறுமையில் வாடிக் கொண்டிருக்கும் ஏழைகளின் நிலைக்கு இரங்கு. அவர்களின் பரிதாப நிலைக்கு அன்பு ததும்பும் மொழிகளால் அனுதாபம் காட்டு. கருணை பொழியும் கரங்களால் திக்கற்றவர்களிடம் அபிமானம் செலுத்து. சொல்வீரனாக மட்டும் இருக்காமல் செயல் வீரகைவும் இரு’

“கண்யமற்ற மண்புழுதியில் படிந்து கிடக்கும் காலடியைப்போல் அசைவற்றோ செயலற்றோ கிடக்காதே. சதா ஓடிக் கொண்டும் அடித்துக் கொண்டும் இருக்கும் சமுத்திரத்தின் அலைகளைப்போல் அசைவுள்ளவனாக ஆகிவிடு’

இதைப் படித்ததும் தன் கணவர் ஏழைகளுக்குத் தொண்டு செய்யவும், சமூகப் பணிகளில் ஓயாமல் ஈடுபடவும் இக்பாலின் இந்தக் கவிதைகளும் ஒரு காரணமாக இருந்திருக்கின்றன என்பதைப் புரிந்து கொண்டாள். அவளுக்கும் இந்தக் கவிதைகள் உணர்ச்சியை ஊட்டின. தன்னை விதவையாக்கி விட்ட விதியின் சக்கரங்களுக்குள் சிக்குண்டு, கண்யமற்ற மண்புழுதியில் படிந்து கிடக்கும் காலடியைப்போல் வீட்டுக்குள் முடங்கிக்கிடக்க விரும்பவில்லை. எனவே சமூகப் பணியில் தானும் ஈடுபட வேண்டும் என்ற எண்ணம் தீவிரமாகியது. தனது விருப்பத்தைச் செயலாக்க சப்ரியைத் தூண்டிக்கொண்டும் இருந்தாள்.

சப்ரி இதைப்பற்றி பலநாள் யோசித்து கடைசியாக ஏழைக் குமர்களுக்கான ஒரு நெசவு நிலையத்தை கதீஜா வீட்டுக்குக்குச் சமீபமாகவே அமைத்துக் கொடுத்து, அதை நிர்வகிக்கும் பொறுப்பை அவளிடம் ஒப்படைத்தான். அதில் கிடைக்கும் கூலி அங்கே நெய்யும் முப்பது ஏழைக் குமர்களின் சீவியத்துக்கும், இலாபம் அவர்களின் கல்யாணத்துக்கும் உதவக்கூடிய நோக்கத்துடன் அந்த நெசவாலை இயங்கத் தொடங்கியது.

கதீஜாவுக்கு வீட்டு வேலைகள் அதிகம் இருக்கவில்லை. அன்றாட அலுவல்களைப் பெரும்பாலும் உதவிக்கிருந்த

பாத்திமா கவனித்துக்கொண்டாள். மூத்தபிள்ளை ஆப்தினை சப்ரி காலையில் வங்கிக்குப் புறப்பட்டு வரும் வழியில் காரில் ஏற்றிக்கொண்டு ஸ்கூலில் இறக்கிவிட்டுப் போவான். மத்தியானம் பாத்திமா அவளை அழைத்துக் கொண்டு வருவாள். இனையவன் அன்வராலும் கதீஜாவுக்குப் பிரச்சினை இருக்கவில்லை. எனவே நெசவு நிலையத்தைக் கவனித்துக்கொள்ள அவளுக்குப் போதிய நேரமிருந்தது. நினைத்தது போலவே அந்தப் பணி கதீஜாவின் மனத்துயருக்கு ஆறுதலாய்மிருந்தது. அவள் அதில் ஆர்வத்துடன் ஈடுபட்டாள். ஆனால், இது இஸ்மாயிலுக்குப் பெரும் கொதிப்பை உண்டாக்கியது. அதைப் பொறுக்க முடியாமல் மகளிடம் வந்து “உன் புருஷன் ஊர் வேலையைத் தலையில் அள்ளிப் போட்டுக்கொண்டு ஆடினாரென்றால் நீயும் ஆடவேண்டுமா? புருசனை இழந்த நீ வீட்டுக் காரியங்களைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறதை விட்டு உனக்கு ஏன் இந்த வேலை?” என்று இரைந்தார்.

அவருக்கு முன்பே அங்கு வந்திருந்த சவ்தாவும் “இவ்வைச் சொல்லி என்ன செய்கிறது? இதற்கெல்லாம் காரணம் சப்ரிதான். அவன்தான் இதைச் செய்யும்படி தூண்டியிருக்கிறான்” என்று தன்னுடைய கொதிப்பையும் கொட்டினான்.

கதீஜா வழக்கம்போல் இதை மௌனமாகக் கேட்டுக் கொண்டிருக்காமல் “அவர்மேல் ஏன் பழியைப் போடுகிறீர்கள்? நான்தான் இதை விரும்பினேன்; செய்கிறேன். உங்களுக்கு இதனால் என்ன நடட்டம்?” என்றாள் காட்டமாக.

கதீஜா கடைசியில் கேட்ட கேள்விக்கு நேராக பதில் சொல்லாமல், “உன் விருப்பத்துக்கும் ஒரு எல்லை இருக்க வேண்டும்” என்று உறுமினார் இஸ்மாயில்.

“ஓம். ஆனால் இவ் எல்லையை மீறி நடக்கிறது” என்று சவ்தாவும் கணவருக்கு ஒத்து ஊதினாள்.

“நான் எந்த எல்லையை மீறினேன்?”- கோபத்துடன் கேட்டாள் கதிஜா.

“உன்னையும் பிள்ளைகளையும் கவனிக்க நாங்கள் இருக்கிறபோது எங்களை ஒதுக்கிவிட்டு சப்ரியை இந்த வீட்டுக்குத் தலைவனாக்கியது எல்லை மீறிய செய்கையில்லையா?” என்று இஸ்மாயிலும் சினம் சீறிடக் கேட்டார்.

“நான் ஒன்றும் அவரைத் தலைவராக்கவில்லை. உதவி ஒத்தாசையாக இருக்கிறார். அவ்வளவுதான்”

சவ்தா திரும்பவும் வாயைத் திறந்தாள். “நீ சொன்னதை நாங்கள் நம்புவோமா? அவனுடைய ராஜ்யம்தானே இங்கே நடக்கிறது? நீ தலைவனாக்கா விட்டால் இது நடக்குமா? நமது பரம்பரையில் புருசனை இழந்த எவரும் உன்னைப்போல் இப்படி தன் மூப்புக்கு நடக்கவில்லை. நீதான் இப்ப புதுசா முளைத்து இந்தக் கூத்தாடுகிறாய்?”

“ஓம்” என்று மனைவியுடன் சேர்ந்து தலையாட்டிய இஸ்மாயில் “நாங்கள் இருக்கத்தக்கதாய் புறத்தியான் உன்னையும் பிள்ளைகளையும் பராமரிக்கிறது எங்களுக்குப் பெருத்த அவமானமாக இருக்கிறது. இது பிழையென்று நானும் உம்மாவும் உனக்குப் பலமுறை எடுத்துச் சொல்லியும் நீ கேட்கவில்லை. இதோடு நிற்காமல் பொதுச்சேவை புடலங்காய்ச் சேவை என்று இதிலும் இறங்கிவிட்டாய். நீ இப்படி எல்லையை மீறி நடக்கிறதை நாங்கள் வெட்கமில்லாமல் சும்மா பார்த்துக்கொண்டிருக்க வேண்டுமா?” என்று கோபத்தோடு மேலும் சப்தம் போட்டார்.

தந்தையின் கேள்விக்கு உணர்ச்சியும் உறுதியும் கலந்த குரலில் பதில் கூறினாள் கதிஜா. “நான் புருசனை இழந்தாலும் அவருடைய விருப்ப வெறுப்புகளை இழக்கவில்லை. அதை உங்களுக்காக இழக்கவும் மாட்டேன். அதன்படிதான் நடப்பேன். இது ஒன்றும் எல்லை மீறிய காரியமல்ல. உங்க

ளுக்குப் பிழையாகப் படுகிறதெல்லாம் எனக்கும் பிழையாகத் தெரியவேண்டும் என்று எந்தச் சட்டமும் இல்லை”

“பார்த்தீர்களா, இவ் பேசுகிற பேச்சை?” என்று படபடப்புடன் இடையில் குறிப்பிட்ட சவ்தா “அவன் கொடுத்த தைரியந்தான் இவ்வை இப்படித் துணிச்சலாய்ப் பேச வைக்கிறது” என்று தன் கோபத்தணலை சப்ரியின் பக்கம் விசிறினான்.

“ஓம். எனக்குத் தைரியந்தான். ஆனால் சப்ரி தந்த தைரியமல்ல, வாப்பா ஊட்டிய தைரியம். ஊருக்குப் பெரிய போடியாரான அவர் யாருக்கும் பயப்படாமல் தைரியமாய் தலை நிமிர்ந்து நடக்கிறவர். அவருடைய ரத்தந்தானே நான்? அவருடைய தைரியம் எனக்கு இல்லாமல் போகுமா? அதோடு என் புருசனின் தைரியமும் சேர்ந்திருக்கிறது” என்று திருப்பியடித்தாள் கதீஜா.

சவ்தா ஒரு கணம் அசந்துபோய் கணவனைப் பார்த்தாள். அவரும் திகைத்தபடி இரண்டொரு விநாடிகள் மகனைப் பார்த்து விட்டு “அந்தத் தைரியத்தில்தான் எங்களை மதிக்காமல் இப்படியெல்லாம் நடக்கிறாயோ?”

“என்னைச் சொல்கிறீர்களே, உங்கள் மூத்த மருமகனை ஊரெல்லாம் மதிக்கிறபோது நீங்கள் மதிக்கிறீர்களா? மகள் என்ற முறையில் என்னுடைய உணர்ச்சிகளையாவது மதித்தீர்களா?” என்று ஆவேசத்தோடும் பீறிடும் ஆத்திரத்தோடும் கேட்டாள் கதீஜா.

“எங்களுடன் ஒத்துப் போகாதவரை எப்படி மதிக்கிறது?” இஸ்மாயில் பதிலைக் கேள்வியாகப் போட்டார்.

“நீங்கள் பெருமையாகக் கருதுகிற வரட்டுத்தனமான மகிமைகளுக்கும், பெருமைத்தனமான விருப்பங்களுக்கும், ஆங்காரமான எண்ணங்களுக்கும் உங்கள் மூத்த மருமகன்

ஒத்துப்போகாதது குற்றமா? ஏழைகளும் வாழவேண்டுமென்று அவர்களுக்கு உதவி செய்தது பிழையா? நீங்கள் சனங்களை ஏற்ற தாழ்வாகக் கருதுவதுபோலக் கருதாமல் எல்லரையும் சமமாக மதித்துப் பழகியது தவறு? இதெல்லாம் உங்களுக்குக் குற்றமாகவும் பிழையாகவும் பட்டாலும் ஊருக்கும் உலகத்துக்கும் குற்றமாகப்படவில்லை. மாறாக இவரை இன்னமும் போற்றுகிறது. ஊர் மெச்ச வாழ்ந்த இவரை நீங்கள்தான் விளங்கிக் கொள்ளாமல் முரண்டு தனமாய் இருந்தீர்கள். இப்போது சட்ரியையும் என்னையும் குற்றஞ்சாட்டுகிறீர்கள். ஆனால் உங்கள் மூத்த மருமகனை மதித்து உயிருக்குயிராய்ப் பழகியவர் சப்ரிதான். இவர் மௌத்தான பிறகும் அவருக்குள்ள பற்றுதல் கொஞ்சமும் குறையவில்லை. என்னிலும் பிள்ளைகளிலும் கூட சப்ரிக்கு வாஞ்சை அதிகம். என் புருசனின் உணர்ச்சிகளையும் விருப்பு வெறுப்புகளையும் அவர் மதிக்கிறார். ஆனால் நீங்கள் மதிக்கவில்லை. என் விஷயத்திலும் நீங்கள் அப்படித்தான். நாற்பதாம் கத்தத்திலேயே அதைக் காட்டிவிட்டீர்கள். இனியும் அப்படித்தான் செய்வீர்கள். உங்களுடைய விருப்பு வெறுப்புக்களை என்னிடம் திணித்து, உங்கள் இஷ்டத்துக்கு ஆடுகிற ஒரு பொம்மையாக்கி விடுவீர்கள். புருசனை இழந்ததற்காக நான் பொம்மையாக - மரக்கட்டையாக வாழ விரும்பவில்லை, அதனால்தான் உங்களை எதற்கும் நாடாமல் என் காரியங்களை நானே பார்ப்பதென்று தீர்மானித்தேன். அதற்கு உதவியாக இருக்கவேண்டுமென்று சப்ரியைக் கேட்டுக்கொண்டேன். அவர் உங்கள் இனைய மருமகனைப் போல் சிநேகிதனுக்குத் துரோகம் செய்கிற வஞ்சகரல்ல. பெண்களைக் கெடுக்க நினைக்கிற வஞ்சகருமல்ல. நேர்மையானவர். தங்கமானவர். சீதேவி மனிசன். என் புருசனைப்போல ஏழைச் ஜனங்களுக்கு உதவி செய்யவேண்டுமென்று எண்ணுகிறவர். அதனால் இவருடைய சேவைகளைச் செய்தும் வருகிறார். எனக்கும் அதில் விருப்பம் ஏற்பட்டுச் செய்கிறேன். உங்களுக்குப் பிடித்தாலும் சரி, பிடிக்காவிட்டாலும் சரி இந்தத் தீர்மானத்திலிருந்து என்னைத் திருப்ப முடியாது.”

தன் மனதில் பொங்கிக்கொண்டிருந்த உணர்ச்சிகளை இப்படி மனமளவென்று வார்த்தைகளாக்கி கொட்டிவிட்டுச் சரேலென்று அறைக்குள் போய்விட்டாள் கதீஜா.

இஸ்மாயிலும் சவ்தாவும் அப்படியே அசந்துவிட்டார்கள். மகளிடமிருந்து தீவிரத்துடன் இவ்வார்த்தைகள் வருமென்று அவர்கள் சற்றும் எதிர்பார்க்கவில்லை. மகளுடன் மேலும் பேசுவதற்கு ஒன்றும் தோன்றாமல் - என்ன செய்வதென்று தெரியாமல்-ஒருவரையொருவர் பார்த்து விழித்த அவர்கள் சற்றுநேரம் இப்படியே மலைத்துப்போய் இருந்து விட்டு ஒரு நீண்ட பெருமூச்சுடன் எழுந்து போனார்கள்.

வீட்டுக்கு வந்ததும், துக்கத்தாலும் ஏமாற்றத்தாலும் தொண்டை கரகரக்க சவ்தா கணவரிடம் சொன்னாள்: “அவளுக்கு உங்களுடைய தைரியந்தான். அவ கொழும்பில், அதுவும் தமிழோடு இங்கிலீசும் படித்தவ. அதுதான் நம்மை எதிர்த்து இப்படித் துணிச்சலாய்ப் பேசுறா. நமக்கு வாயடைத்து விட்டது”

சவ்தா இதைச் சொல்லி முடிக்கும்போது அவளுடைய கண்களும் லேசாய்க் கலங்கின.

கதிரையில் அப்படியே பம்மிப்போய் இருந்த இஸ்மாயிலுக்கு மனம் குறு குறு என்று குடைந்தது. குமுறியெழுந்த ஆத்திரத்தை அடக்க முடியவில்லை “இவ இஷ்டத்துக்கு விடுகிறதா? காலை உடைத்து மூலையில் இருக்க வைத்தால் என்ன?” என்று வெடித்தார்.

சவ்தா சிறிது நேரம் யோசித்துவிட்டு “நீங்க காலையும் உடைக்க வேண்டாம், கையையும் உடைக்க வேண்டாம். சும்மா இருங்க. நம்மேல அவளுக்கு இருக்கிற கோபத்தால் தான் இப்படிப் பேசுகிறா, செய்கிறா. ஆனால் இதுநெடுநாளாக்கு நடக்காது. அலுத்துப்போய் விட்டுவிடுவா. நாம தடை போட்டால் அவளுக்கு இன்னும் வீம்பு கூடும். அவ

வோடு நாம கொதிக்காமல், குமுறும்ல் கொஞ்சம் விட்டுப்
பிடித்து இணக்கமாய் நடந்தால் அவ மனம் மாறிவிடுவார்”
என்று கணவனை சாந்தப்படுத்தினான்.

மனைவியின் ஆலோசனையைக் கேட்டுச் சிறிது நேரம்
சிந்தித்த இஸ்மாயில் “நீ சொல்கிறதும் சரிதான்” என்று
முத்தாய்ப்பு வைத்துவிட்டு, உடம்பில் ஏறிய கொதிப்பை
யும் தணிப்பதற்காகக் குளிக்கச் சென்றார்.

3

“தன்னை அந்தரங்க சுத்தியாக நேசித்த கஸ்ஸாலியிடம்
தான் நன்றிகெட்டத்தனமாக, துரோக சிந்தையுடன் நடந்து
கொண்டதைப் பற்றி இஸ்ஸதீன் சிந்திக்காதது போலவே,
கஸ்ஸாலியின் திடீர் மரணத்துக்குத் தான் காலாக இருந்
ததைப் பற்றியும் சிந்திக்கவில்லை. அதற்காக வருந்தவுமில்லை.
மாறாக “தன்னை ஒரு திறமான டொக்டர் என்று எண்ணிக்
கொண்டிருந்த அவன், தனக்குப் பிரசர், அதற்குத்தக்கபடி
நடந்து கொள்ளவேண்டுமென்று தெரியாத ஒரு மடையன்.
தன் மரணத்துக்குத் தானே காரணமாயிருந்ததற்கு மற்ற
வர்கள் என்ன பழியா?” என்று பறைசாற்றினான். அத்து
டன் அவன் நின்றுவிடவில்லை. கஸ்ஸாலியிடம் அவனுக்கி
ருந்த அழுக்காறு கதீஜாவிடமும் சப்ரியிடமும் கூடத் தொத்
தியிருந்தது. இதனால் ஏற்கனவே அவர்களைக் கசந்து கொண்
டிருந்த அவன் இப்போதும் அவர்களை நினைத்துக் குமைந்து
கொண்டிருந்தான். சப்ரி கதீஜா வீட்டுக்கு வருவது, பிள்ளை
களிடம் கொஞ்சிக் குலாவுவது, அவனும் கதீஜாவும் தாரா
ளமாகப் பேசிக் கொள்வது எல்லாம் இஸ்ஸதீனுக்குத் தெரிந்
திருந்ததால், அவனுக்குள் ஒளிந்திருந்த குற்ற உணர்வு, அவர்
கள் தனக்காகவே அதைச் செய்வது போலவும் அவனுக்குக்
காட்டியது. வன்மம் இன்னும் கூடியது. கதீஜாவுக்கும் சப்ரிக்கு

முள்ள உறவைத் துண்டித்து விட வேண்டும் என்ற வெறி அவனைப் பிடித்தாட்டியது.

ஒருநாள் சப்ரி கதீஜாவின் வீட்டிலிருந்த கஸ்ஸாலியின் காரை எடுத்துக்கொண்டு போவதைப் பார்த்ததும் இஸ்ஸ தீனல் அதைத் தாங்கிக் கொள்ள முடியவில்லை. அவனுடைய மனப் பொந்தில் நெளிந்துகொண்டிருந்த பொறுமைப் பாம்பு படமெடுத்துச் சீறியது. “ஓ.....உன் காரை விற்றுவிட்டு சிநே கிதனின் காரை இலவசமாகப் பாவிக்கிறாயா? நான் இதை விடமாட்டேன். இந்தக் காரை எனக்கே சொந்தமாக்கி நானே அனுபவிக்கிறேனா, இல்லையா பார்’ என்று தனக்குள் சவால் விட்டுக் கொண்டான். அன்றிரவே மாமனாரிடம் தன் அழுக்காறைப் பச்சையாகக் காட்டிக்கொள்ளாமல் நாசக் காகக் காரைப் பற்றித் தெரிவித்தான்.

“உங்கள் மூத்த மருமகனுக்குச் சீதனமாக ஒரு புதுக் காரையும் வாங்கிக்கொடுத்தபோல எனக்கும் வாங்கித் தந்தீர்கள். லண்டனுக்குப் போக வேண்டியிருந்த சமயத்தில் அதை விற்றுவிட்டேன். அந்தக் காகம் இனைய சகோதரியின் கல்யாணத்தில் போய்விட்டது. இன்ஜினியரான எனக்கு கார் இல்லாதது என் தகுதிக்குக் குறைவாக இருந்தபோதிலும், இன்னொரு கார் வாங்கித் தாருங்கள் என்று கேட்க முடியுமா? ஆகையால் அதைப் பற்றிப் பேசாமல் இருந்துவிட்டேன். இப்போது கஸ்ஸாலியின் கார் சும்மாதான் கிடக்கிறது. நான் அதை வாங்கலாமென்று யோசிக்கிறேன். உங்கள் அபிப்பிராயம் என்ன?”

இஸ்மாயிலுக்கு மருமகனின் இந்த யோசனை சரியென்றே பட்டது. “அதுக்கென்ன, கதீஜாவுக்குக் தேவைப்படாது. அதை நீங்கள் வாங்கிறது நல்லதுதான்” என்று அவர் தன் சம்மதத்தைத் தெரிவித்தார்.

“ஆனால் முழுக்காசையும் உடனே கொடுக்க வசதியில்லை. ஒரு பகுதிக் காசை முதலில் கொடுப்போம். மீதியை ஆறு மாசத் தவணைக்குள் கொடுத்து விடலாம்.”

“அது ஒன்றும் பிரச்சினையில்லை. காசு எங்கே ஓடியா போகப் போகிறது? கதீஜாவுக்குக் காசு அவசரமில்லை. முழுத் தொகையையும் உடனே கொடுத்தாலும் அது அவவிடம் சும்மாதான் இருக்கும். முதலில் காருக்கு விலையைத் தீர்த்து வாங்கி விடுவோம். தேவைப்படும்போது காசைக் கொடுத்து விடலாம்.”

மாமனரின் இந்த மறுமொழி இஸ்ஸதீனுக்கு மிகவும் திருப்தியாக இருந்தது. இந்த மகிழ்ச்சியான செய்தியை மனைவிக்குத் தெரிவிக்க எழுந்து உள்ளே போனான்.

மறுநாள் காலை இஸ்மாயில் மகனின் வீட்டுக்குள் போன தும் காரைப் பார்த்தார். காரைக் காணவில்லை. சிறிது திகைப்புடன் விரிரென்று உள்ளே போய், மிஷினில் ஏதோ தைத்துக்கொண்டிருந்த மகனிடம் “கார் எங்கே பிள்ளை?” என்று பரபரப்புடன் கேட்டார்.

கதீஜா அவரைப் பார்க்காமல் தைத்துக் கொண்டே “சப்ரி கொண்டு போனார்” என்றாள்.

“ஏன் அவருடைய காருக்கு என்ன நடந்தது?”

“அதில் ஏதோ பழுதாம்”

“அதற்காக நமது காரைக் கொடுப்பதா?”

“கொடுத்தால் என்ன?”

கதீஜாவின் இந்தப் பதில் இஸ்மாயிலின் மனதில் அடங்கியிருந்த ஆத்திரத்தைத் தட்டி எழுப்பிவிட்டது. மகனாடன் இணக்கமாக நடந்துகொள்ள வேண்டும் என்ற மனைவியின் ஆலோசனையையும் மறந்து கொதிப்புடன் “ஓ..... உம்மா சொன்னமாதிரி அவனுடைய ராஜ்யந்தானே இங்கே நடக்கிறது? அதனால்தான் காரையும் தன் இஷ்டப்படி எடுத்துக் கொண்டு போய்விட்டான்” என்று தையல் மிஷினின் சப்தத்தையும் மீறி இரைந்தார்.

கதிஜாவுக்குச் சூடாகப் பதில் சொல்ல நாக்குத் கடித்தது. எனினும் அதை அடக்கிக் கொண்டு மெளனமாகத் தையலைத் தொடர்ந்தபடி “இந்தக் காரை சப்ரியே வைத்துக் கொள்ளப் போகிறாரா? அவருடைய கார் திருத்தி முடிந்ததும் இதைத் தந்து விடுவார் நீங்கள் ஒன்றும் அலட்டிக் கொள்ள வேண்டாம்” என்றாள்.

“அவனுடைய காரைத் திருத்தும் வரைக்கும் வேறு ஒரு ஒரு வழியைப் பார்க்கட்டும். இந்தக் காரை நாங்கள் பாவிக்கப் போகிறோம். உடனே அதை இங்கே கொண்டு வந்து விடும்படி சப்ரியிடம் சொல்லு” என்று அதிகாரத் தொனியில் உத்தரவிட்டார் இஸ்மாயில்.

அதுவரை தலையைக் குனிந்து கொண்டு தைத்தபடியே வாப்பாவுக்குப் பதில் சொல்லி வந்த கதிஜா சட்டென்று நிமிர்ந்து “உங்களுக்குத்தான் கார் இருக்கிறதே? இந்தக் கார் எதற்கு?” என்று கேள்வியை வீசிளுள்.

“ஓம். எனக்குத் தேவையில்லைதான். ஆனால் உன் மச்சானுக்கு அது...”

இஸ்மாயில் கூறி முடிப்பதற்குள் கதிஜா சீறினாள்: “அவனை மச்சான் என்று சொல்லாதீர்கள். எனக்கு அவன் மச்சானுமில்லை; கச்சானுமில்லை”

“உன் தங்கச்சியின் மாப்பிள்ளை மச்சானில்லாமல் வேறு யார்? இந்தா பார். இந்த வீம்பெல்லாம் காட்ட வேண்டாம். என் மருமகனுக்கு, அதுவும் இன்னினியராக இருக்கிற அவருக்கு கார் இல்லாதபோது பிறத்தியான் அதைப் பாவிக்கிறதைப் பார்த்துக்கொண்டிருக்க வேண்டுமா?”

“அப்போ, இந்தக்காரை உங்கள் மருமகனுக்குக் கொடுக்க வேண்டும் என்கிறீர்களா?”

“ஓம். அவர்தான் அதைப் பாவிக்க வேண்டும்.”

“நான் தர மாட்டேன்”

“ஏன்?”

“இது இவருடைய கார். அது இங்கேயே இருக்க வேண்டும்”

“உனக்கு கார் தேவையில்லை. அது ! இங்கே சும்மா கிடந்தால் கறள் பிடித்து உக்கிப் போய்விடும். அந்தச் சொத்து எங்களுக்குப் பிரயோசனப் படாமல் வீணாக அழியத் தேவையில்லை.”

“அழிந்தாதும் பரவாயில்லை. நான் தரமாட்டேன்”

“உன்னிடம் இலவசமாகக் கேட்கவில்லை. விலைக்குத் தான் கேட்கிறேன்”

“விலைக்கு மேல் வட்சம் தந்தாலும் காரை நான் தர மாட்டேன்”

“உனக்கு அவ்வளவு வைராக்கியமா?”

“ஓம். வைராக்கியந்தான். அதை உடைக்க உங்களால் முடியாது”

இஸ்மாயிலுக்கு ஆத்திரம் உச்சிக்கு ஏறியது. விழிகள் வெப்பத்தைக் கக்கின. “பெட்டை நாய். உனக்கு இவ்வளவு ஆங்காரம் இருந்தால் எனக்கு எவ்வளவு இருக்கும். உன்னுடைய வைராக்கியத்தை உடைக்க முடியாவிட்டாலும், இந்தக் காரை உடைத்து நொறுக்க முடியும். அதைச் செய்கிறேனா இல்லையா பார்”? என்று உரத்த குரலில் கொந்தளித்தார்.

தைத்துக் கொண்டிருந்த துணியைக் கீழே போட்டு விட்டு சரேலென எழுந்து நின்ற கதீஜாவும் பதிலுக்கு உரத்துக் கூவினான்: “நொறுக்கினாலும் பரவாயில்லை. ஆனால்

என் புருசனிடைய சொத்தை அந்தத் துரோகி இஸ்ஸதீன் அனுபவிக்க நான் ஒருபோதும் உடன்படமாட்டேன்”

இஸ்மாயிலுக்கு ஆத்திரத்தால் உடம்பெல்லாம்^a பதறியது. கோபக்கனல் தெறிக்க மகளைப் பார்த்தார். காரை நொறுக்க முந்தி இப்போ இவளை நொறுக்கினால் என்ன என்று பற்களை நறுப்பினார். ஏனோ அதற்குத் துணிவு வராமல் “என் வாழ்க்கையில் யாரும் இப்படி எதிர்த்துப் பேசியது கிடையாது. நீ எனக்குப் பிறந்த மகளாயிருந்தும் கொஞ்சமும் மதிப்பு மரியாதையில்லாமல் இவ்வளவு தூரத்துக்குத் துடுக்குத்தனமாய் என்னை எதிர்த்து நிற்கிறாய். இந்துடுக்குத்தனத்தை நான் அடக்குகிறேனா இல்லையா பார்” என்று சூடாகச் சவால் விட்டுவிட்டு வெடுக்கென்று முகத்தைத் திருப்பிக்கொண்டு அங்கிருந்து வேகமாகப் பறந்தார்.

கதீஜா வெப்பமான மூச்சுடன் அவர் போன திக்கையே சில விநாடிகள் பார்த்துக்கொண்டு நின்றுவிட்டு திரும்பவும் மிஷினில் அமர்ந்து தைக்கத் தொடங்கினாள்.

இஸ்மாயில் குமுறிக் கொந்தளிக்கும் உள்ளத்தோடு ஆவேசமாய் வீட்டுக்குள் வந்த சந்தடியைக் கேட்டதும், முன் ஹோலில் பேப்பர் படித்துக் கொண்டிருந்த இஸ்ஸதீன் விழிகளை மாமனார் பக்கம் திருப்பினான். அவருடைய முகம் வெடுவெடு என்று கொதிப்பதைப் பார்த்ததும் பேப்பரை மடித்து டீபோயில் போட்டுவிட்டு அவரை கேள்விக் குறியோடு நோக்கினான்.

“அவள் எல்லாரையும் மிஞ்சுகிறாள்” என்று பொரிந்த இஸ்மாயில் தோளில் இருந்த சால்வையை எடுத்து கதிரையில் போட்டுவிட்டு ஹோலின் மூலையில் கிடந்த பெரிய ஈசிச்சேரில் பொத்தென்று அமர்ந்தார்.

“என்ன நடந்தது?” என்று குழம்பியவாறு கேட்டான் இஸ்ஸதீன்,

“அவள் காரைத் தர மாட்டாளாம்”

“ஏன்?”

“உங்கள் மீதுள்ள வைராக்கியந்தான்” என்று படபடத்தார் இஸ்மாயில்.

“ஓ.....அப்படியா.....?” என்று ஏமாற்றத்தோடு கூறிய இஸ்ஸதீன் “அந்த வைராக்கியத்தைக் கண்டு கார் விஷயத்தை அப்படியே விட்டுவிட்டு வந்து விட்டீர்களாக்கும்” என்றான் குரலில் ஏளனம் தொனிக்க,

அந்த ஏளனம் இஸ்மாயிலுக்கு புண்ணில் புளியைக் கரைத்து ஊற்றியது போலிருந்தது. “நானா விட்டு வைப்பேன். அந்தக் காரைத் தூள் தூளாக்கப் போகிறேன்” என்று வீடு எடுபட குரல் எழுப்பினார் அவர்.

இந்த சப்தத்தைக் கேட்டு உள்ளே இருந்த சவ்தாவும் மகள் ஆமினாவும் பரபரப்புடன் ஹோலுக்குள் ஓடி வந்தார்கள். “என்ன விஷயம்? ஏன் இப்படிக் கத்துகிறீர்கள்?” என்று பதறியபடி கேட்டாள் சவ்தா.

“உன் மூத்த மகள் நம்ம எல்லாரையும் துச்சமாக நினைக்கிறாள். அவளை.....” என்று வசனத்தை முடிக்காமல் ஆத்திரத்துடன் பற்களை நறும்பினார் இஸ்மாயில்.

“உன் மகள், என் மகள் என்று ஏன் பிரித்துப் பேசுகிறீர்கள்?” என்று எரிச்சலுடன் கேட்ட சவ்தா, “கூச்சல் போடாமல் நடந்ததை விளக்கமாய்ச் சொல்லுங்கள்” என்று அதட்டினாள்.

“கார் விஷயமாக உனக்கு ராத்திரி சொன்னேனல்லவா? அதைப்பற்றி அவளுடன் கதைத்தும் அவள் என்ன சொன்னாள் தெரியுமா?” என்ற கேள்வியுடன் கதீஜா கூறியதை

யெல்லாம் விபரித்துவிட்டு “அந்த நாய் இவ்வளவு தூரம் என்னை எதிர்த்துப் பேசிப் போட்டுது” என்று படபடத்தார்.

இஸ்மாயில் வெஞ்சினத்துடன் இதைக் கூறியதும் உம்மாவுக்குப் பக்கத்தில் பரபரப்புடன் நின்ற ஆமினாவும் “அவளுக்கு ஆங்காரம் கூடிவிட்டது. கஸ்ஸாலி மச்சான் இருந்த போதுகூட இந்தளவு ஆங்காரம் இருந்ததில்லை. இப்போ என்ன செய்யப் போகிறீர்கள்?” என்று ஆத்திரத்துடன் கேட்டார்.

இஸ்மாயில் திரும்பவும் பொங்கினார். “என்ன செய்கிறதா? அந்தக் காரைக் கொளுத்தப் போகிறேன். காரை மட்டுமென்ன, அவளையும் சேர்த்துக் கொளுத்தினாலும் தகும்.”

கணவரின் குணத்தை நன்கு தெரிந்து வைத்திருந்த சவ்தாவுக்கு அவர் சொன்னது போல் செய்து விடுவாரோ என்ற பயத்தால் நெஞ்சு படபடத்தது. கதீஜா மீது அவளுக்கும்கூட கோபம் முட்டிக் கொண்டிருந்தாலும் மகளுக்கு ஒரு விபரீதம் நடப்பதை அவளுடைய தாயுள்ளம் ஏற்கவில்லை. அவள் கணவரையும், மருமகனையும், ஆமினாவையும் சில விநாடிகள் கலவரத்துடன் பார்த்துவிட்டு “எனக்கும் கூட பொங்கிக் கொண்டதான் வருகிறது. ஆனால் நமக்கு இருக்கிற ஆத்திரத்தில் ஏதாவது எசக்குப்பிசகாய் செய்து விட்டால் பெரும் தொல்லையாய் விடும்” என்று அச்சம் கலந்த தொனியில் கூறினாள்.

“தொல்லையா.....?” என்று மனைவியை விளித்த இஸ்மாயில் “இப்போதும் அவள் நமக்குத் தொல்லையாகத்தானே இருக்கிறாள்? வருகிற தொல்லைகள் இன்னும் வரட்டும். இவளுடைய வீம்புக்கும் வைராக்கியத்துக்கும் விட்டுக்கொடுக்க முடியாது. இரண்டில் ஒன்று பார்த்துவிட வேண்டியது தான்” என்று முறுகினார்.

சவ்தா மீண்டும் சொன்னாள்: “ஆத்திரத்தில் அறிவு மயங்கிப் பேசாதீர்கள். வித்தியாசமாய் ஏதும் செய்து

போட்டு, பிறகு அவளை நினைத்து, அந்த வருத்தத்தையும் நாமதான் உத்தரிக்க வேண்டும். கதீஜா என்னதான் வீம்பு காட்டினாலும், அவள் புருசனை இழந்தவ. அவளுக்கு நாம ஏதாவது தீங்கு செய்தால் அந்தப் பாவத்தைக் கழுவ இயலாது. அவ சோலிக்குப் போகாமல் ஒதுக்கிக் கொள்கிறது தான் புத்தி'

சவ்தா இதைக் கூறியதும், வெய்யில் கொளுத்திக் கொண்டிருக்கையில் வானத்தில் திடீரென்று மூட்டம் போட்டால் எப்படி இருக்குமோ அப்படி ஒரு மந்தாரம், கொதிப்பினால் அதுவரை கலகலத்துக் கொண்டிருந்த அந்த ஹோலைக் கவ்வி மௌனத்தைப் பாய்ச்சியது. ஆனால் அதில் ஓர் இறுக்கம் இருந்தது. சவ்தாவைத் தவிர மற்றைய மூவரும் கதீஜாவின் மீதுள்ள மனப் புழுக்கத்தைத் தணிக்காமல் ஒரு வரையொருவர் பார்த்தனர். சவ்தா கூறியபடிதான் செய்கிறதா என்ற கேள்வி அந்தப் பார்வைகளில் தொக்கி நின்றது.

சில நிமிடங்கள் இந்த மௌனச் சூழலில் கழிந்ததும் இஸ்மாயில் என்ன நினைத்தாரோ, ஈசிச்சேரில் அமர்ந்திருந்த அவர் பதில் ஒன்றும் சொல்லாமல் விருட்டென்று எழுந்து உள்ளே போய்விட்டார்.

ஆமினாவால் பொறுத்துக் கொண்டிருக்க முடியவில்லை. "அப்போ கார் விஷயம்?" என்று மௌனத்தைக் கலைத்தாள்.

"அவள் எதையாவது செய்து தொலைக்கட்டும். நீங்கள் அந்தக் காரைத்தான் வாங்க வேண்டும் என்று என்ன விதியா? தேவைப்பட்டால் வேறு ஒரு காரை வாங்க வேண்டியதுதான்" என்று தீர்ப்பாகச் சொல்லிட்டு உள்ளே திரும்பினாள்.

அதற்குமேல் ஆமினாவுக்கு ஒன்றும் சொல்லத் தோன்றவில்லை. ஒரு பெருமூச்சுடன் அவளும் தாயைப் பின் தொடர்ந்தாள்.

கார் விஷயத்தில் மாமனார் அளித்த உறுதியை நம்பி, மனதுக்குள் தான் போட்டிருந்த சவால் நிறைவேறப் போகிறது என்ற மகிழ்ச்சியில் எக்களித்துக் கொண்டிருந்த இஸ்ஸதீன், தனது சவால் இப்படித் தொய்ந்து தோல்வியடையும் என்று எதிர்பார்க்கவில்லையாதலால், இந்த ஏமாற்றத்தைச் சீரணிக்க முடியாமல் தவித்துக் கொண்டிருந்த அவனுக்கு பேசவே நா எழவில்லை. அவன் மாமா, மாமி, மனைவி ஆகியோருக்கிடையில் நிகழ்ந்த பேச்சு வார்த்தைகளில் கலந்து கொள்ளாமல் யோசித்துக் கொண்டிருந்தான். அவர்கள் போன பிறகும் சப்ரியையும் கதீஜாவையும் காரையும் பற்றிய சிந்தனையிலேயே மூழ்கி, கல்லைப்போல் கதிரையில் கட்டுண்டு கிடந்தான். அவர்களின் உருவங்கள்தான் மனத்திரையில் காட்சியளித்துக் கொண்டிருந்தன. தனது சவாலில் தோற்றுப் போனதற்காக அவர்கள் தன்னைப் பார்த்துக் கைகொட்டிச் சிரிப்பது போலவும் இருந்தது. தனக்கும் கஸ்ஸாலிக்குமுள்ள போட்டியில், கஸ்ஸாலி மரணித்த பிறகும் அவன் வெற்றியீட்டியது போலவும், அவன் பழிவாங்கியது போலவும் தோன்றியது. இதை நினைக்க நினைக்க அவன் மனதைப் போலவே மூளையும் கொதித்தது. குரூமான எண்ணங்கள் பாம்புகள் நெளிவது போல் மனப்பொந்தில் நெளிந்தன. அவற்றின் விஷம், வெளிவந்து கொண்டிருந்த அவனுடைய மூச்சிலும் கூடக் கலந்திருந்தது.

இஸ்ஸதீனின் தூண்டுதலால்தான் வாப்பா காரை வாங்கி வந்தார் என்று கதீஜா புரிந்து கொண்டாள். அவனுடைய வைராக்கியம் மேலும் இறுகியது. ஆகவே, வாப்பா கோபா வேசத்தோடு போனதைப்பற்றி சிறிதும் கவலைப்படவில்லை. ஆனால் கார் தன்னிடம் இருந்தால் அதை அவர்கள் பலாத்காரமாக எடுத்துக் கொண்டு போகக் கூடும், அல்லது அதற்கு கெடுதல் செய்யக் கூடும் என்று எண்ணினாள். இதைத் தவிர்த்துக்கொள்ள என்னவழி என்று சிந்திக்கவும் செய்தாள்.

சப்ரிக்கு இந்தப் பிரச்சினையைத் தெரிவித்து அவளைச் சங்கடத்துக்குள்ளாக்கவும் விரும்பவில்லை.

இதே யோசனையில் நேரம் போவதே தெரியாமல் தைத்துக் கொண்டிருந்த கதீஜா, இடையில் தனது நெசவு நிலையத்தின் நினைவு வரவே சட்டென்று திரும்பி மணியைப் பார்த்தாள். அது பத்தையும் தாண்டிக் கொண்டிருந்தது. தினசரி காலை ஒன்பதரைக்கெல்லாம் அங்கே போகிறவள் நேரம் பிந்திவிட்டதைக் கண்டதும் தைப்பதை நிறுத்தி விட்டு எழுந்தாள். துணிகளை மடித்து எடுத்துக் கொண்டு போய் அறைக்கூள் வைத்துவிட்டு, உடையை மாற்றிக்கொண்டு திரும்பும் போது “இன்னும் நீங்கள் சாப்பிடவில்லையே?” என்று கேட்டவாறு பாத்திமா வந்தாள். அவள் பின்தொடர சாப்பிடச் சென்ற கதீஜா காலை உணவை முடித்துக் கொண்டு உடனே புறப்பட்டு விட்டாள்.

இத்தனையும் நடக்கும்போது காரைப் பற்றிய சிந்தனையும் சுழன்று கொண்டதான் இருந்தது. அவள் நெசவு நிலையத்துக்கு வந்த பிறகுதான் அந்தச் சிந்தனையை ஒத்தி வைத்து விட்டு தன் காரியங்களைக் கவனிக்கத் தொடங்கினாள்.

பின்னேரம் மூன்று மணிபோல் தறிமாலுக்கு முன் பக்கமாக இருந்த கூடத்தில், சாறன்கள் கொள்முதல் செய்ய வந்த வியாபாரி அப்துல்லாவுடன் கதீஜா உரையாடிக் கொண்டிருந்தபோது, அங்கே சப்ரி வந்ததைக் கண்டதும், “சேர்..” என்று கூறியபடி மரியாதைக்காக கதிரையி விருந்து எழுந்தார்.

‘பரவாயில்லை, இருங்கள்’ என்று சொல்லிய சப்ரி வியாபாரம் எப்படிப் போகிறது?” என்று விசாரித்தான்.

அவர் நின்றபடியே “என்னவோ இழுத்துப் பறித்துக் கொண்டு போகிறது” என்று சிரித்துக் கொண்டே சொன்னார்.

“வியாபாரிகள் பொதுவாக இப்படித்தான் சொல்லுவார்கள். அவர்களின் குணம் அப்படி!” என்று சிரித்த கதீஜா, சப்ரியிடம் “என்ன, இன்றைக்குத் திடீரென்று இந்த நேரத்தில்?” என்று கேட்டாள்.

“இன்றைக்கு லீவு. பேங்குக்குப் போகவில்லை. நெசவு நிலையத்தைப் பார்த்துவிட்டுப் போகலாமென்று வந்தேன்.”

“ஓ... இன்றைக்குப் போயாதானே? ஆனால் நீங்கள் வருவீர்கள் என்று எதிர்பார்க்கவில்லை” என்று கூறிவிட்டு பக்கத்திலிருந்த மற்றொரு கதிரையை அவன் அருகில் நகர்த்தி “இருங்கள்” என்றாள்.

சப்ரி இருக்கவில்லை. “நீங்கள் இவர் விஷயத்தைக் கவனியுங்கள்” என்று கூறிவிட்டு அவன் பின்பக்கம் நடந்தான்.

பின் விருந்தையில் கொஞ்சம் வயதான பெண்கள் சர்க்காவில் நூல் சுற்றிக் கொண்டிருந்தார்கள். பின் வளவுக்குள் உள்ள ஒரு சிறிய தகரக் கொட்டகைக்குள் நூலுக்குப் பசையும், டையும் போடும் வேலைகள் நடந்து கொண்டிருந்தன.

சப்ரி அவற்றைக் கவனித்துவிட்டு தறிமாலுக்குள் வந்தான். அங்கே தறிகள் “சடக் தடக்” என்று ஓசைகளுடன் இயங்கிக் கொண்டிருந்தன. அந்த ஓசைகளையும் மிஞ்சி ஒலிக்கும் வானொலியின் சினிமாப் பாட்டை ரசித்தபடி குமர்ப்பிள்ளைகள் நெய்து கொண்டிருந்தார்கள். அவர்களின் கால்களும் கைகளும் ஒரு தாள வயத்துடன் அசைந்து அசைந்து, மனிதரின் மானத்தை மறைத்து, அவர்களை அழகு படுத்தும் ஆடையைச் சிருஷ்டித்துக் கொண்டிருப்பதைச் சிறிது நேரம் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான் சப்ரி.

மனித வாழ்க்கைக்குத் தேவையான பொருட்களை உழைப்புத்தான் தருகிறது. உலகமே உழைப்பினால்தான் இயங்குகிறது. இறைவன் மனிதனுக்கு அளித்த மகத்தான சக்திகளில் இதுவும் ஒன்று. இன்றைய முன்னேற்றத்துக்கும்

நாகரிகத்துக்கும் இந்த உழைப்பே காரணம். இங்கே நெய்யும் பிள்ளைகள் உழைப்பின் உருவங்கள்.

இந்தச் சிந்தனையுடன் அவர்களை மனதுக்குள் வாழ்த்தி விட்டு மீண்டும் முன் கூடத்துக்குள் வந்ததும் சாறன் சாறிகளின் விலை விஷயமாக கதீஜாவுடன் விவாதித்துக்கொண்டிருந்த அப்துல்லா திரும்பவும் கதிரையை விட்டு எழுந்தார்.

“ஏன் எழும்புகிறீர்கள்? இருங்கள்” என்று அவரை அமரச் செய்துவிட்டு சப்ரி தானும் கதிரையில் இருந்தான்.

கதீஜா தொடர்ந்து நெசவு நூல், டை இவற்றின் விலையையும், கூலியையும், மற்றும் செலவுகளையும் விபரித்து விட்டு “இதையெல்லாம் கணக்குப் போட்டுப் பார்க்கும் போது சொற்ப ஆதாயந்தான் கிடைக்கிறது. அதேசமயம், எங்களுடைய நெசவின் தரத்தையும் குறைக்கவில்லை. குறைக்கவும் மாட்டோம். இந்த நிலையில் நீங்கள் கேட்ட படி தருவதற்கு எங்களுக்குக் கட்டாது. இதே தரத்தில் உள்ள சாறன் சாறிகளை எங்களுடைய விலைக்கும் குறைய எடுக்க முடியுமென்றால் எடுங்கள். எங்களிடம்தான் வாங்க வேண்டும் என்ற கட்டாயம் எதுவுமில்லை” என்று நிறுத்தினார்.

“இது தெரியாமலில்லை. ஆனால் இது பொது நன்மைக்காக நடக்கும் நெசவு நிலையம். இதற்கு ஆதரவளிக்க வேண்டும் என்றுதான் உங்களிடம் கொள்முதல் செய்து கொண்டிருக்கிறோம். மனேஜர் சேருக்குக்கூட ஒருநாள் இதைச் சொல்லியிருக்கிறேன். இல்லையா சேர்” என்று சப்ரியைப் பார்த்தார் அப்துல்லா.

அதுவரை கதீஜாவும் அவரும் விவாதித்துக் கொண்டிருந்ததை மௌனமாகக் கவனித்துக் கொண்டிருந்த சப்ரி “உங்கள் ஆதரவுக்கு நன்றி. ஆனால் விலையைக் குறைக்க முடியுமானால் இப்படிப் பிடிவாதம் காட்டத் தேவையில்லை” என்றான்.

“மனேஜர் சேரும் சொன்ன பிறகு நான் வாதாட விரும்பவில்லை. இதில் எங்களுக்குப் போதிய லாபம் இல்லா விட்டாலும் பரவாயில்லை. உங்களை ஆதரிக்க வேண்டும். சரி. சாறி சாறன்களை பார்சல் பண்ணி பில்லையும் போட்டு வையுங்கள். நாளைக்கு வருகிறேன்” என்று எழுந்தார்.

அத்துல்லா விடை பெற்றுக்கொண்டு போனதும் கதீஜா வும் எழுந்து தறிப்பக்கம் போனாள். இதற்குள் நெய்யும் பிள்ளைகள் எல்லாரும் தங்கள் வேலையை முடித்துக்கொண்டு அன்று நெய்த சாறி சாறன்களைக் கொண்டுவந்து கூடத்தில் குவித்துவிட்டு அங்கே நின்றார்கள்.

கதீஜா தறிகளை ஒரு தடவை சுற்றிப் பார்த்துவிட்டு திரும்பி வந்து ஒவ்வொருவரும் நெய்தவைகளை அவர்களிடம் கேட்டு புத்தகத்தில் குறிக்கத் தொடங்கினாள். இந்த வேலை முடிந்து அவர்கள் விடை பெற்றுக்கொண்டு போனதும் நூல் சுற்றும் பெண்களும், பசை-டை போடுகிற வர்களும் கதீஜாவிடம் தங்கள் கணக்கை ஒப்படைத்தார்கள். அந்த வேலையையும் முடித்து அவர்களுக்குக் கூலிக் காலையும் கொடுத்து அனுப்பியதும் அங்கு வேலைக்கிருக்கும் சகாப்தீன் வந்தான்.

“தறிமாலைப் பூட்டி விட்டாயா?”—கதீஜா கேட்டாள்.

அவன் ‘ஓம் என்று சொல்லிவிட்டு குவிந்து கிடந்த சாறி சாறன்களை மடித்து மேசையில் அடுக்கத் தொடங்கினான்.

கதீஜா சப்ரியைப் பார்த்தாள். “ஏன் பேசாமல் இருக்கிறீர்கள்?”

“நீங்கள் வேலையில் இருந்தீர்கள். உங்களைக் குழப்பாமல் நடப்பதையெல்லாம் அவதானித்துக் கொண்டிருக்கிறேன். நீங்கள் திறமையாகத்தான் நிர்வாகம் செய்கிறீர்கள். உங்களைப் பாராட்ட வேண்டும்” என்று சிரித்தான்.

“என்னைப் பாராட்டுவதை விட நெசவு செய்கிற பிள்ளைகளைத்தான் பாராட்டவேண்டும். அவர்கள் மிகவும் பிரயாசைப்பட்டு உழைக்கிறார்கள். நெசவு நிலையத்தைத் தொடங்கி வைக்கும்போது, “இது உங்களுக்காகவே ஆரம்பிக்கப்பட்டது. இது உங்களுடைய சொத்து. இதில் கிடைக்கும் லாபம் உங்களுக்குத்தான். நீங்கள் ஊக்கத்தோடு உழைத்தால் உங்கள் சீவியம் சீராக ஓடும். மேலும் நல்ல பயனைப் பெறுவீர்கள்” என்று நீங்கள் சொன்னது அவர்களின் மனதில் பதிந்திருக்கிறது. இதைத் தங்கள் சொந்த நெசவு நிலையமாகவே கருதி பாடுபடுகிறார்கள். என்னோடு நல்ல முறையில் ஒத்துழைக்கிறார்கள். எனக்கு இது உற்சாகமாயிருக்கிறது” என்று முகம் பூரிக்கச் சொன்னான் கதீஜா.

சப்ரி அவளை மகிழ்ச்சியுடன் பார்த்தான். “ஏழைக்குமர் களுக்காக கஸ்ஸாலி நிறுவிய இரண்டு நெசவு நிலையங்களும் நல்ல முறையில் நடந்து வருவதுபோல, நாம தொடங்கிய இந்த நெசவு நிலையமும் சீராக நடப்பதை அறிய சந்தோஷமாக இருக்கிறது. முப்பது குமர்ப்பிள்ளைகள் பிழைப்பதற்கு வழி செய்து விட்டோம் என்ற திருப்தியும் உண்டாகிறது” என்று அவனும் உற்சாகத்துடன் கூறினான்.

முப்பது பிள்ளைகளுக்கு மட்டுமில்லை. நம்ம நெசவுக்கு நூல் சுற்றியும் ஐந்து பெண்கள் பிழைக்கிறார்கள். நூலுக்குப் பசை போடுவது, டை போடுவது, பாவு ஓடுவது என்று மூன்று பேருக்கு வேலை கொடுக்கிறோம். மற்றும் உள் வேலைகள் வெளி வேலைகள் பார்க்க சகாப்தீனும் இரவில் வாச்சர் ஒருவரும் இருக்கிறார்கள். மொத்தம் நாற்பது பேருக்கு நமது நெசவு நிலையம் வேலை கொடுத்திருக்கிறது. - இதைப் பெறுமிதத்தோடு கூறினான் கதீஜா.

“ஓம் நெய்கிற பிள்ளைகளைவிட மற்றவர்களை நான் மறந்துவிட்டேன். ஒரு பிரச்சினையுமில்லாமல் இப்படியே

இயங்கி வந்தால் அடுத்த வருசம் இன்னும் பத்துப் பதினைந்து தறிகளைக் கூடப் போடலாம்”

“அது சரி. ஆனால் லாபமும் கூடக் கிடைத்தால்தான் வங்கிக் கடனையும் கட்டி தறிகளையும் கூட்ட வசதிப்படும். லாபம் இந்த அளவிலேயே இருந்தால் இது சாத்தியப்படாது” என்று கூறி நிறுத்திய கதீஜா, இரண்டொரு விநாடிகள் மௌனமாக இருந்து விட்டு “நம்ம நெசவின் தரத்தைக் குறைத்தால் லாபம் இன்னும் கூடக் கிடைக்கும். ஆனால் நீங்கள் தரத்தைக் குறைக்கக் கூடாதொன்று சொல்லிவிட்டீர்களே?” என்றாள்.

“அப்போ, மற்றத் தறிக்காரர்கள் பலர் செய்வதுபோல் நாங்களும் செய்ய வேண்டும் என்கிறீர்களா?”

“இல்லை. உள்ள நிலைமையை விளக்கினேன்”

“அது சரி. ஆனால் அதிக லாபத்துக்காக தரத்தைக் குறைப்பது நல்லதல்ல. நாங்கள் இதில் உறுதியாக இருக்க வேண்டும். மற்றவர்களைப்போல் நாங்களும் செய்தால் நமது நெசவுக்கு ஒரு தனித்துவம் இருக்காது”

“ஓம், சாமான் உயர்வானதாக இருந்தால் அதற்கு எப்போதும் ஒரு தனி மார்க்கட் இருக்கவே செய்யும் என்று நீங்கள் ஆரம்பத்தில் சொன்னதையும் நான் மறக்கவில்லை.” என்று சொல்லிக்கொண்டே ஸ்டீல் அலுமாரியைத் திறந்து இரண்டு பெரிய கொப்பிகளைச் சப்ரியிடம் கொடுத்து “இது நெசவு நிலையத்தின் போன மாதக் கணக்கு. இன்றைக்கு இரண்டாந் திகதி. நேற்றே கணக்கை யெல்லாம் முடித்து விட்டேன்” என்றாள்,

சப்ரி கொப்பியை மூடிவிட்டு எழுந்தாள்.

“இதை வீட்டில் கொண்டுபோய் ஆறுதலாய்ப் பாருங்கள்” என்று சொல்லிக்கொண்டே வெளியே நடந்தாள் கதீஜா.

நெசவு நிலையத்துக்கு முன்னால் தங்களுடைய கார் நிற் பதைக் கண்டதும் அதுவரை ஒதுங்கியிருந்த அதைப் பற் றிய சிந்தனை மீண்டும் வந்து தொத்திக் கொண்டது.

சப்ரி காரின் கதவைத் திறந்தான்.

“நீங்களும் வீட்டுக்கு வருகிறீர்களா?” கதீஜா கேட் டாள்-

“இல்லை. எனக்கு வேலை இருக்கிறது. உங்களை வீட்டில் இறக்கி விட்டுப் போகிறேன்”

“வேண்டாம். வீடு கிட்டத்தானே? போய்ச் சேர ஐந்து நிமிஷம்கூட ஆகாது. அதற்கிடையில் ஒரு தடவை காரில் ஏறி இறங்க வேண்டுமா? நீங்க போங்க” என்று விடை கொடுத்துவிட்டு நடக்கத் தொடங்கினான்.

அவளைப் பற்றிச் சிந்தித்திக் கொண்டே காரை மறு பக்கம் திருப்பினான் சப்ரி.

நெசவு நிலையத்தில் கதீஜா காட்டும் அக்கறையையும் திறமையையும் கண்டு சப்ரிக்கு ஆச்சர்யமாக இருந்தது. ஆர்வமுள்ள பெண்களுக்கு உரிய சந்தர்ப்பங்களும் வழி காட் டலும் இருந்தால் அவர்கள் திறமையாக காரியமாற்றுவார் கள் என்பதற்கு கதீஜா ஓர் உதாரணமாக விளங்குவதை யும், கஸ்ஸாலியின் இலட்சியங்களை நிறைவேற்றுவதற்கு அவள் தகுதியானவளாக இருப்பதையும் காணும்போது அவ னுக்குப் பெருமையாகவும் இருந்தது. அவளைப் பற்றிய மதிப்பும் கூடியது. “பெண்கள் வைரக்கற்கள். பட்டை தீட் டப்பட்டால் அவர்களின் திறமை பளீரெனப் பிரகாசிக்கும்” என்று ஒரு தடவை கஸ்ஸாலி சொன்னதும் நினைவுக்கு வந் தது.

சப்ரி இவ்வாறு சிந்தித்துக்கொண்டு காரில் போன போது, அந்தக் காரைப் பற்றிய சிந்தனையிலேயே வீட்டுக்கு நடந்து கொண்டிருந்தாள் கதீஜா.

மறுநாள் அவள் நெசவு நிலையத்துக்குச் சென்று தன் பணியை முடித்துக் கொண்டு வீடு திரும்பியபோது முற்றத்தில் கார் நிற்பதையும், பிள்ளைகளுடன் சப்ரி பந்து விளையாடிக் கொண்டிருப்பதையும் பார்த்துச் சிறிது வியப்புடன் “காரை வெளியே நிறுத்திவிட்டு வரும் நீங்கள் இன்றைக்கு அதை ஏன் உள்ளே கொண்டுவந்து விட்டீர்கள்?” என்று வியப்பைக் கேள்வியாக்கினாள்.

சப்ரி திரும்பினாள். “என்னுடைய கார் கராஜிலிருந்து வந்துவிட்டது. இனி எனக்கு இது தேவையில்லைதானே?” என்று பதில் அளித்துவிட்டு “ஆப்தீன்...ம்... பந்தை அடி” என்று கூறிக்கொண்டே பிள்ளைகளுடன் விளையாடுவதில் திரும்பவும் கவனத்தைச் செலுத்தினாள்.

காரைப் பற்றி மீண்டும் யோசித்த கதீஜா ஒரு தீர்மானத்துக்கு வந்தவளாய் “உங்களுடன் ஒரு விஷயம் கதைக்க வேண்டும். உள்ளே வாருங்களேன்” என்று அழைத்து விட்டு நடந்தாள்.

அவளைப் பின் தொடர்ந்து உள்ளே வந்த சப்ரி “என்ன விஷயம்?” என்று கேட்டுக்கொண்டே கதிரையில் அமர்ந்தாள்.

“இந்தக் காரை நான் வைத்துக்கொண்டு என்ன செய்கிறது?”

“ஏன் இப்படிக் கேட்கிறீர்கள்? உங்களுக்குத் தேவைப்படாதா?”

“நான் காரிலேயா உலாத்திக் கொண்டிருக்கிறேன்?” என்று லேசாய்ச் சிரித்த கதீஜா “எனக்கு கார் தேவையில்லை. அது இங்கே சும்மா ஏன் கிடக்க வேண்டும்?” என்றாள்.

சப்ரி உடனே பதில் சொல்லாமல் சில விநாடிகள் யோசித்துவிட்டு “உங்களுக்கு அது தேவைப்படாதென்றால் விற்றுவிட வேண்டியதுதான்” என்றாள்.

“வெளியே யாருக்காவது விற்று அதை அவர்கள் பாவிப்பதை நான் விரும்பவில்லை. உங்களிடமே இது இருக்கட்டும்”

“என்னிடம்தான் கார் இருக்கிறது?”

“அதை விற்றுவிட்டு இதை வைத்திருந்தால், இவருடைய கார் நம்மை விட்டுப் போகவில்லை என்ற உணர்வும் திருப்தியும் இருக்கும்”

சப்ரி மீண்டும் சற்று யோசித்துவிட்டு “நீங்கள் சொன்னது சரி. கஸ்ஸாலியின் எந்தப் பொருளும் நம்மை விட்டுப் போகக் கூடாதுதான்” என்று அதை ஏற்றுக்கொண்டான்.

கதீஜாவுக்கு அப்போதுதான் மனம் நிம்மதியடைந்தது. “நேற்றும் இன்றும் இதைப் பற்றியே யோசித்துக் கொண்டிருந்தேன். பிரச்சினை தீர்ந்தது” என்று கூறிவிட்டு அறைக்குள் சென்றவள் ஒரு சில நிமிஷங்களில் ஒரு கவரை எடுத்துக்கொண்டு வந்து சப்ரியிடம் நீட்டினாள்.

“இது என்ன”

“கார் சம்பந்தமான டொக்யுமென்ட்ஸ். தாமதிக்காமல் காரை உங்கள் பெயருக்கு மாற்றிக் கொள்ளுங்கள்”

சப்ரி கவரை வாங்கி பக்கத்திலிருந்த சோக்கேஸில் வைத்தான்.

“ஏன் அங்கே வைக்கிறீர்கள்?”

“போகும்போது எடுத்துக் கொள்கிறேன்”

“காரையும் எடுத்துக் கொண்டுபோக மறந்து விடாதீர்கள்”

கதீஜா இதைக் கூறி முடிக்கும்போது பாத்திமா இருவருக்கும் தேனீர் கொண்டு வந்து மடபோயில் வைத்துவிட்டுத் திரும்பினாள்.

“எடுங்கள்” என்று கூறிய கதீஜா தானும் ஒரு கதிரை யில் அமர்ந்துகொண்டு தேனீரைப் பருகினாள்.

அடுத்த கப் தேனீரை சப்ரி எடுக்கும்போது “மாமா... வாருங்கோ.....” என்று ஆப்தீன் கத்துவது காதில் விழுந்தது. அவன் தேனீரை விரைவாகக் குடித்துவிட்டு திரும்பவும் முற்றத்துக்குள் இறங்கி பிள்ளைகளுடன் விளையாட்டைத் தொடர்ந்தான்.

பொழுது மறையத் தொடங்கியது, வாசலில் வந்து நின்ற கதீஜா “போதும் இருட்டுகிறது. பந்தை எடுத்துக் கொண்டு உள்ளே வாருங்கள்” என்று பிள்ளைகளை அழைத்தாள்.

சப்ரி அவர்களின் முதுகில் செல்லமாகத் தட்டி அனுப்பிவிட்டு காரை நோக்கித் திரும்பினான்.

“நீங்கள் போகப் போகிறீர்களா?”—கதீஜா கேட்டாள்.

“ஓம்” என்று தலையை ஆட்டிவிட்டு நடந்தான் அவன்.

“டொக்யுமென்சை எடுக்காமல் போகிறீர்களே?” என்று கூறிய கதீஜா சட்டென்று உள்ளே திரும்பி கவரை எடுத்துக்கொண்டு வந்து அவனிடம் கொடுத்தாள்.

சப்ரி காரை எடுத்துக்கொண்டு கேற்றைத் தாண்டும் போது திரும்பிப் பார்த்தான். கதீஜா முகத்தில் திருப்தியும் அதரங்களில் புன்னகையுமாக காரையே பார்த்தபடி முற்றத்தில் நின்று கொண்டிருந்தாள். சப்ரியும் புன்னகையுடன் கையை அசைத்து விடை பெற்றுக்கொண்டு காரை வீதியில் இறக்கினான்.

கார் சம்பந்தமாக இஸ்ஸதீனும், இஸ்மாயிலும் போட்ட திட்டத்தையும், அவர்களிடமிருந்து பாதுகாக்கவே அதைத் தனக்குத் தர கதீஜா தீர்மானித்ததையும், தாமதிக்காமல்

காரைத் தன் பெயருக்கு மாற்றிக் கொள்ளும்படி அவள் சொன்னதற்குக் காரணமும் அதுதான் என்பதையும் அறியாத சப்ரி, நண்பனின் கார் தனக்கே சொந்தமாகி விட்டதை எண்ணியதும், கஸ்ஸாலியின் மீது அவனுக்கிருந்த ஆழ்ந்த நட்பின் உணர்ச்சியாலும், அந்த நட்பைப் பூரணமாகத் தெரிந்துகொண்டு கதீஜா தன்மீது காட்டும் அபிமானத்தை நினைத்தும் சப்ரியின் மேனி புல்லரித்தது. உள்ளத்தில் மகிழ்ச்சியும் பெருமிதமும் பொங்கியது. அந்த உற்சாகத்தில் மிதந்தவனாக காரைச் செலுத்திக் கொண்டிருந்தான் அவன்.

4

சப்ரி காரில் வீட்டுக்குத் திரும்பியதும் மேலும் ஓர் உற்சாகமான செய்தி கிடைத்தது. அவனுடைய நண்பர் மஜீத் வந்துவிட்டுப் போனதாகவும், ஊருக்கு மாற்றம் கிடைத்திருப்பதாகவும் வீட்டில் சொன்னார்கள்.

சப்ரியின் நண்பரான மஜீத் சமூக சேவைப் பகுதியின் ஓர் அதிகாரி. வெளி மாவட்டங்களில் கடமையாற்றிக் கொண்டிருந்த அவர் இடையிடையே லீவில் ஊருக்கு வரும் போதுதான் இருவரும் சந்தித்துப் பேசிக்கொள்வார்கள். தனது உத்தியோகக் கடமைக்காக மட்டுமல்லாமல், சமூகத் தொண்டில் உணர்வு பூர்வமான ஈடுபாடுள்ளவர். கஸ்ஸாலி இல்லாத நிலையில், மஜீத் ஊருக்கு மாற்றலாகி வந்தால் தனக்கு உதவி ஒத்தாசையாக இருக்குமே என்று கூட எண்ணுவான். இதற்கு முயற்சிக்கும்படி அவரிடம் சொல்லவும் தவறவில்லை. இப்போது அது நிறைவேறிய செய்தியை அறிந்ததும் சப்ரிக்குப் பெரும் மகிழ்ச்சியாக இருந்தது.

அவரை உடனே சந்திக்க வேண்டும் என்ற உந்தலில், சிறிதும் சுணங்காமல் ஒரு “வாஷ்” எடுத்துக்கொண்டு காரில் நிந்தலுருக்குக் கிளம்பி விட்டான்.

சப்ரி காரை வெளியே நிறுத்திவிட்டு மஜீத்தின் வீட்டுக்குள் ஏறியபோது முன் ஹோலில் புரொபசர் நவாஸும் மஜீத்தும் உரையாடிக் கொண்டிருந்தனர். பல்கலைக் கழகத்தில் சப்ரியின் ஆசானாக இருந்த நவாஸ் நிந்தலுரின் அடுத்த கிராமத்தைச் சேர்ந்தவர். இப்போதும் பல்கலைக் கழகத்தில் இருக்கும் அவர் ஊருக்கும் வந்து போவார். அந்தச் சமயங்களில் தனக்குப் பழக்கமான ஒரு சிலரைச் சந்திப்பதுண்டு. அவர்களில் மஜீத்தும் ஒருவர். சந்தர்ப்பம் கிடைத்தால் சப்ரியுடனும் கதைப்பார்.

சப்ரி அவரை அங்கே எதிர்பார்க்காததால் சற்று வியப்புடன் “நீங்களும் இங்கே இருக்கிறீர்களா சேர்?” என்று புரொபசரிடம் வினவியபடி கதிரையில் அமர்ந்தான்.

புரொபசர் நவாஸ் “யெஸ்” என்று கூறிவிட்டு “கஸ்ஸாலி சப்ரியைக் கெடுத்துவிட்டார்” என்று சிரித்தார்.

அவர் இப்படித் திடீர் என்று ஒரு குண்டைத் தூக்கிப் போட்டதும் மஜீத்தும் சப்ரியும் திகைப்போடும் வியப்புடும் அவரைப் பார்த்தனர்.

நவாஸ் கையில் இருந்த பைப்பில் புகையிலைத் தூளைத் திணித்தபடி தொடர்ந்தார்: “இங்கிலீஷ் தெரிந்தவர்களுடன் நான் தமிழில் பேசுவதில்லை. அவர்களும் என்னுடன் இங்கிலீஷில்தான் கதைப்பார்கள். சப்ரி வருவதற்கு முந்தி நீரும் நானும் அந்தப் பாஷையில் தான் பேசிக் கொண்டிருந்தோம். ஆனால் கஸ்ஸாலி அப்படியல்ல. அவர் டொக்டராயிருந்தும் என்னுடன் தமிழிலேயே பேசுவார். என் மாணவனாயிருந்த சப்ரி கஸ்ஸாலியின் சிஷ்யனாக மாறிய பிறகு இவருக்கும் இந்தப் பழக்கம் தொத்திக் கொண்டது. இதனால் கஸ்ஸாலி

யோடும் சப்ரியோடும் நானும் தமிழில்தான் பேசவேண்டிய நிர்ப்பந்தம் ஏற்பட்டு விட்டது. இப்போது பார்த்தீர்தானே, சப்ரி வந்ததும் தமிழில்தான் கேள்வியைப் போட்டார். அதனால்தான் கஸ்ஸாலி இவரைக் கெடுத்து விட்டார் என்று சொன்னேன்” என்று தமிழிலேயே கூறிவிட்டுச் சிரித்தார்.

“ஓ! நீங்கள் ஏதோ பெரிய குற்றச்சாட்டைப் போடப் போகிறீர்கள் என்று பயந்து விட்டேன்” என்று சிரித்த மஜீத், “கஸ்ஸாலியைப் பற்றி எனக்கும் நன்றாகத் தெரியும். பாஷை விஷயத்தில் நீங்கள் ஒரு கொள்கையை வைத்திருப்பதுபோல, கஸ்ஸாலியும் சில கொள்கைகளை, லட்சியங்களைக் கடைப்பிடித்து வாழ்ந்தார். அதில் நீங்கள் சொன்னதும் ஒன்று. தமிழ் தெரிந்தவர்களுடன் அவர் தமிழில்தான் பேசுவார். ஆனால் உங்களைப் பொறுத்தவரை இந்த விஷயத்தில் கஸ்ஸாலியிடமும் சப்ரியிடமும் நீங்கள் தோற்று விட்டீர்கள்” என்று அவரும் தமிழிலேயே கூறிவிட்டுத் திரும்பவும் சிரித்தார்.

மஜீத் இதைப் பகிடியாகக் கூறினாலும் புரொபசருக்கு இது முள்ளாகக் குத்தியது. ஆனால் அதை வெளியே காட்டிக் கொள்ளாமல் “என்ன செய்கிறது. சில விஷயங்களிலும் சில சமயங்களிலும் தோல்வியைச் சகித்துக் கொள்ளத்தான் வேண்டும்” என்று சொல்லிவிட்டு பைப்பை வாயில் வைத்து நெருப்பை மூட்டினார்.

ஓர் அபிப்பிராயமும் சொல்லாமல் புன்னகையுடன் கேட்டுக் கொண்டிருந்த சப்ரி, மஜீத்தின் பக்கம் திரும்பி “நீங்கள் எப்போது ஊருக்கு வந்தீர்கள்?” என்று பேச்சைத் திசை திருப்பினான்.

“இன்று காலையில்தான். ஊருக்கு மாற்றம் கிடைத்து விட்டது. இந்த நல்ல செய்தியை உமக்குத் தெரிவிப்பதற்காக வந்தேன். நீர் இல்லை”

“ஓம். இந்தச் செய்தியை வீட்டிலும் சொன்னார்கள். இன்றைக்கு எனக்கு ஒரு நல்ல நாள்”

“நான் சொன்ன செய்திக்காகவா?” என்று சிரித்தார் மஜீத்.

“அதுக்காக மட்டுமல்ல, கஸ்ஸாலியின் காரை நான் வாங்கிவிட்டேன். அதையும் சேர்த்துச் சொல்கிறேன்” என்று கூறிய சப்ரி, கதீஜா தானாக விரும்பி அதைத் தந்த விபரத்தையும் உற்சாகத்துடன் கூறினான்.

சப்ரிக்கும் கஸ்ஸாலிக்குமுள்ள இறுக்கமான நட்பை மஜீத்தும் நன்கு அறிந்திருந்ததால் அவனுடைய உற்சாகத்தை அவரால் புரிந்துகொள்ள முடிந்தது. அவரும் “இது ஒரு நல்ல செய்திதான்” என்று தன் மகிழ்ச்சியைத் தெரிவித்து விட்டு “உம்முடைய காரை என்ன செய்யப் போகிறீர்?” என்று கேட்டார்.

“அதை விற்க வேண்டியதுதான்”

“அப்படியென்றால் ஒன்று செய்யலாம். எனக்கும் கார் தேவை. அதை நான் வாங்கிக் கொள்கிறேன். இதுவும் ஒரு சிநேகிதப் பரிமாற்றமாயிருக்கட்டும்”

“சரி. இது எனது மகிழ்ச்சியை மேலும் கூட்டக் கூடிய மூன்றாவது செய்தி”

இவ்வாறு கார் விஷயத்தைப் பற்றிப் பேசி ஒரு முடிவுக்கு வந்ததும் “சரி, வேறென்ன புதினங்கள்?” என்று கேட்டார் மஜீத்.

சப்ரி பதில் சொல்வதற்குள் காரைப்பற்றி அவர்களுடைய உரையாடலில் கலந்து கொள்ளாமல் பைப்பைப் புகைத்தபடி இருந்த நவாஸ் அதைக் கையில் எடுத்துக் கொண்டு “சப்ரி சொல்லக்கூடிய முக்கியமான புதினம், கஸ்ஸாலியின் மனைவியும் இப்போது பொதுத் தொண்டில் இறங்கியிருக்கிறதுதான்” என்று கூறிவிட்டு பைப்பைத் திரும்பவும் வாயில் வைத்தார்.

மஜீத் சற்று ஆச்சர்யத்துடன் சப்ரியைப் பார்த்தார்.

அவனும் “ஓம்” என்று தலையசைத்துவிட்டு, கதீஜா நடத்தும் நெசவு நிலையத்தைப் பற்றியும் தனது மற்ற சமூகப் பணிகளையும் விபரித்தான். தொடர்ந்து “நீங்கள் இங்கே இருக்கப் போவதால், இந்த விஷயத்திலும், என் சொந்த வாழ்க்கையிலும் கூட எனக்கு கஸ்ஸாலி இல்லாத குறை நீங்கும். இது எனக்கு எவ்வளவோ ஆறுதலாயும் சந்தோஷமாயும் இருக்கப் போகிறது” என்றான்.

“அது சரி சப்ரி. புரொபசரும் இந்த வருசத்துடன் ரிட்டயராகப் போகிறாராம். அதுக்குப் பிறகு அவர் சும்மாதான் இருக்கப் போகிறார். அவரையும் பொதுத் தொண்டில் சேர்த்துக் கொண்டால் என்ன?” என்று கேட்டார் மஜீத்.

“யார் மறுக்கப் போகிறார்கள். ஆனால் அவர் விரும்ப மாட்டார்” என்று நவாஸைப் பார்த்தான் சப்ரி.

“யெஸ். நான் அதில் சிக்கிக்கொள்ள மாட்டேன்” என்றார் அவர்.

“ஏன்?” - மஜீத் கேட்டார்.

“சமூக சேவை ஒரு சேறு. கஸ்ஸாலி அந்தச் சேற்றில் மூழ்கியது போதாதென்று சப்ரியையும் அதில் இழுத்து விட்டார். அவர் போனதும், சப்ரி அவர் மனைவியை இந்தச் சேற்றில் இழுத்து விட்டார். இப்போது உம்மையும் தள்ளப் பார்க்கிறார். நீரோ, துணைக்கு என்னையும் சேர்த்துக் கொள்ளப் பார்க்கிறீர். ஆனால் நான் இதில் சிக்கிக் கொள்ள மாட்டேன்”

புரொபசரின் இந்த நையாண்டிக்குச் சூடாகப் பதில் சொல்ல சப்ரியின் நா துடித்தபோதிலும், ஆசான் என்ற முறையில் மரியாதைக்காக அவருடன் காரமாக எதையும்

பேசுவதில்லை. இப்போதும் அந்த மரியாதை தடுத்தது. அதே சமயம் பதில் சொல்லாமலும் இருக்க முடியவில்லை. எனவே, “சேர், பொதுச் சேவையை நீங்கள் சேறு என்று சொன்னீர்கள். ஆனால் கஸ்ஸாலியையும் என்னையும் பொறுத்த வரை அது சந்தனம். எனக்கும் ஆர்வம் இருந்த தால்தான் இந்தச் சந்தனத்தை நானும் பூசிக்கொண்டேன். அதுபோலத்தான் கதீஜாவும். அவவாகவே இதை விரும்பினேன். நான் ஒன்றும் இழுத்து விடவில்லை” என்றான்.

சமூகப்பணியைப் பற்றியும் கஸ்ஸாலியைப் பற்றியும் புரொபசர் சொன்ன விதம் மஜீத்துக்கும் பிடிக்கவில்லை. அவரும் “இதைச் சேறுகவோ, சந்தனமாகவோ கருதுவது அவரவர் நோக்கைப் பொறுத்தது. நீங்கள் அதைச் சேறுகக் கருதினாலும், சப்ரியைப்போல நானும் அதைச் சந்தனமாகவே கருதுகிறேன்” என்று பதில் கொடுத்தார்.

“சரிதான். தனக்கு கஸ்ஸாலி இல்லாத குறை இனி நீங்கும் என்று சப்ரி சொன்னது உண்மையாகிவிட்டது. இனி நீர் ஊரில் இருந்து கொண்டு இவருக்கு முண்டு கொடுப்பீர்” என்று சிரித்தார் புரொபசர்.

“முண்டு கொடுப்பதற்கு சப்ரி வளைந்து முறியக்கூடிய ஆள் அல்ல,” என்று மஜீத்தும் சிரித்தார்.

புரொபசர் இதற்குமேலும் இந்த விவாதத்தைத் தொடர விரும்பவில்லையோ என்னவோ, மஜீத்தின் இந்த வார்த்தைகளுக்குப் பதில் ஒன்றும் கூறாமல் கைக்கடியாரத்தைப் பார்த்துவிட்டு எழுந்தார்.

„போகப் போகிறீர்களா?” மஜீத் கேட்டார்.

“யெஸ். ஒன்பது மணியாகிவிட்டது”

“இருங்கள் சாப்பிட்டு விட்டு போகலாம்”

“எனக்கு டயப்பட்டீஸ்” என்று சொன்ன நவாஸ் “உங்கள் சாப்பாடு எனக்கு ஒத்து வராது. எனக்குரிய சாப்பாடு

வீட்டில் இருக்கும். நான் வருகிறேன். குட் ஹைட்” என்று கூறிவிட்டுப் புறப்பட்டு விட்டார்.

அவர் போனதும் மஜீத்தும் எழுந்து உள்ளே போனார். சில நிமிஷங்களுக்குள் திரும்பவும் வந்து “வாரும் சாப்பிடலாம்” என்று அழைத்ததும் சப்ரீயும் எழுந்தான்.

சாப்பிடும்போது சப்ரீ சொன்னான்: “புரொபசர் ஊருக்கு வரும்போதெல்லாம் கஸ்ஸாலியையும் என்னையும் சந்திக்கத் தவறுவதில்லை. எங்களோடு கதைக்கும் போதெல்லாம் ஆங்கில மொழியையும் மேல்நாட்டு நாகரிகத்தையும் புகழுவதோடு மட்டும் நிற்கமாட்டார். தான் பிறந்து வளர்ந்த ஊர் உட்பட இங்குள்ள கிராமங்களையும் ஊர்ச் சனங்களையும் மட்டமாகப் பேசுவார். கஸ்ஸாலியின் கொள்கைகளையும் பொதுச் சேவையையும் கூட கிண்டல் பண்ணுவார். இதற்கெல்லாம் நான் அதிகம் பதில் சொல்லுவதில்லை. ஆனால் கஸ்ஸாலியிடம் நல்லாய் வாங்கி கட்டிக்கொள்வார், புரொபசரிடம் இது ஒரு நல்ல குணம்”

“இதைப்பற்றி கஸ்ஸாலியும் எனக்கு சொல்லியிருக்கிறார். புரொபசர் என்னோடும் இதே தோரணையில் பேசுவார். ஆனால் நமது கருத்தை அவர் ஏற்கமாட்டார் என்று தெரியும். அதனால் நான் அவருடன் வாதம் பண்ணுவதில்லை. இன்றைக்குத்தான் அவரை மறுத்து என் கருத்தைச் சொன்னேன். என்ன நினைத்தாரோ, என்னுடன் விவாதிக்காமல் போய் விட்டார்.”

இவ்வாறு புரொபசரைப் பற்றியும் மற்றும் பல விஷயங்களையும் பற்றிப் பேசியவாறு சாப்பாட்டை முடித்துக் கொண்டதும், காரை மறுநாள் வந்து எடுத்துக்கொள்ள மாறு மஜீத்திடம் கூறிவிட்டு சப்ரீயும் புறப்பட்டு விட்டான்.

சப்ரீ காரை மஜீத்துக்கு விற்றுவிட்டு, கஸ்ஸாலியின் காரையும் தான் எடுத்துக் கொண்டு அதற்குரிய “காசுக்கு

செக்கை கதீஜாவிடம் கொடுத்தபோது, “காசுக்கு என்ன அவசரம்? நீங்களே வைத்துக் கொள்ளுங்கள். தேவையான போது எடுத்துக்கொள்ளலாம்” என்றாள் அவள்.

“இது உங்களுடைய காசு. என்னிடம் ஏன் இருக்க வேண்டும்? நீங்களே வைத்திருங்கள்” என்று திரும்பவும் செக்கை நீட்டினாள் சப்ரி.

“என்னுடைய காசாக இருந்தாலும் இது உங்களிடம் இருக்கப்படாதா?” என்று கேட்ட கதீஜா, “இதை வைத்துக் கொண்டு நான் என்ன செய்கிறது? இது உங்களிடமே இருக்கட்டும்” என்று செக்கை வாங்க மறுத்து விட்டாள்.

ஆனால் சப்ரி அந்தக் காசை தான் வைத்துக் கொள்ள ளாமல் கதீஜாவின் வங்கிக் கணக்கில் போட்டு விட்டு அதை அவளிடம் கூறிய போது, கதீஜா ஒன்றும் சொல்லவில்லை. பேசாமல் இருந்து விட்டாள். இந்த வகையில் கார் பிரச்சினை தீர்ந்தது அவளுக்குப் பெரும் நிம்மதியாக இருந்தது.

ஆனால் இந்த விஷயம் இஸ்மாயிலுக்கோ, இஸ்ஸதினுக்கோ உடனே தெரிய வரவில்லை. இது நடந்து ஒரு கிழமைக்குப் பிறகு புரொபசர் மூலம் இந்தச் செய்தியை முதலாவதாக இஸ்ஸதின் அறிந்ததும் அவன் அதிர்ந்து விட்டான்.

இஸ்ஸதின் பஸ்கலைக்கழகத்தில் படித்த காலத்திலிருந்தே அவனுக்கும் புரொபசர் நவாஸுக்கும் நல்ல அறிமுகம் இருந்து வந்ததால், அவர் ஊருக்கு வரும் சமயங்களில் இஸ்ஸதீனையும் சந்தித்துக் கதைப்பது வழக்கம். ஒரு நாள் புரொபசர் கல்முனையில் கண்டபோது பேச்சினிடையே “உமது சகலனின் காரை சப்ரி வாங்கி விட்டார். சிநேகிதனின் கார் சிநேகிதனுக்கே கிடைத்து விட்டது” என்று மனதில் விஷமில்லாமல் சர்வ சாதாரணமாகச் சொல்லி விட்டார்.

காரைத் தனக்குத் தர கதீஜா மறுத்து விட்டாலும் அது அவளிடம்தான் இருக்கும் என்று எண்ணியிருந்த இஸ்ஸ

தினுக்கு, தனது எதிரியின் கைக்கு அது மாறிவிட்டது என்ற செய்தி அவனுக்குப் பெரும் அடியாக இருந்தது. இதைக் கேட்டதிலிருந்து அவன் மனம் மேலும் கொதிக்கத் தொடங்கி விட்டது. சப்ரி மீதும் கதீஜாமீதும் குரூரமான எண்ணங்கள் திரும்பவும் படமெடுத்து ஆடின. ஆனால் அவனுடைய கோழைத்தனம் சப்ரியிடமோ, கதீஜாவிடமோ நேரிடையாக மோதுவதற்கும் விடவில்லை. எனவே தன் குரூர எண்ணங்களை மாமனார் மூலம் செயற்படுத்தத் தீர்மானித்தான். மறுநாள் காலை வீட்டிலிருந்த மாமனாரிடம் “பார்த்தீங்களா, உங்கள் மகள் செய்ததை? காரை எனக்குத் தராமல் தான் வைத்திருந்தாலும், அல்லது வேறு யாருக்காவது விற்குலும் பரவாயில்லை. ஆனால் சப்ரிக்குக் கொடுத்து விட்டா” என்று உரத்தச் சப்தம் போட்டான்.

இஸ்ஸதீனின் இந்த உரத்த குரலைக் கேட்டு சவ்தாவும் ஆமினாவும் உள்ளேயிருந்து ஹோலுக்குள் ஓடிவந்தார்கள்.

இதேசமயம், மருமகன் சொன்ன செய்தியைக் கேட்டுத் திடுக்கிட்ட இஸ்மாயில் “என்ன, காரை சப்ரிக்கு விற்று விட்டாவா?” என்று கலவரத்துடன் கேட்டார். அதே வேகத்தில் “உங்களுக்கு யார் சொன்னது?” என்று அடுத்த கேள்வியும் வந்தது.

இதைப் புரொபசர் தெரிவித்ததாக கூறிய இஸ்ஸதீன் “புருசனை இழந்த ஒரு கைம்பெண், தகப்பனான உங்களைக் கூட மதிக்காமல், துச்சமாகக் கருதி, புறத்தியான் சொல்லுக்கு ஆடுகிறாள் என்றால், இது சாதாரண விஷயமல்ல. உங்கள் மகளிடம் சப்ரிக்குள்ள ஆதிக்கத்தைத்தான் இது காட்டுகிறது. இதிலிருந்து ஊருக்குள் அடிபடும் குசு குசு பேச்சும் உண்மையாகத்தான் இருக்க வேண்டும்” என்று சாம்பலுக்குக் கீழே அணையாமல் கிடக்கும் நெருப்பைப்போல் இஸ்மாயிலின் மனதில் ஏற்கனவே இருந்த ஆத்திரத்தை நைஸாகக் கிளறி விட்டான்.

மருமகனின் கபடத்தனத்தை அறியாத இஸ்மாயில் அதென்ன, குச குசப் பேச்சு?" என்ற படபடப்புடன் கேட்டார்.

இஸ்ஸதீன் கொஞ்சமும் கூசாமல் "உங்கள் மூத்த மகளுக்கும் சப்ரிக்கும் கள்ளத் தொடர்பு என்ற கதைதான். ஆனால் இந்தக் கதையை நான் நம்பவில்லை, அதனால்தான் உங்களுக்கோ, வீட்டில் உள்ள வேறு யாருக்குமோ இதைச் சொல்லவில்லை. இப்போது இதை நம்ப வேண்டியிருக்கிறது" என்று ஒரு கணம் நிறுத்திவிட்டு, மறுகணம் "உங்கள் காதுக்கு இது எட்டவில்லையா?" என்றும் ஒரு கேள்வியையும் நக்கலாகச் கேட்டு வைத்தான். அவனுடைய சூது நிறைந்த இந்தக் கதையைக் கலவரத்தோடும், திகைப்போடும் கேட்டுக் கொண்டிருந்த சவ்தாவும் ஆமினாவும் அசந்துபோய் அவமானத்தால் கூனிக் குறுகி அப்படியே பணியாக உறைந்து விட்டார்கள்.

ஆனால் இஸ்மாயில்கொதித்தெழுந்து விட்டார். "போதும் நிறுத்தும். நீர் மருமகனாய்ப் போய்விட்டீர். வேறு எவனாவது இதைச் சொல்லியிருந்தால் அவனுடைய வாயைக் கிழித்திருப்பேன். கள்ளத் தொடர்பாம். ஊரில் குச குசப் பேச்சாம். கஸ்ஸாலிக்கு அவ காரை விற்றதால் அது உண்மை என்று இவர் நம்புகிறாராம். என் காதுக்கு இது எட்டவில்லையா என்று வேறு கேட்கிறார்" என்று வெடித்தபோது அவருடைய பழுப்பு நிற முகமும் கனலாய்ச் சிவந்து கொதித்தது.

மாமனார் தன்மீது இப்படிக்கெம்பி எழுவார் என்று சற்றும் எதிர்பார்க்காத இஸ்ஸதீன் அதிர்ந்து விட்டான். தன்னுடைய சூதை அறிந்துதான் இப்படி நெருப்பைக் கக்குகிறாரோ என்ற அச்சமும் அவனுடைய கோழை மனதில் புகுந்து கொண்டதால் அதிர்ச்சியோடு உள்ளாருக்குள் நடுக்கமும் ஏற்பட்டு சில வினாடிகள் ஸ்தம்பித்து நின்றவன், தன்னைப் பாதுகாத்துக்கொள்ள வேண்டும் என்ற உணர்வு தலையெடுக்கவே சுதாரித்துக்கொண்டு "என்னோடு ஏன்

பாய்ந்து விழுகிறீர்கள்? ஊருக்குள் அடிபடும் கதையை வைத்துக் கொண்டுதான் இதைச் சொன்னேன். சரி, நாங்கள் நம்பாமல் இருப்போம். ஆனால் கிளம்பியுள்ள கதைக்கு என்ன செய்யப் போகிறீர்கள்?" என்று தானும் கோபப் படுவதைப்போல் சீறினான்.

இஸ்மாயில் மறுபடியும் கெம்பினார். "ஊர்க்கதையென்றால் எந்த நாய்கள் இதைச் சொன்னார்கள்? எங்கே சொன்னார்கள்? உம்முடைய காதில் எப்படி இந்தப் புரளியான கதை விழுந்தது? சொல்லும். இப்பவே போய் இந்த அபாண்டத்தைக் கிளப்பியவர்களின் பல்லை உடைத்து விட்டு வருகிறேன்" என்று நெருப்பாய்க் கேள்விகளை அடுக்கினார்.

இந்தக் கேள்விகளும் இஸ்ஸதீனை பொறியில் அகப்பட்ட எலியைப்போல் திணறச் செய்துவிட்டன. ஆனால் அதைக் காட்டிக் கொள்ளாமல் "யார், எவர், எங்கே என்றெல்லாம் சொல்கிறதுக்கு நான் டையரியிலேயா எழுதி வைத்திருக்கிறேன்? என்மேல் பாய்கிறதாலும், இந்தக் கேள்விகளாலும் பிரயோசனமில்லை. உங்கள் மகள் வீட்டுக்கு சப்ரி வந்துபோய்க் கொண்டும், அவனுடைய தாளத்துக்கு ஆடிக்கொண்டும், பொதுத் தொண்டு நெசவு நிலையம், அது இது என்று அவ செய்து கொண்டிருக்கும் வரை இந்தக் குசு குசுப் பேச்சும் நிற்காது. நாள்போக நாலுபேர் கூடுகிற இடங்களிலெல்லாம் பகிரங்கமாய்க் கதைக்கிற விஷயமாகவும் ஆகிவிடும். இந்த நிலைமை ஏற்படாமல், இதற்கு இப்போதே முற்றுப்புள்ளி வைக்க வேண்டுமானால் முதலில் அவர்கள் இரண்டு பேருக்குள்ள உறவை அறுக்க முயற்சியுங்கள். உங்கள் குடும்பத்தில் நானும் ஒருத்தரைய் வந்து விட்டதால் எனக்கும் அவமானமாய் இருக்கிறது" என்று படபடப்புடன் கூறிவிட்டு, மேலும் அங்கிருந்தால் மாமனார் தன்னை அறைந்தாலும் அறைந்து விடுவார் என்ற பயத்தில் சரேலென்று தன் அறைக்குள் போய்ப் புகுந்துகொண்டான்.

அதுவரை விக்கித்துப்போய் நின்றுகொண்டிருந்த சவ் தாவும் ஆமினாவும் மனதில் மூண்டிருந்த பெரும் குழப்பத் தோடும் திகைப்போடும் இஸ்மாயிலைப் பார்த்தனர். அவர் சுவரையே வெறித்து நோக்கியபடி மரமாய் நின்றிருந்தார். விழிகள் எரிந்து கொண்டிருந்தன. முகம் தணலாய்க் கொதித்துக் கொண்டிருந்தது.

ஏதோ சொல்ல சவ்தாவுக்கு நாக்குத் துடித்தது. ஆனால் தான் ஏதாவது கேட்டாலோ, சொன்னாலோ அவமானத் தால் ஆவேசப்பட்டு நிற்கும் அவர் தன்னை அடித்து நொறுக்கினாலும் நொறுக்கி விடுவார் என்ற பயத்தில் பூனையைப்போல் மெதுவாக உள்ளே நகர்ந்து விட்டான். போகும் போது இந்தக் கதை பொய்யாக இருக்கப்படாதா என்று அவருடைய தாயுள்ளம் ஏங்கவும் செய்தது.

ஆமினாவுக்கும் இருப்புக் கொள்ளவில்லை. என்ன சொல் வது, என்ன செய்வதென்று தெரியால் முழிகக் கொண்டிருந்த அவள், தன் மாப்பிள்ளையிடம் ஏதாவது கதைத்தால், கோபத்துடன் உள்ளே சென்ற அவர், தன் மேல் பாயக்கூடும் என்று நினைத்து அறைக்குள் போகாமல் உம்மாவைப் பின் தொடர்ந்தாள்.

மூன்று பேரும் ஹோலை விட்டுச் சென்றதும் மலைத்துப் போய் நின்றிருந்த இஸ்மாயில், அசந்துபோய் ஈசிச்சேரில் தொப்பென்று அமர்ந்தார். ஆனால் அவருடைய உள்ளமும் உடலும் பதறிக் கொண்டிருந்தன.

இஸ்மாயில் சில விஷயங்களில் மாசு படிந்தவராயிருந்த தால் தன்னைப் பற்றி இவ்வாறான ஒரு அவச்சொல் வந்திருந்தாலும் பொறுத்திருப்பார். ஆனால் தன் மகளைப் பற்றி இந்த அவதூறு கிளம்பியிருப்பதை அவரால் பொறுத்துக் கொள்ள முடியவில்லை. எனவேதான் அவர் பொங்கினார். ஆனால் இப்போது ஈசிச்சேரில் அமர்ந்தபடி யோசிக்கையில்—கதீஜாவுக்கும் சப்ரிக்குமுள்ள தொடர்பு, தங்களை

யும் மீறி அவள் அவன்மீது காட்டும் அபிமானம், ஒரு காரியத்துக்கும் தங்களை நாடாமல் எல்லாவற்றையும் சப்ரியைக் கொண்டே செய்து கொள்ளும் கதீஜாவின் போக்கு, நெசவு நிலையம், தனக்கும் மகளுக்குக்கும் நடந்த தர்க்கங்கள், கார் விஷயம் என்று சகலதையும் சிந்திக்கையில் — மருமகன் சொன்னது உண்மைதானே என்றும் தோன்ற ஆரம்பித்தது. அதே சமயம், என்னதான் இருந்தாலும் இந்த விஷயத்தில் கதீஜா தவறாக நடக்கக் கூடியவள் அல்ல என்று மனம் நம்பிக்கை தெரிவித்தது. மறு விநாடி, கைம்பெண்ணைகளும் இளமையாகவும் இருக்கும் நிலையில் இந்தத் தவறைச் செய்யவும் கூடும் என்று மற்றொரு மனம் அந்த நம்பிக்கையை இடிக்கவும் செய்தது. மூண்டிருந்த கோபத்தை அடக்கவோ, இருக்கவோ முடியாமல் விருட்டென்று எழுந்து உள்ளே போய் சட்டை சால்வையைப் போட்டுக் கொண்டு வெளியே வேகமாக வந்தார்.

நெசவு நிலையத்தில் வழக்கம்போல் வேலை நடந்து கொண்டிருந்தது. முன் கூடத்தில் ஏதோ கணக்கு எழுதிக் கொண்டிருந்த கதீஜா, ஒருநாளும் அங்கே வராத வாப்பா வேகு வேகு என்று உள்ளே வந்ததைக் கண்டதும் திடுக்கிட்டெழுந்து திகைப்போடும், வியப்போடும் அவரைப் பார்த்தாள்.

இஸ்மாயில் மகளைப் பொருட்படுத்தாமல் வந்த வேகத்திலேயே தறிமாலுக்குள் சென்று “நெஞ்சது போதும். விட்டுப்போட்டு எல்லாரும் வெளியே போங்கள்” என்று இயங்கிக் கொண்டிருந்த தறிகளின் சப்தத்தையும் மீறிய குரலில் உரத்து முழங்கினார்.

தறிகளின் ‘சடக் தடக்’ ஓசை சட்டென்று நின்றது. நெய்து கொண்டிருந்த பெண்கள் திடுக்கிட்டவாறு இஸ்மாயிலைப் பார்த்தனர். ராட்டையில் நூல் சுற்றிக் கொண்டிருந்தவர்களும், டை, பசை போட்டுக் கொண்டிருந்தவர்களும் தங்கள் வேலைகளை நிறுத்திவிட்டு மலைத்து நின்றனர்.

இஸ்மாயில் அவர்களையும் பார்த்து “இன்றையோடு சரி. இனி ஒருத்தரும் இந்தப் பக்கம் தலை காட்டப்படாது” என்று சப்தம் போட்டுவிட்டு தறிமாலுக்குள் திரும்பவும் விழிகளைச் சுழற்றி “ஏன் இருக்கிறீர்கள்? இறங்குங்கள்” என்று பெண்களை அதிகாரக் குரலில் பலமாக அதட்டினார்.

அவர் குரலைத் தொடர்ந்து “ஒருவரும் தறியை விட்டு இறங்கப்படாது” என்று கதீஜாவின் குரல் வந்ததும் எல்லாருடைய பார்வையும் அவள் பக்கம் திரும்பின.

இஸ்மாயில் மகளை முறைத்துப் பார்த்தார்.

“நீங்கள் ஏன் இங்கே வந்து இப்படிக்கத்துகிறீர்கள்?”
—கதீஜாவிடமிருந்து சூடாக வந்தது கேள்வி.

“உன்னுடைய இந்தத் தூறுகெட்ட வேலைகளுக்கெல்லாம் முடிவுகட்ட வந்திருக்கிறேன்”

“எனக்குப் பிடித்ததை நான் செய்கிறேன். நீங்கள் இங்கே வந்து இப்படிக்கூச்சல் போடவோ, என் விஷயத்தில் தலையிடவோ தேவையில்லை”

“நீ எங்களை என்ன நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறாய்? எங்கையெல்லாம் தூசியாய்க் கருதி உதறிவிட்டு உன் இஷ்டத்துக்கு நடக்கிறதைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்க நாங்கள் என்ன செம்மறிகளா?” என்று கனல் தெறிக்கக் கேட்டார் இஸ்மாயில்.

“நான் உங்களைச் செம்மறிகளாகவும் நினைக்கவில்லை. வெள்ளாடாகவும் நினைக்கவில்லை. நீங்கள் உங்கள் பாட்டுக்கு வெறி பிடித்துக் கத்த வேண்டாம்” என்று எழுந்த ஆத்திரத்தை அடக்கிக்கொண்டு சொன்னான் கதீஜா.

“ஓம். எனக்கு வெறிதான். உன் நடத்தையால் குடும்பமானம் கப்பலேறுகிறது. அதனால் ஏற்பட்ட வெறிதான் எனக்கு”

“நான் ஒன்றும் குடும்ப மானத்தைக் கப்பலிலும் ஏற்றவில்லை; தோணியிலும் ஏற்றவில்லை. நீங்கள்தான் எதையோ நினைத்துக்கொண்டு இங்கே வந்து குழப்பம் செய்கிறீர்கள்”

கதீஜா இவ்வாறு எதிர்த்துப் பேசியதும் சப்ரியையும் அவளையும் பற்றி இஸ்ஸதீன் கட்டிவிட்ட கதையைச் சொல்லி விட இஸ்மாயிலின் வாய் துடித்தது. ஆனால் அவருக்கிருந்த ஆத்திர ஆவேசத்தின் மத்தியிலும்கூட அங்கே இருக்கும் மற்றவர்களுக்கு முன்னால் அதைப் பறையடிக்க அவருடைய தன்மானமும் கௌரவமும் தடுத்ததால், அந்தக் கதையைச் சொல்ல முடியாமல் மகளை முறைத்தபடி “போத்து வாய். இதற்கு மேலும் கதைத்தால் வாயைக் கிழித்து விடுவேன்” என்று படபடத்தார். தொடர்ந்து “உன்னையும் சேர்த்துத் துத்தான் சொல்லுகிறேன். மரியாதையாய் எல்லாரும் இந்த இடத்தை விட்டு வெளியேற வேண்டும்” என்று அதிகார தோரணையில் உத்தரவிட்டார்.

கதீஜாவுக்கு ஆத்திரத்தை அடக்க முடியவில்லை. பீறிக் கொண்டு வந்தது. “எங்களுக்கு உத்தரவு போட்டது போதும். நீங்கள் இங்கேயிருந்து வெளியே போங்கள்” என்று கத்தினாள்.

“என்னையா போகச் சொல்கிறாய்?” என்று பதிலுக்கு மீண்டும் கத்திய இஸ்மாயில் “உங்கள் எல்லாரையும் இங்கே யிருந்து துரத்தி விட்டுத்தான் போவேன்” என்று ஆங்காரத்துடன் கொக்கரித்து விட்டுத் திரும்பவும் அங்குள்ள பெண்களைப் பார்த்து “இன்னும் ஏன் இருக்கிறீர்கள்? மரியாதையாய் போகப் போகிறீர்களா, இல்லையா?” என்று விரட்டினார்.

அவர்கள் பயமும் திகைப்பும் மேவ கேள்விக்குறியுடன் கதீஜாவைப் பார்த்தனர்.

வாப்பாவின் மீது கதீஜாவுக்கு மேலும் ஆத்திரம் பற்றிக் கொண்டெழுந்தது. “உங்களுடைய கோபத்தையும்

ஆவேசத்தையும் என்னிடம் காட்டுவது போதாமல் அந்தப் பிள்ளைகளிடமும் காட்டி உருட்டவோ மிரட்டவோ தேவையில்லை. உங்களுக்கு அந்த அதிகாரமும் இங்கே இல்லை” என்று உரத்துக் கூறிவிட்டு பெண்களைப் பார்த்து “இவருடைய உத்தரவு கிடக்கட்டும். நீங்கள் நெசவுங்கள்” என்றாள். மலைத்து நின்ற மற்றவர்களையும் அவர்களின் வேலைகளைக் கவனிக்கும்படி ஏவினாள்.

தறிகள் மீண்டும் இயங்கத் தொடங்கின. மறுகணம், திடீரென்று இஸ்மாயிலின் கை கதீஜாவின் கன்னத்தில் பளிர்ரென்று அறைந்தது. அந்த ஓசையுடன் “எங்களுக்கு அவமானம் தேடித் தந்தது போதாதென்று இவர்களுக்கு முன்னாலும் என் மூக்கையா உரிக்கிறாய்?” என்று கத்திக் கொண்டே திரும்பவும் அடிக்க கையை ஓங்கிய போது, கதீஜாவுக்கு சற்றுத் தள்ளி நின்ற சகாப்தீன் மின்னலாய்ப் பாய்ந்து அவருடைய கையைப் பிடித்தான்.

“விடுடா என் கையை” என்று முறுகினார் இஸ்மாயில்.

சகாப்தீன் கையையும் விடவில்லை; அவரையும் விடவில்லை. இஸ்மாயிலைப் பின்பக்கம் பலமாக இழுத்தான்.

வாப்பா தன்னை நாக்கால் சுட்டாலும் கையால் தாக்குவார் என்று கதீஜா சற்றும் எதிர்பார்க்கவில்லை. அவள் அதிர்ந்து விட்டாள். ஆனால் பதறவுமில்லை, கண்கலங்கவுமில்லை. மாறாக அடியினால் ஒரு கன்னம் சிவந்ததையும் விட, கோபத்தின் கொந்தளிப்பினால் முகம் முழுவதும் நெருப்பாய்ச் சிவந்தது. வாப்பாவை ஆக்ரோஷத்துடன் பார்த்தான். தொடர்ந்து “சகாப்தீன் கையை விடு. என்னை அவர் என்ன செய்ய விருப்பமோ அதைச் செய்யட்டும்” என்றாள்.

சகாப்தீன் இஸ்மாயிலின் கையை விட்டு விட்டு அவர் கதீஜாவை நெருங்காதபடி குறுக்கே நின்று கொண்டான்.

இஸ்மாயில் உச்சக் குரலில் “ஓம். செய்கிறேன் பார். தறிமாலைக் கொளுத்திச் சாம்பலாக்கிறேன் பார்” என்று ஆவேசத்துடன் திரும்பினார்.

பின்னாலிருந்து “தறிமாலைக் கொளுத்தினால் என் சாம்பலும் அதோடு கிடக்கும்” என்று கதீஜாவின் குரல் உறுதியுடன் ஒலித்தது.

இஸ்மாயில் அதைக் காதில் வாங்கிக் கொண்டே வேகமாய் முன்கூடத்துக்குள் வந்தபோது, வெளியே கார் வந்து நிற்கும் சப்தம் கேட்டது. “அந்த ராஸ்கல் சப்ரியும் வருகிறான். தறிமாலைக் கொளுத்த முந்தி. அவன் காலை உடைக்கிறேன்” என்று கறுவிக் கொண்டு திரும்பவும் தறிமால் இருக்கும் பின் முற்றத்துக்குள் இறங்கி, டை - பசை போடும் கொட்டகைக்கு அருகில் கிடந்த ஒரு இரும்புச் சலாகையை எடுத்துக்கொண்டு மீண்டும் விரைவாகத் திரும்புகையில், “சகாப்தீன் அவரைப் பிடி” என்று கதீஜா கத்தினாள்.

சகாப்தீனோடு டை - பசை போடுகிறவர்களும் திடுதிப் பென்று இஸ்மாயிலுக்குப் பின்னால் ஓடினார்கள். கதீஜாவும் வேகமாக அவர்களைப் பின் தொடர்ந்தாள். இதற்குள் முன்கூடத்துக்குள் வந்துவிட்ட இஸ்மாயில், அங்கே சப்ரிக்குப் பதிலாக மஜீத் நிற்பதைக் கண்டதும் அதற்குமேல் அடிபெயராமல் அப்படியே ஸ்தம்பித்து நின்று விட்டார். பின்னால் வந்தவர்களும் அதற்குமேல் நகரவில்லை.

இரும்புச் சலாகையோடு நிற்கும் இஸ்மாயிலையும், மற்றவர்களையும் கலவரத்துடன் பார்த்த மஜீத் “என்ன குழப்பம்?” என்று திகைப்போடு கேட்டார்.

ஒருவரிடமிருந்தும் உடனே பதில் வராததைக் கண்டு “என்ன நடந்தது? எல்லாரும் குழம்பியபடி ஏன் நிற்கிறீர்கள்?” என்று மீண்டும் வினாவை எழுப்பினார் மஜீத்.

இதற்கு மேலும் கதீஜா மௌனமாக இருக்கவில்லை “தயவு செய்து இவரை வெளியே கூட்டிக்கொண்டு போங்கள். இவர் இங்கே நிற்கப்படாது”

கதீஜா இதைச் சொன்னதும் வற்றாத கோபத்துடன் நின்றிருந்த இஸ்மாயிலின் முகம் வெடுவெடுத்தது. அவரும் மௌனத்தைக் கலைத்து “நான் வரமாட்டேன் மஜீத். இந்தக் குடும்பத் துரோகியையும், இங்கே வேலை செய்கிற செம்மறிகளையும் துரத்திவிட்டு, தறிமாலுக்கும் நெருப்பை வைத்து விட்டுத்தான் வருவேன்” என்று மூர்க்கத்தனமாக உறுமினார்.

கதீஜாவுக்கு உடம்பெல்லாம் படபடத்தது. ஆனால் அவருக்குப் பதில் கூற விரும்பாமல் மஜீத்தைப் பார்த்து “இவர் இங்கே நின்று ஆர்ப்பாட்டம் பண்ணினால் தெருவில் போகிறவர்கள் எல்லாரும் உள்ளே வந்து கூடி விடுவார்கள். இது குமர்ப் பிள்ளைகள் வேலை செய்கிற இடம். அவர்களும் பயந்துபோய் இருக்கிறார்கள். மேலும் இவர் குழப்பம் செய்ய விடாமல் தயவு செய்து கூட்டிக்கொண்டு போங்கள்” என்று திரும்பவும் வேண்டினார்.

ஏதோ பெரிய அசம்பாவிதம் நடந்திருக்கிறது என்பதைப் புரிந்துகொண்ட மஜீத், அதை உடனே அறிய விரும்பினாலும், கதீஜா கூறியதையும் ஏற்க வேண்டியிருந்ததால், விஷயத்தை இஸ்மாயிலிடம் அறிந்து கொள்ளலாம் என்று எண்ணியவராய் அவர் பக்கம் திரும்பி “நீங்கள் என்ன இப்படி..... சரி, விட்டுப்போட்டு வாருங்கள்” என்று அவருடைய கையைப் பிடித்தார்.

“உங்களுக்குத் தெரியாது மஜீத். இந்தக் கழுதை...” என்று அவர் திரும்பவும் ஆரம்பிக்கையில் “இங்கே நின்று ஒன்றும் பேச வேண்டாம். வாருங்கள். வெளியே போய் பேசிக்கொள்ளலாம்” என்று கூறிய மஜீத், சட்டென்று இஸ்மாயிலின் கையிலிருந்த இரும்புச் சலாகையைப் பிடுங்கி ஓரத்தில் போட்டுவிட்டு கையைப் பிடித்தார்.

இஸ்மாயிலுக்கு உறவினரான மஜீத், அவருக்கு பதினைந்து வயது குறைந்தவராயிருந்தாலும் “நீங்கள்” என்று கூறும் அளவுக்கு இஸ்மாயில் அவரிடம் தனி மதிப்பும் மரியாதையும் வைத்திருந்ததால், சகாப்தின் கையைப் பிடித்த போது “விடுடா கையை” என்று உதறியதுபோல் மஜீத்தின் கையை அவரால் வெடுக்கென்று உதறி விடவோ, அவரையும் மீறி அங்கே நிற்கவோ முடியாமல் தவித்தார். ஆனால் மஜீத் அவரை விடாமல் வற்புறுத்தி அழைத்துக் கொண்டு வெளியே போய் விட்டார்.

காரைத் திறந்து இஸ்மாயிலை முன் சீட்டில் இருக்க வைத்துவிட்டு மஜீத் அதைச் செலுத்தத் தொடங்கியதும் “என்னை எங்கே கூட்டிக்கொண்டு போகிறீர்?” என்று கேட்டார் இஸ்மாயில்.

“அம்பாரைவரை போய் வரலாம்” அதிகம் சுணங்காது. சரி. உங்களுக்குள் என்ன பிரச்சினை?” என்று விஷயத்தை ஆரம்பித்தார் மஜீத்.

“ஓம். உங்களுக்கும் சொல்லத்தான் வேண்டும்” என்று ஆரம்பித்த இஸ்மாயில், கஸ்ஸாவி மௌத்தானதற்குப் பிறகு நடந்த விஷயங்கள் முழுவதையும் விபரமாய்க் கூறிக் கொண்டு வந்தார். ஆனால் இஸ்ஸதீன் மீது கதீஜா தெரிவித்த குற்றச்சாட்டுகளையோ, மகள் எடுத்த முடிவுகளுக்கு இளைய மருமகன்தான் காரணம் என்பதையோ கூறவில்லை. அதுபோலவே, மகளுக்கும் சப்ரிக்கும் கள்ளத் தொடர்பு இருப்பதாக அவன் கட்டிவிட்ட கதையை அவர் நம்பினாலும், அதை அம்பலப்படுத்த மனம் கூசியதால் அதைப் பற்றியும் ஒரு வார்த்தை சொல்லாமல் “கஸ்ஸாவிக்கு அந்த ராஸ்கல் சிநேகம் என்றால் அது அவர் மௌத்தானதோடு சரி. அதைப் பெண்சாதியோடும் தொடர வேண்டும் என்று அவன் ஏன் நினைக்க வேண்டும்? நம்ம சமூகத்தில் இப்படியெல்லாம் உண்டா? கதீஜாவுக்கு நெசவுநிலையம், சமூக சேவை என்று இந்த வேலைகளைத் தலையில் அள்ளிப் போட்

டுக்கொண்டு ஆடுகிறதற்கு என்ன தேவை? அந்த ராஸ்கல் சப்ரியால்தான் இவன் இப்படி மாறிப் போனான்” என்று சொல்லிவிட்டு சப்ரியைக் கண்டபடி திட்டத் தொடங்கினார். கடைசியாக “இந்தத் தொடர்பையும் இவள் செய்கிற காரியங்களையும் இனியும் பார்த்துக் கொண்டிருக்க முடியாது. இதற்கு ஒரு முற்றுப்புள்ளி வைக்க வேண்டும். நெசவு நிலையத்தை ஒழித்துவிட்டு இவளை வீட்டுக்குள் முடக்கி வைக்க வேண்டும். எங்கள் குடும்பத்துக்கு இழுக்கைத் தேடி வைத்த அந்த ராஸ்கல் சப்ரியின் உறவையும் அறுக்க வேண்டும். இதைச் செய்யாமல் விடமாட்டேன்” என்று முடித்தார்.

இந்த விஷயங்களைப் பற்றி இதற்குமுன் மஜீத்துக்கு சப்ரி ஒன்றும் விபரமாகத் தெரிவிக்காததாலும், பெரும்பாலும் அவர் வெளி மாவட்டங்களில் கடமையாற்றிக் கொண்டிருந்ததால் இவற்றை அறிய வாய்ப்புக் கிடைக்காததாலும் இஸ்மாயில் கூறிய விஷயங்கள் அவருக்குப் புதுமையாகவும் வியப்பாகவும் இருந்தன. ஆனால் சப்ரியைப் பற்றி அவர் நன்கு அறிந்திருந்ததால் இஸ்மாயில் கூறிய குற்றச் சாட்டுகளை அவரால் நம்ப முடியவில்லை. அதோடு, அவர் வாய்க்கு வந்தபடி சப்ரியைத் திட்டியது வேதனையாகவும் அருவருப்பாகவும் இருந்தது. “நாவுதான் மனிதனிடமுள்ள நல்ல அம்சம். கெட்ட அம்சமும் அதுவேதான். அது நம் வசமானால் அதைவிட உயர்ந்த பொருள் இல்லை. நாம் அதன் வசமானால் அதைவிட தீயபொருள் இல்லை” என்று எதிலேயோ படித்திருந்ததை எடுத்துரைத்து, “நீங்கள் நாக்குக்கு வசமாகி விட்டீர்கள்” என்று சொல்லிவிட மனம் துடித்தது. ஆனால், இப்போது இதைக் கூறி பிரயோசனமில்லை என்று தெரிந்ததால் எழுந்த துடிப்பை அடக்கிக் கொண்டார்.

இதற்குள் கார் அம்பாறைக்கு வந்த விட்டது. அது பஸ் டிப்போவை நெருங்கியதும் “இதில் கொஞ்சம் நிறுத்துங்கள்” என்றார் இஸ்மாயில்.

“ஏன்?” என்றார் மஜீத்.

“டிப்போவுக்குப் பக்கத்தில் உள்ள கராஜில் என் டிராக்டரைத் திருத்தப் போட்டிருக்கிறேன். அதை ஒருக் கால் பார்க்கலாம்”

மஜீத் காரை நிறுத்தினார்.

“உங்கள் வேலையை முடித்துக் கொண்டு வாருங்கள். நான் இங்கேயே இருக்கிறேன்” என்று சொல்லி விட்டுக் காரிலிருந்து இறங்கினார் இஸ்மாயில்.

மஜீத் “சரி” என்று சொல்லிக் கொண்டே காரைக் கிளப்பினார்.

அம்பாறைக் கச்சேரியில் தனது அலுவல்களை முடித்துக் கொண்டு அவர் திரும்பி வருவதற்கு ஒரு மணித்தியால மாகி விட்டது. அவருக்காகக் காத்துக் கொண்டிருந்த இஸ் மாயில் காரில் ஏறியதும் “டிராக்டர் வேலை முடிந்ததா?” என்று விசாரித்து விட்டு காரை எடுத்தார்.

“இல்லை, இன்னும் நாலேந்து நாள் செல்லும்” என்றார் இஸ்மாயில்

அவர் திரும்பவும் சப்ரியைத் திட்டுவாரோ என்று நினைத்த மஜீத் துவேஷம் நிறைந்த அந்த வார்த்தைகளைக் கேட்க விரும்பாதவராய், அந்தப் பேச்சையே எடுக்காத வாறு டிராக்டர், வேளாண்மை பற்றி அவருடன் விவாதித் துக் கொண்டு வந்தார். அது முடிந்ததும் வெளி மாவட்டங் களில் இருந்தபோது தனக்கு ஏற்பட்ட அனுபவங்கள், தனது உத்தியோகக் கடமையில் அவ்வப்போது எதிர்ப்படும் பிரச்சினைகள், மற்றும் பொது விஷயங்கள் பற்றியெல்லாம் உரையாடிக் கொண்டு வந்தார்.

கார் ஊருக்குள் வந்து இஸ்மாயில் வீட்டுக்கு முன்னால் நிற்கும்வரை, கதீஜா - சப்ரி விஷயமாக ஒரு வார்த்தை

யேனும் பேசுவதற்கு இஸ்மாயிலுக்குச் சந்தர்ப்பம் கிடைக்கவில்லை.

அவர் காரிலிருந்து இறங்கியபோது, மஜீத் அவருடைய முகத்தைப் பார்த்தார். கோபமும் வெடு வெடுப்பும் ஓரளவு தணிந்திருந்தது. “நீங்கள் மகளையும் சப்ரியையும் பற்றிச் சொன்ன விஷயங்களை நானும் அவர்களுடன் கதைத்து ஒருமுடிவுக்கு வரலாம். ஆனால் நீங்கள் இப்போது கோபப்பட்டு நிலைமையை மேலும் மோசமாக்கி விடக்கூடாது. என்னுடைய இந்த வேண்டுகோளை நீங்கள் மீற மாட்டீர்கள் என்று நம்புகிறேன்” என்று அமைதியாகக் கூறிவிட்டு அவரிடமிருந்து பதிலை எதிர்பார்த்தார் மஜீத்.

அவர் இப்படி ஒரு வேண்டுகோளை விடுப்பார் என்று இஸ்மாயில் சற்றும் எதிர்பார்க்கவில்லை. என்ன சொல்வதென்று சில விநாடிகள் திணறிய அவர் “என்னால் இதைப் பொறுத்துக் கொண்டிருக்க முடியவில்லை. இருந்தாலும் உங்கள் பேச்சையும் நான் தட்டப்படாது. சரி, நான் இதில் தலையிடாமல் இருக்கிறேன். ஆனால் நீங்களாவது இதற்கு ஒரு முற்றுப்புள்ளி வைக்க வேண்டும்” என்று அவரும் ஒரு கோரிக்கையை விடுத்தார்.

மஜீத் இதற்குப் பதில் ஒன்றும் கூறாமல் புன்னகையுடன் காரை எடுத்தார்.

5

வாப்பா தன்னுடன் வீட்டில் ஆர்ப்பாட்டம் நடத்தியதோடு நிற்காமல், நெசவுநிலையத்துக்கும் வந்து ஆவேசக்

கூத்தாடியதை நினைக்க, நினைக்க கதிஜாவுக்கு உள்ளம் சூழ்றியது. வாப்பாவிண்மேல் சொல்லொணா வெறுப்பும் மனதில் மண்டியது. அதோடு சலிப்பும் சேரவே, அதுவரை கலங்காமல் இருந்த கண்கள் பொங்கத் தொடங்கின. மனதில் எழுந்த வெப்பம் சூடான கண்ணீராய் கன்னங்களில் வழிந்து கொண்டிருந்தது.

சிறிது நேரம் தன்னை மறந்த நிலையில் முன் கூடத்திலேயே அசந்துபோய் இருந்த அவள், தான் இப்படியே கலங்கிக் கொண்டும், அழுதுகொண்டும் இருந்தால் வேலை ஒன்றும் நடக்காது என்று தோன்றவே கண்ணையும் முகத்தையும் துடைத்துவிட்டு எழுந்து தறிமால் பக்கம் நடந்தாள்.

சற்று முன்னால் நிகழ்ந்த அசம்பாவிதங்களைப் பார்த்துக் குழம்பிப்போன நெசவுப் பெண்கள் தங்கள் வேலையை விட்டுவிட்டு, தறிமாலுக்குள் கூடி நின்றபடி இதைப்பற்றியே பேசிக்கொண்டிருந்தனர். இஸ்மாயில் ஏசிய ஏச்சும், கதிஜாவின் கன்னத்தில் அறைந்ததும் அவர்களின் மனதை துடிக்கச் செய்தது. அதே வேளையில், இஸ்மாயில் சபதம் போட்டதுபோல் நெசவுநிலையத்தைக் கொளுத்தி விடுவாரோ, தங்கள் உழைப்பில் அடி விழுந்துவிடுமோ என்ற பயமும் கவலையும் கூட அவர்களின் உரையாடலில் கலந்திருந்தன. முகத்திலும் அந்தக் கிலேசம் ஒட்டிக்கொண்டிருந்தது.

நூல் சுற்றும் பெண்களும் ராட்டையை விட்டுவிட்டு பின் முற்றத்தில் நின்றபடி பேசிக்கொண்டிருந்தனர். பசை போடுகிறவர்களும் சகாப்தினும் தங்கள் வேலைகளைக் கவனிக்காமல் தகரக் கொட்டகைக்குள் நின்றபடி இந்தக் கதையிலேயே ஈடுபட்டிருந்தனர்.

கதிஜா சில விநாடிகள் பின் விரூந்தையில் நின்றபடி அவர்களைப் பார்த்து விட்டு தறிமாலுக்குள் நுழைந்தாள். நெசவுப் பெண்கள் பேச்சை நிறுத்திவிட்டு அவளைப் பார்த்தனர். அவர்களின் அந்தப் பார்வையிலும் முகத்திலும்

பரவியிருந்த கிலேசத்தையும் கவலையையும் புரிந்துகொண்ட கதீஜா “நீங்கள் ஒன்றுக்கும் பயப்பட வேண்டாம். உங்களுக்கோ, உங்கள் வேலைக்கோ ஒரு ஆபத்தும் வராது. நீங்கள் நெசவுங்கள்” என்று கூறிவிட்டு, வெளியே வந்து, மற்றவர்களையும் அவர்களின் வேலைகளைச் செய்யும்படி பணித்தாள்.

தறிகள் திரும்பவும் இயங்கத் தொடங்கின. மற்றவர்களும் தமது வேலைகளைக் கவனிக்கத் தொடங்கினர்.

இவ்வாறு மற்றவர்களை ஏறிவிட்டு மறுபடியும் முன் கூடத்துக்கு வந்த கதீஜாவுக்கு தன் அலுவல்களைக் கவனிக்க மனம் ஓடவில்லை. மேசையில் விரிந்து கிடந்த கணக்குப் புத்தகங்களையும் பில்களையும் எடுத்து லாச்சிக்குள் போட்டு விட்டு, ஒப்புக்கு வேறு எதை எதையோ செய்து கொண்டிருந்தாள். ஆனால், வாப்பா மஜீத்திடம் தன்னையும் சப்ரியையும் பற்றித் தப்பும் தவறுமாய்க் கதைத்திருப்பார். மஜீத் அதை நம்பி தங்களைப் பிழையாக எண்ணிவிடாதபடி அவருக்கு விஷயத்தை விளக்கி விடவேண்டும் என்ற யோசனையினாலும், வாப்பா அங்கே வந்து செய்த குழப்பத்தை சப்ரிய அறிய நேர்ந்தால் அவர் எவ்வளவு தூரம் வருத்தப்படுவார் என்ற கவலையிலும் மனதை அலையவிட்டுக் கொண்டிருந்தாள். வழக்கமாய் வீட்டுக்குப்போய் சாப்பிட்டுவிட்டுத் திரும்புவதையும் அவள் மறந்து விட்டாள்.

எப்படியோ அன்றையப் பொழுது கழிந்து நெசவுநிலையத்திலிருந்து அவள் வீடு திரும்பி அரை மணித்தியாலம் இருக்கும். தேனீர் அருந்திவிட்டு ஹோலுக்குள் வரும்போது மஜீத்தும் வந்து விட்டார்.

மஜீத் இஸ்மாயில் குடும்பத்தின் உறவினர் என்ற முறையில் மட்டுமின்றி, கஸ்ஸாலியின் நண்பர் என்ற முறையிலும் ஊரில் நிற்கும்போது அங்கு வருவதுண்டு. கதீஜாவும் அவருடன் சகஜமாகப் பேசுவாள். எனவே அவரைக் கண்ட

தும் “வாருங்கள்” என்று அவரை வரவேற்று அமரச் செய்துவிட்டு, உடனேயே “வாப்பா என்ன சொன்னார்?” என்று கேட்டாள்.

இஸ்மாயில் சொன்னதையெல்லாம் அப்பட்டமாகவோ, சப்ரியைத் திட்டியதையோ மஜீத் விபரிக்காமல் “என்ன வெல்லாமோ சொன்னார். பிணக்குகளோ, சண்டை சச்சரவுகளோ ஏற்பட்டால் ஒரு பக்கத்தைக் கேட்டு முடிவுக்கு வரப்படாது. மற்றப் பக்கத்தையும் விசாரிக்க வேண்டும். அப்போதுதான் உண்மை தெளிவாகத் தெரியும்” என்றார்.

“ஓம். வாப்பா சொன்னதையெல்லாம் நீங்கள் முழுங்கி விட மாட்டீர்கள் என்று எனக்கும் தெரியும்” என்று கூறிய கதீஜா, ஒன்றையும் மறைக்காமல் முழுவதையும் தெரிவித்து விட்டு “இதுதான் நடந்த விஷயம். சப்ரிக்குக் காரை விற்ற செய்தி வாப்பாவுக்கு எப்படியோ தெரிந்து விட்டது. அதுதான் நெசவுநிலையத்தின் பக்கமே ஒரு நாளும் எட்டிப் பார்க்காதவர், இன்றைக்கு வந்து இந்தப் பேய்க் கூத்தாடியிருக்கிறார் என்று நினைக்கிறேன். ஆனால் என்ன நடந்தாலும் சரி, நான் எடுத்த இந்த முடிவிலிருந்து கொஞ்சமும் மாறப்போவதில்லை. எனக்கு இப்போதுள்ள துயரமெல்லாம் சப்ரியைப் பற்றித்தான். என்னால் அவர் வீண்பழிக்கு ஆளாகிவிட்டார்” என்றாள். இதைச் சொல்லும் போது துயரத்தால் அவள் குரல் தழுதழுத்தது. ஒரு நிமிடம் கழித்து, “இருங்கள் வருகிறேன்” என்று சொல்லி விட்டு உள்ளே போனாள்.

கதீஜா கூறியதையெல்லாம் மௌனமாய்க் கேட்டுக் கொண்டிருந்த மஜீத்துக்கும் விஷயம் ஓரளவுக்குத் தெளிவாய் விளங்கிவிட்டது.

கஸ்ஸாலிக்கும் இஸ்மாயில் வீட்டாருக்கும் அவ்வளவு திருப்தியில்லை என்பது மஜீத்துக்கும் தெரியும். அபிப்பிராய பேதங்கள், வித்தியாசமான சபாவங்கள், வெவ்வே

ரூன மனப்பான்மைகள் எல்லாம் மனிதருக்கிடையே இருப்பதும், அதனால் வேற்றுமைகள், திருப்தியினங்கள், மனக்கசப்புகள் உண்டாவதும் சகஜம். காலப்போக்கில் இவை மறைவதும் உண்டு என்று அவர் கருதியதால் இந்த மாமன்-மருமகன் பிணக்குகளை அவர் பெரிதாக எடுத்துக் கொள்ளவில்லை. இதைப் பற்றிய தனது கருத்தை இஸ்மாயில் வீட்டாருக்கோ அல்லது கஸ்ஸாலிக்கோ சொன்னதுமில்லை. அது போலவே, கஸ்ஸாலிக்கும் இஸ்ஸதீனுக்கும் இருந்த நட்பையும், பின்னர் ஏற்பட்ட முறிவையும் கூட மஜீத் அறிவார். ஆனால் முறிவுக்குரிய காரணத்தை கஸ்ஸாலி சொல்லவில்லையாதலால் அதை அவர் தெரிந்திருக்கவில்லை. இப்போது கதீஜா கூறியதையெல்லாம் கேட்டபிறகு அவருக்கு ஆச்சர்யமாகவும் இருந்தது. இஸ்ஸதீன்மீது அருவருப்பும், இஸ்மாயிலிடம் அதிருப்தியும் ஏற்பட்டன. அதேவேளை, கதீஜா-சப்ரி விஷயத்தில் அனுதாபமும் உண்டாயிற்று.

மஜீத் இந்த யோசனையில் இருக்கும்போது கதீஜா ட்ரேயில் தேனீரைக் கொண்டுவந்து அவரிடம் நீட்டினாள், மஜீத் அதை எடுத்துக்கொண்டதும் அவள் ட்ரேயை டீபோயில் வைத்து விட்டு “நான் முழு விஷயத்தையும் சொல்லி விட்டேன். வாப்பாவோ, உம்மாவோ அல்லது மற்றவர்களோ என்ன நினைத்தாலும் நீங்கள் என்னைத் தவறாக எண்ணமாட்டீர்கள் என்று நம்புகிறேன்” என்றாள்.

“நான் தவறாக கருதவில்லை” ஆனால் என்னதான் இருந்தாலும் வழக்கமில்லாத புது வழியில் நீயும் சப்ரியும் போவதை மற்றவர்கள் சரி காணமாட்டார்கள். அவர்கள் இதைப் புரித்து கொள்வதும் கஷ்டந்தான். இந்தவகையில் பார்க்கும் போது, வாப்பா மூர்க்கத்தனமாய் நடந்துகொள்வது வெறுப்பைத் தந்தாலும் அவரை முழுக்கக் குறை சொல்லவும் முடியாது” என்று கூறிவிட்டு தேனீரைக் குடித்தார்.

கதீஜா பேசாமல் இருந்தாள்.

மஜீத் கப்சோஸரை டீ போயில் வைத்துவிட்டு மேலும் தொடர்ந்தார்: “இது ஒரு சிக்கலான விஷயம். ஆனால் இதற்குப் பரிகாரம் காணாமலும் இருக்க முடியாது”

கதீஜா மௌனத்தைக் கலைத்தாள். “என்னைப் பொறுத்த வரை ஒரு சிக்கலுமில்லை. அவர்களும் சிக்கலாக்கிக் கொள்ள வேண்டியதில்லை. நான் அவர்களை விட்டு ஒதுங்கிக் கொண்டேன். அவர்களும் என் விஷயத்தில் தலையிடாமல் இருந்தால் ஒரு பிரச்சினையும் வராது. இதை வாப்பாவுக்கு வற்புறுத்திச் சொல்லுங்கள். அவர் இப்படி நடந்து கொள்கிறது ஆத்திரமாக மட்டுமில்லை. அசிங்கமாயும் இருக்கிறது”

மஜீத் எழுந்தார்.

“போகப் போகிறீர்களா?”

“ஓம். உன் வாக்குமூலத்தையும் கேட்கத்தான் வந்தேன். விவாதிக்க வரவில்லை.” என்று புன்னகையுடன் சொல்லி விட்டு, “நீ இன்றைக்கு நல்லாய்க் களைத்திருப்பாய். உனக்கு ரெஸ்ட் தேவை. நான் வருகிறேன்” என்று விடை பெற்றார்.

“நீங்கள் டிரான்ஸ்பராகி ஊருக்கே வந்து விட்டீர்கள். நீங்கள் அடிக்கடி இங்கே வரவேண்டும்.”

“சரி” என்று தலையசைத்துவிட்டு வெளியே வந்தார் மஜீத்.

கதீஜாவை மட்டுமின்றி, சப்ரியையும் சந்திக்க வேண்டுமென எண்ணி வந்த அவர், காரை எடுத்துக்கொண்டு அங்கிருந்து சப்ரியின் வீட்டுக்குப் புறப்பட்டார்.

அவர் அங்கே போனபோது ஹோலில் சப்ரியும் அவனுடைய உம்மாவும் ஏதோ பேசிக் கொண்டிருந்தார்கள். மஜீத்தைக் கண்டதும் உம்மா பேச்சை சட்டென்று நிறுத்தி விட்டு உள்ளே போய்விட்டாள்.

“நான் இப்போதுதான் பேங்கிலிருந்து வந்தேன். இருங்கள். ஒரு வாஷ் எடுத்துக் கொண்டு வருகிறேன்” என்று சொல்லிவிட்டு உள்ளே போனார் சப்ரி.

மஜீத் கதிரையில் அமர்ந்தார். முன்னாலுள்ள டீபோயில் பத்திரிகைகளும் இரண்டொரு புத்தகங்களும் கிடந்தன. அவ்ருடைய பார்வை அவற்றை மேய்ந்தது. “யசீர் அரபாத்” என்னும் ஒரு புத்தகம் கண்ணில் பட்டதும் அதை டக்கென்று எடுத்து விரித்தார். உள்ளேயிருந்து ஒரு தாள் கீழே விழுந்தது. அதை எடுத்துப் பார்த்தார்.

“உங்களில் பலர் சர்வ சாதாரண மனிதர்கள். அவர்கள் தரம் பிரிக்காமல் ஒவ்வொரு மனிதனிடமும் நட்பு வைத்துக் கொள்கிறார்கள். ஒருவனிடம் நட்புக் கொள்ளும் போது, அவன் தமது நட்புக்குத் தகுந்தவரை, இல்லையா என்று அவர்கள் என்றைக்கும் ஆராய்வதில்லை. இப்படிப்பட்டவர்கள் நட்பில் பெரிதும் ஏமாற்றமடைந்து நிராசைக்கு ஆளாகிறார்கள். ஆனால் புத்திசாலிகளான மனிதர்கள் இருக்கிறார்களே, அவர்கள் தாம் சந்திக்கிற அனைவரையும் நன்கு தேர்ந்து தெளிந்து பார்க்கிறார்கள். அப்புறம் அவர்களில் உண்மையும், உள்ளார்ந்த விசுவாசமும், வாய்மையும் கொண்ட மனிதன் கிடைத்தால், அவனை மட்டுமே நண்பனாக்கிக் கொள்கிறார்கள். மற்ற மனிதர்களை விட்டுவிடுகிறார்கள்”
— மௌலானா மௌதூதி

மஜீத் இதைப் படித்ததும், அவ்ருடைய நினைவு சட்டென்று இஸ்ஸதினிடம் பாய்ந்தது. அவனைப்பற்றி கதீஜா சொன்னதையெல்லாம் திரும்பவும் ஒருமுறை எண்ணிப் பார்த்தார். அவனுடன் கஸ்ஸாலிக்கு இருந்த நட்பையும் சிந்தித்தார். கஸ்ஸாலி சர்வ சாதாரணமான ஆள் அல்ல. படித்தவர். ஒரு டொக்டர். இப்படிப்பட்டவர் இஸ்ஸதினைப் பற்றி ஆராயாமல் - தரம் பிரிக்காமல் ஆழ்ந்த நட்பை ஏன் வைத்துக்கொண்டார் என்று தன்னையே கேட்டுக் கொண்டார். இல்லை. இஸ்ஸதினை ஆராய்வதற்கு இட

மில்லாமல் அந்தளவு நம்பும்படி கஸ்ஸாலியுடன் நடந்திருக்கிறான். அதனால்தான் அவருடைய ஏமாற்றம் கடுமையாக இருந்திருக்கிறது. இஸ்ஸதீனிடம் அவருக்கு ஏற்பட்ட இந்த நிராசைதான் கதீஜாவையும் பெருமளவு பாதித்து, அவள் எடுத்த முடிவுக்கும் காரணமாக அமைந்து விட்டது. இருந்தாலும், இந்த விஷயத்தில் கஸ்ஸாலி சர்வ சாதாரணமான மனிதர்களில் ஒருவராகத்தான் இருந்திருக்கிறார். ஆனால் அவரைப்போல் தான் இருக்கப்படாது, ஏமாறப்படாது என்றுதான் சப்ரி அக்கறையுடன் இந்தக் குறிப்பைத் தனியாக எழுதி வைத்திருக்கிறான் என்று சிந்தித்துக் கொண்டிருந்தபோது, சப்ரியும் அங்கு வந்து விட்டான்.

மஜீத், “யசீர் அரபாத்”தை மீபோயில் வைத்துவிட்டு, தானே சப்ரியிடம் நீட்டினார்.

“என்ன இது?” என்று அதை வாங்கிக்கொண்டு அமர்ந்த சப்ரி, இரண்டொரு வரிகளைப் பார்த்துவிட்டு “ஓ, நீங்களும் இதைப் படித்து விட்டீர்களா?” என்று புன்னகையுடன் கேட்டான்.

“ஓம். நட்பைப் பற்றி நமக்கு இனி யாரும் ஆலோசனை கூறத் தேவையில்லை. மௌலானா மௌதூதியின் இந்தக் குறிப்பு ஒன்றே போதும்” என்று கூறிய மஜீத், “மௌதூதியின் எந்தப் புத்தகத்திலிருந்து இதை எடுத்திருக்கிறீர்?” என்று கேட்டார்.

“இது நான் எழுதியதல்ல. ஒரு கிழமைக்கு முந்தி கஸ்ஸாலியிடமிருந்த “யசீர் அரபாத்”தை கதீஜா படிக்கத் தந்தா. அதற்குள் இந்தக் குறிப்பு இருந்தது. கஸ்ஸாலி தான் மௌலானாவின் ஒரு புத்தகத்திலிருந்து இதை எடுத்து எழுதியிருக்கிறார். இந்த விஷயத்தில் தான் ஒரு புத்திசாலியாக இருந்திருக்கவில்லை என்று அவர் எண்ணியிருப்பார்” என்று லேசாய்ச் சிரித்தான் சப்ரி.

“ஓம். நானும் அப்படித்தான் நினைத்தேன். இது எவ்வளவு கடுமையான விளைவுகளை உண்டாக்கிவிட்டது என்று இன்றைக்குத்தான் எனக்குத் தெரிந்தது” என்றார் மஜீத்.

சப்ரி அவரைக் கேள்விக் குறியுடன் பார்த்தான்.

மஜீத் அன்று காலையில் நெசவுநிலையத்தில் நடந்த சம்பவங்களையும் கதீஜா கூறிய விஷயங்களையும் விபரமாக எடுத்துரைத்துவிட்டு “கதீஜா தான் எடுத்த முடிவையும், அதற்கான காரணங்களையும் உமக்குச் சொன்ன போதிலும், இதையொட்டி அவர்களுக்குள் நடந்த தர்க்கங்களையும் கார் விஷயத்தையும் உமக்குச் சொன்னால் நீர் சஞ்சலப்படுவீர், சங்கடமாயும் இருக்கும் என்று இந்த விஷயங்களை உமக்குத் தெரிவிக்கவில்லை என்றும் அவ சொன்னான். இப்போதுகூட உமக்குத் தெரிவிக்கும்படி சொல்லவில்லை. ஆனால் நீர் இதில் சம்பந்தப்பட்டிருப்பதால் உமக்கு முழு விபரமும் தெரிய வேண்டும் என்று எனக்குப்பட்டது. அதனால்தான் நான் சொன்னேன்” என்று நிறுத்தினார்.

சப்ரி பேசாமல் இருந்தான். முகத்தில் எந்த விதமான சலனத்தையும் காணவில்லை.

மஜீத்துக்கு ஆச்சர்யமாக இருந்தது. “உமது மனசுக்கு இதெல்லாம் தாக்கமாயில்லையா?” என்று தனது ஆச்சர்யத்தைக் கேள்வியாக்கினார் அவர்.

“இல்லை. இந்த விளைவுகளை நான் ஆரம்பத்திலேயே எதிர்பார்த்தேன். என்றாலும், தீர யோசித்து விட்டுத்தான் கதீஜாவின் முடிவுக்கு நானும் உடன்பட்டேன். அவ சொல்லாவிட்டாலும் அவர்களுக்குள் பிரச்சினைகள் ஏற்பட்டிருக்கும் என்று எனக்குத் தெரியும். ஆனால் நான் இதைப் பற்றிக் கேட்கவில்லை. கேட்பதால் என்ன பிரயோசனம்? இதைப்பற்றி அதிகம் அலட்டிக் கொள்ளவில்லை” என்று அமைதியாகச் சொன்னான்.

“இருந்தாலும் இதனால் ஏற்பட்டுள்ள தீமைகளை ஒதுக்கி விட முடியுமா?”

“தீமை என்று எதைச் சொல்கிறீர்கள்?”

“இதனால் உமக்கும் கெட்ட பெயர்தானே? இது தீமையல்லையா?”

“இஸ்மாயில் வீட்டில்தான் எனக்குக் கெட்ட பெயர். அதனால் எனக்கு ஒன்றும் நடட்டமில்லை” என்று லேசாய்ச் சிரித்தான் சப்ரி.

“கதீஜாவுக்கும் இது தீமையை உண்டாக்கவில்லையா?”

“தீமைகள் ஏற்படும்போது எல்லாம் நன்மைக்கே என்று பொதுவாகச் சொல்லுவார்கள். சில விஷயங்களில் அது உண்மையாகவும் இருந்திருக்கிறது. கதீஜா விஷயத்திலும் அப்படித்தான். அவர்களுக்கிடையில் ஏற்பட்டுள்ள விரோதம் தீமையாக இருந்தாலும் இதனால் பலருக்கு நன்மைதான் உண்டாகியிருக்கிறது”

“நன்மையா! அதென்ன?”

“கஸ்ஸாலி விட்டுச் சென்ற சேவையில் தானும் சிறிதளவாவது பங்குகொள்ள வேண்டும் என்ற விருப்பந்தான். கதீஜாவின் ஆர்வத்தினாலும், முயற்சியினாலும் எத்தனையோ ஏழைப் பெண்களுக்கு வேலை கிடைத்திருக்கிறது. அதனால் வரும் லாபம்கூட அவர்களுக்குத்தான். அவர்களின் வருத்தம் துன்பங்களுக்கு, எதிர்பாராத கஷ்ட நஷ்டங்களுக்கு, கல்யாணத்துக்கு அந்த லாபம் உதவும். இது நன்மையான காரியந்தானே?” என்று ஒரு கேள்வியுடன் நிறுத்திவிட்டு சில நிமிடங்கள் ஏதோ யோசித்தான். பிறகு “இந்த நெசவு நிலையத்தைக் குலைக்க இஸ்மாயில் முற்பட்டது எனக்குத் தாக்கமாய்த்தான் இருக்கிறது. திமிர் பிடித்தவர்களின்

போதை அபாயமானது என்று கவிஞர் இக்பால் சொல்லி யிருப்பது அவருக்கும் பொருந்தும். ஆனால் நெசவுநிலையம் ஒரு பொதுச்சொத்து. அதைக் குலைக்கவோ, கொளுத்தவோ அவர் முனைந்தால், அது அவருக்கே விபரீதமாய் வந்து முடியும்.' என்று உணர்ச்சியோடும் உறுதியோடும் சொல்லி முடிக்கும்போது, உள்ளே கதவின் பின்னாலிருந்து அவனுக்கு அழைப்பு வந்தது.

சப்ரி எழுந்துபோய் உம்மா கையில் வைத்திருந்த ட்ரேயை வாங்கிக் கொண்டு வந்து அவரிடம் நீட்டினான். அவர் ஒரு கப் தேனீரை எடுத்துக் கொண்டதும் ட்ரேயை டீபோயில் வைத்துவிட்டுத் திரும்பவும் அமர்ந்தபடி "இஸ் மாயிவின் திமிர்ப் போதைக்கு அந்த ஏழைப் பெண்களின் நன்மையைப் பலியிட நாங்கள் நிச்சயம் அனுமதிக்க மாட் டோம்" என்று மறுபடியும் அதை வலியுறுத்திக் கூறிவிட்டு, ட்ரேயில் இருந்த மற்றொரு கப் தேனீரை எடுத்தான்.

மௌனமாகத் தேனீரைப் பருகிய மஜீத் கப்பை ட்ரே யில் வைத்துவிட்டு நிமிர்ந்தார். அவருடைய முகத்தில் சிந்தனை ரேகைகள் படிந்திருந்தன.

சப்ரியும் தேனீரைக் குடித்துவிட்டு "என்ன யோசிக்கி றீர்கள்?" என்று கேட்டான்.

"நெசவுநிலையத்தைப் பற்றிச் சொன்னது சரிதான். அதற்கு ஒரு கெடுதி ஏற்பட விடப்படாது, கதீஜாவின் இஷ்டத்துக்கு விட்டு விடுங்கள் என்று சொல்லி இஸ்மாயிலை இதில் தலையிடாமல் செய்ய முடியும். ஆனால் கதீஜாவுக்கும் உமக்குமுள்ள தொடர்புதான் அவர்களின் மனதை அறுக்கிறது. அதுதான் முக்கிய பிரச்சினை."

"அவர்கள்தான் பிரச்சினையாக்கிக் கொள்கிறார்கள். ஆனால் எங்களுக்கு இது பிரச்சினையாக இருக்கவில்லை."

“இருந்தாலும் இதை யோசிக்கத்தான் வேண்டும். ஒரு கைம்பெண் தனது தாய் தகப்பனின் பராமரிப்பில், அல்லது சகோதரங்களின் பராமரிப்பில் இருப்பதுதான் வழக்கம். இடையில் வெளியாள் அந்தப் பொறுப்பை எடுத்துக் கொள்வதைப் பொதுவாக மற்றவர்கள் சரி காணமாட்டார்கள்.”

சப்ரி லேசாய்ச் சிரித்தான். “கதீஜாவையும் பிள்ளைகளையும் நான் பராமரிக்கவில்லை. அவக்கு அந்த அவசியமும் இல்லை. தன்னையும் பிள்ளைகளையும் தானே பராமரித்துக் கொள்வதற்கு அவக்கு வசதியிருக்கிறது. தைரியமும் இருக்கிறது. நான் அவக்கு உதவியாக இருக்கிறேன். அவ்வளவுதான் - அதுவும் கஸ்ஸாலிக்காக.”

“இருந்தாலும் இது தவறான கதைகளுக்கு வழி வகுக்குமல்லவா?”

மஜீத் இதைக் கூறியதும் “நானும் இதைத்தான் சொன்னேன். கதீஜா விஷயத்தில் பட்டுக் கொள்ளாமல் ஒதுங்கியிரு என்று பல முறை சொல்லி விட்டேன். கேட்கவில்லை. இப்போ நீங்கள் சொல்கிறதையாவது கேட்க வேண்டும்” என்று கதவுக்குப் பின்னாலிருந்து சப்ரியின் உம்மாவும் சொன்னாள்.

“பார்த்தீரா, உம்மாகூட ஒப்பம் வைத்துவிட்டா” என்று சிரித்தார் மஜீத்.

சப்ரி கதவின் பக்கம் பார்வையைச் செலுத்தினான். “நீங்களும் இங்கேதான் நிற்கிறீர்கள்”.

“உங்கள் பேச்சுக்கு நான் தடையாக இருந்தால் போய் விடுகிறேன்” என்று மீண்டும் உம்மாவிடமிருந்து குரல் வந்தது.

சப்ரி பதில் சொல்லாமல் பார்வையைத் திருப்பிக் கொண்டான். ஆனால் மஜீத் சுவாதினத்துடன் “எங்களுக்கு ஒரு தடையுமில்லை. நீங்கள் அறியக்கூடாத விஷயத்தையா

பேசுகிறோம்?’ என்று கூறிவிட்டு சப்ரியின் முகத்தைப் பார்த்தார். அவன் தலையைக் குனிந்தபடி யோசனையிலிருந்தான்.

மஜீத் தொடர்ந்தார். “உங்களுடைய தொடர்பை நானோ, அல்லது உமக்கு நெருக்கமான மற்றும் சிலரோ விளங்கிக் கொள்வதுபோல ஊர் உலகம் விளங்கிக் கொள்ளாது. இப்படியான தொடர்புகளை எப்போதும் சந்தேகத்துடனேயே பார்க்கும், பேசும், இது உமக்கும் தெரியாததல்ல”

சப்ரி குனிந்த தலையை நிமிர்த்தி அவரைப் பார்த்தான். “ஓம். நானும் இதை எதிர்பார்க்காமலில்லை. ஆனால் ஒவ்வொரு மனிதனுக்கும் தனிப்பட்ட சுதந்திரம் இருக்கிறது. அது அவனைச் சுற்றியிருக்கிற கோடு. அதை எந்தக் காரணத்தைக் கொண்டும் தடுக்கவோ, தாண்டவோ, மிதிக்கவோ முடியாது. அதுவும் கதீஜாவின் விஷயத்தில் நான் எடுத்துக்கொண்ட முடிவு கஸ்ஸாலியுடன் எனக்குள் ஆத்மபூர்வமான உணர்வோடு சம்பந்தப்பட்டது. இதிலிருந்து நான் விலக முடியாது”

சப்ரி இதைச் சொல்லும்போது உணர்ச்சி வசப்பட்டு விட்டான்.

மஜீத் அவனைப் பிரமிப்போடு பார்த்துவிட்டுச் சொன்னார்: “இது ஒரு பொதுவான கருத்து என்ற முறையில் சரிதான். ஆனால் இந்தச் சுதந்திரத்துக்கும் ஓர் எல்லையுண்டு. அது மற்றவர்களைப் பாதிக்காத வகையில் இருக்க வேண்டும்”

“மற்றவர்கள் என்று யாரைச் சொல்கிறீர்கள்?”

“இஸ்மாயில் வீட்டாரைத்தான் சொல்கிறேன். தமது மகளுக்கு ஒரு அவச் சொல் ஏற்பட்டால் அது அவர்களுக்கு அவமானந்தானே? அவர்களுக்கு மட்டுமா? உமக்கும் கதீஜாவுக்கும் கூட இது இழுக்குத்தான். இதனால் உமது வீட்டாருக்கும் அபகிர்த்தி உண்டாகும். அவர்களுக்கு மட்டுமென்ன,

ஒரு அவச்சொல் ஏற்படுவதை நானும் விரும்ப மாட்டேன். இஸ்மாயில் குடும்பத்துடன் எனக்குள்ள சொந்தத்தால் இதைக் கூறவில்லை. உம்முடைய நண்பன் என்ற முறையில் அந்த அவமானம் எனக்கும் வருத்தத்தைத்தான் உண்டாக்கும். நமது மனச்சாட்சிக்கு சுத்தமாக இருந்தால் போதாது. சமூகத்தின் பார்வைக்கும் நாம் சுத்தமாகத் தெரியவேண்டும். பொதுச்சேவையிலும் ஈடுபட்டுள்ள உமக்கு இது மேலும் அவசியம். நீர் இதைச் சீரியஸாய் இன்றொரு முறை சிந்திக்க வேண்டும்” என்று கூறிவிட்டு எழுந்தார்.

கதவுக்குப் பின்னால் நின்றபடி மஜீத் கூறியதைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்த சப்ரியின் உம்மாவும் “ஓம் தம்பி, அவர் சொல்கிறதை நீ ஊன்றி யோசிக்கத்தான் வேண்டும்” என்றார்.

சப்ரி ஒன்றும் சொல்லாமல் மௌனமாக இருந்தான்.

மஜீத்தும் சில விநாடிகள் மௌனமாக நின்றுவிட்டு “நான் இப்படிச் சொன்னதால் இஸ்மாயிலின் பேச்சும் செய்கையும் சரி என்று அர்த்தமல்ல. கஸ்ஸாலியிடம் அவருக்கிருந்த மனப்போக்கு, இஸ்ஸதீனிடம் அவர் நடந்து கொள்ளும் விதம், இப்போது உம்மோடும் மகளோடும் காட்டும் விரோதம் எல்லாமே பிழை என்று எனக்கும் தெரிகிறது. ஆனால் உமக்கும் கதீஜாவுக்குமுள்ள நெருக்கமான தொடர்பால் தலைகுனியக் கூடிய வதந்திகள் உண்டாகிவிடும் என்று அவர்கள் கருதினால் அதைப் பிழையென்று சொல்ல முடியாது. அதை ஒதுக்கி விடவும் முடியாது. இது அவர் குடும்பத்தோடு மாத்திரம் சம்பந்தப்பட்ட விஷயமல்ல. நம் எல்லாரோடும் சம்பந்தப்பட்ட விஷயமுந்தான். அதனால்தான் நான் அக்கறையோடு சொல்கிறேன்” என்று மேலும் அழுத்தமாகக் கூறிவிட்டு, “சரி நான் வரப் போகிறேன் என்றார்.

தலையைக் கவிழ்த்தபடி மௌனமாக இருந்த சப்ரி நிமிர்ந்து அவரைப் பார்த்தான். “அவசரமாய்ப் போக

வேண்டுமா” என்று அவனுடைய கேள்வியைத் தொடர்ந்து “இருங்க. சாப்பிட்டுவிட்டுப் போகலாம்” என்று உள்ளே யிருந்து உம்மாவின் குரல் ஒலித்தது.

“இன்றைக்கு வேண்டாம். ஊரில் ஒரு கல்யாண மாப் பிள்ளைக்கும் பொண்ணுக்கும் இரவைக்கு எங்கள் வீட்டில் சாப்பாடு, நான் அங்கே நிற்க வேண்டும்” என்று சொல்லி விடை பெற்றுக்கொண்டார் மஜீத்.

இஸ்ஸதீன் கட்டிவிட்ட கதையை இஸ்மாயில் மஜீத் துக்குச் சொல்லாவிட்டாலும், மகனையும் சப்ரியையும் பற்றி அவர் பேசிய பேச்சில், இப்படியான கதை உற்பத்தியாகக் கூடும் என்ற தொனி இருந்தது. மஜீத்தும் அதையேதான் எண்ணினார். வெள்ளம் வருமுன் அனை கட்டிவிட வேண்டும் என்பதைப்போல, இந்த அவதூறு கிளம்புவதற்குமுன் இதைத் தடுத்துவிட வேண்டும் என்ற துடிப்பு அவருக்குள் எழுந்துவிட்டது. கதீஜாவுடன் கதைத்தபோது, அவளுடைய புண்பட்ட மனதையும் உணர்ச்சிகளையும் புரிந்துகொண்ட அந்த நிலையிலும் - இந்த எண்ணமும் துடிப்பும் இருக்கத் தான் செய்தது. ஆனால் இதைப்பற்றிக் கதீஜாவுடன் விவாதிப்பதையும்விட சப்ரியுடன் கதைப்பதுதான் நல்லதென்றும் பட்டது. இந்த எண்ணத்துடன்தான் அவர் அவருடன் இவ்வளவு தூரம் விவாதித்துவிட்டுப் போனார்.

மஜீத் போனதும், அவர் கூறிய விஷயங்களைக் கூர்மையாக சப்ரி சிந்தித்தான். அவர் கூறியது ஒரு வகையில் சரி என்று தெரிந்தது. தன்னையும் கதீஜாவையும் பற்றி அபவாதம் கிளம்பாமல் பார்த்துக்கொள்ள வேண்டியது தனது கடமை என்றும், இதற்கு ஒரேயொருவழி கதீஜாவுடன் உள்ள தொடர்பைத் துண்டிப்பதுதான் என்றும் அவர் நேரடியாகச் சொல்லாவிட்டாலும் மறைமுகமாகச் சொல்லியிருப்பதும் புலனாகியது. இதுதான் வழியென்றால், இது தன்னையும்விட

கதீஜாவையே கடுமையாகப் பாதிக்கும். அவள் நிச்சயம் மனமுடைந்து, சமூகப் பணியில் துளிர்விட்டு வளரும் அவளுடைய ஆர்வமும் கருகிப்போய் வீட்டுக்குள் முடங்கி விடுவாள். கணவரை இழந்த சோகத்தின் இருளிலிருந்து சிறிது மகிழ்ச்சியின் வெளிச்சத்துக்கு வந்தவள் திரும்பவும் துயரத்தின் இருளில் சிக்கிவிடுவாள். விரக்தி அவளைச் சுட்டுவிடும் என்றும் எண்ணினான். இதை நினைக்கப் பெரிய வேதனையாகவும் இருந்தது. தொடர்ந்து, இஸ்மாயில் வீட்டாரின் குறுகிய எண்ணங்களுக்கும், சமூகத்தின் அஞ்சையான பார்வைக்கும் அஞ்சி, அனாதைபோல் உள்ள கதீஜாவைத் தனியே தவிக்க விடுவதா? எனது பாசத்தில் ஓட்டிக்கொண்டிருக்கும் கஸ்ஸாலியின் செல்வங்களைப் பிரித்து விடுவதா? என்ற கேள்விகளும் எழுந்தன.

இவ்வாறு கடும் சிந்தனையிலும் மனப் போராட்டத்திலும் நெடுநேரம்வரை ஹோலிலேயே இருந்தான். உம்மா சாப்பிட அழைத்தபோதும் அவன் எழும்பிப் போகவில்லை. வயிற்றைக் காயப் போட்டுக்கொண்டு கதிரையில் அப்படியே புதைந்து கிடந்தவன், கடும் சிந்தனையினாலும் மனப்போராட்டத்தினாலும் ஏற்பட்ட களைப்பைத் தாங்க முடியாமல் எழுந்து போய்க் கட்டிலில் படுத்தான். அப்போதும் மனதில் புயல் அடித்துக்கொண்டுதான் இருந்தது. நேரம் நடுச்சாமத்தையும் தாண்டி ஓடிக்கொண்டிருந்தது. நித்திரை வரவில்லை. இரண்டு மணிக்குப் பிறகுதான் அவனையும் மீறி கண்கள் மூடின.

மறுநாள் சப்ரி வழக்கம்போல் கதீஜாவின் வீட்டுக்கு முன்னால் காலை நிறுத்தி ஹோனை அடித்தான். உள்ளே ஆயத்தமாக நின்ற கஸ்ஸாலியின் மூத்த மகன் ஆப்தீன் புத்தகப் பையோடு ஓடிவந்து காரில் ஏறி முன்சீட்டில் இருந்ததும் எப்போதும்போல் அவன் கன்னத்தில் முத்தம் கொடுத்துவிட்டு காலை எடுத்த சப்ரி, ஆப்தீனை ஸ்கூலில் இறக்கிவிட்டு வங்கிக்குச் சென்றான்.

பிரச்சினைகளும் கவலைகளும் எவ்வளவுதான் இருந்தாலும் வங்கிக்குப் போனதும் அதன் அலுவல்களில் சப்ரி மூழ்கிவிடுவான். அன்றும் மாலைவரை அந்த அலுவல்களில் மூழ்கிவிட்டு அம்பாறையிலிருந்து திரும்பியதும் தன் வீட்டுக்குப் போகாமல் நேரே கதீஜாவின் வீட்டுக்கு வந்தான்.

அவன் காரை நிறுத்திவிட்டு இறங்கி உள்ளே சென்றதும், முற்றத்தில் விளையாடிக் கொண்டிருந்த அன்வர் ஓடிவந்து சப்ரியின் கையைப் பிடித்தான். சில விநாடிகள் மனக்கிளர்ச்சியுடன் அவனைப் பார்த்த சப்ரி டக்கென்று அவனைத் தூக்கிக் கொஞ்சிவிட்டுக் கீழே இறக்கியதும் “சரி, போய் விளையாடு” என்று முதுகில் தட்டி விட்டு வீட்டுக்குள் சென்றான்.

அவனைக் கண்டதும் ஹோலில் கதீஜாவுக்கு ஏதோ சொல்லிக் கொண்டிருந்த பாத்திமா உள்ளே நகர்ந்து விட்டாள் “நேற்று உங்களைக் காணவில்லையே?” என்ற கேள்வியுடன் கதீஜா சப்ரியை வரவேற்றாள்.

“நான் வரத்தான் இருந்தேன். அதற்குள் மஜீத் வந்து விட்டார். அவருடன் பொழுது போய்விட்டது.” என்று சொல்லிக் கொண்டே கதிரையில் அமர்ந்தான் சப்ரி.

“அப்படியா? இங்கேயும் அவர் வந்திருந்தார்?”

“தெரியும். சொன்னார்”

“நேற்று நெசவு நிலையத்தில் வாப்பா நடத்திய ஆர்ப்பாட்டத்தையும் சொல்லியிருப்பாரே?”

“அதை மட்டுமல்ல, நீங்கள் எனக்குச் சொல்லாத பல விஷயங்களையும் கூடச் சொன்னார்” என்று சிரித்தான் சப்ரி.

“அதற்காக ஏதாவது தண்டனை தரப்போகிறீர்களா?” என்று கதீஜாவும் சிரித்தாள்.

இந்தக் கேள்விக்கு சப்ரி பதில் சொல்ல வாயெடுத்தான். ஆனால் சொல்லாமல் அவளை இரக்கத்துடன் பார்த்தான்.

“ஏதோ சொல்ல வந்த நீங்கள் ஏன் வாயை மூடிக்கொண்டீர்கள்?”

“ஏதோ என்ன, எத்தனையோ சொல்ல இருக்கிறது. ஆனால் உடனேயே எல்லாவற்றையும் சொல்லிவிட முடியுமா? என்று மழுப்பினான் சப்ரி.

“சரி. சொல்லக் கூடிய நேரத்தில் சொல்லுங்கள்” என்று கூறிய கதிஜா, “வாப்பா இவ்வளவு தூரத்துக்கு வந்து வட்டார். இனியும் விட்டுக் கொண்டிருந்தால் அவருடைய விஷமத்தனமான செய்கைகளும் நீடித்தபடிதான் இருக்கும். இதற்கு ஒரு முடிவுகட்ட வேண்டும்” என்று குரலில் வெறுப்புத் தொனிக்கக் கூறினாள்.

“நீங்கள் என்ன செய்யலாம் என்று நினைக்கிறீர்கள்?”

“இன்றைக்கு நடந்ததே கடைசியாக இருக்கட்டும். இனிமேல் என் விஷயத்தில் தலையிடப்படாது என்று நான் கண்டிப்பாய் அவருக்கு அறிவிக்கும்படி மஜீத்திடம் நேற்றுச் சொல்லியிருக்கிறேன். அவர் சொன்னாலும் வாப்பா அதை அனுசரிப்பாரோ என்னவோ. சரி என்று அவர் என்வழிக்கு வராமல் இருந்தாலும் இஸ்ஸதீன் விடமாட்டான். அவரைத் துண்டிக் கொண்டே இருப்பான்”

கதிஜா இதைச் சொல்லி முடித்ததும் பாத்திமா தேனீரைக் கொண்டுவந்து டீப்போயில் வைத்துவிட்டுப் போனாள். சூடான தேனீரிலிருந்து ஆவி பறந்துகொண்டிருந்தது. சப்ரி அதையே பார்த்தபடி மௌனமாக இருந்தான். அவனுடைய மனமும் அந்தத் தேனீரைப்போல் கொதித்தபடி இருந்தது. எண்ணங்கள் ஆவியாக எழும்பிக் கொண்டிருந்தன.

சில நிமிடங்களுக்குப் பிறகு கதீஜா கேட்டாள்:
"என்ன யோசிக்கிறீர்கள்?"

சப்ரி நிமிர்ந்து அவளைப் பார்த்தான். "இனியும் இப்படி நடக்காமல் தடுக்க ஒரேயொரு வழிதான் இருக்கிறது"

"என்ன? சொல்லுங்கள்"

"அதற்கு நீங்கள் சம்மதிப்பீர்களா?"

"இதென்ன கேள்வி? நான் ஏன் சம்மதிக்காமல் இருக்கப் போகிறேன்? நீங்கள் சொல்லுங்கள்"

"அந்த வழி, உங்கலிடமிருந்து நான் ஒதுங்கிக் கொள்வதுதான்"

சப்ரி இதைச் சொல்லும்போது, எந்த உணர்ச்சியுமில்லாது மாற்றிருந்தான். வாய்தான் இயந்திரம்போல் இந்த வார்த்தைகளை உதிர்த்தது.

கதீஜா இதை எதிர்பார்க்கவில்லை. அதிர்ந்துவிட்டாள். அவளுக்கு நெஞ்சை அடைப்பதுபோல் இருந்தது. வாயும் அடைந்து விட்டது. அவளும் மரத்து போய் இருந்து விட்டாள்.

"இது உங்களுக்கு அதிர்ச்சியாக இருக்கும் என்று எனக்குத் தெரியும். இதற்குச் சம்மதிக்க மாட்டீர்கள் என்றும் தெரியும். அதனால்தான் இப்படிக் கேட்டேன்" என்று இதையும் இயந்திரம் போலவே சொன்னான் சப்ரி.

ஆனால் மரத்துப்போயிருந்த கதீஜா திடீரென்று உணர்ச்சி வசப்பட்டவளாய் "ஓம், நான் சம்மதிக்கவே மாட்டேன்" என்று சொன்னவள், இரண்டொரு விநாடிகள் சழித்து கலங்கிய கண்களுடன் அவனைத் திரும்பிப் பார்த்து, "நீங்கள் இந்த முடிவுக்கு வந்துவிட்டீர்களா?" என்று நா தழுதழுக்கக் கேட்டாள்.

துயரத்துடன் துடிக்கும் அவளின் முகத்தையும் கண்ணீர் கோர்த்து நிற்கும் விழிகளையும் சப்ரியால் பார்க்க முடியவில்லை. அவன் சுவரில் தொங்கிய கலண்டரைப் பார்த்தபடி “நான் ஒரு முடிவுக்கும் வரவில்லை. ஆனால் பலதையும் யோசிக்கும்போது இது ஒன்றுதான் வழி என்று படுகிறது” என்றான்.

கதீஜா சில நிமிடங்கள் பேசாமல் இருந்தாள். பிறகு தழுதழுத்த குரலில், “தயவு செய்து நீங்கள் இந்த முடிவுக்கு வந்துவிடாதீர்கள். என்னால் இதை தாங்கிக்கொள்ள முடியாது” என்று சொல்லிவிட்டு ஏதோ யோசித்துக் கொண்டிருந்தவள், திடீரென்று “நீங்கள் ஒதுங்கத் தேவையில்லை. இதற்கு இன்னொரு வழி இருக்கிறது. அதைச் செய்வோம்” என்று தைரியம் தொனிக்கக் கூறியபடி கண்ணைத் துடைத்தாள்.

சப்ரி சரேலென்று திரும்பினான். “என்ன வழி?”

“பொலிசில் என்றி போடுவோம்”

சப்ரி சற்று திடுக்கிட்டவாறு அவளைப் பார்த்தான்.

“ஓம். இதைச் செய்யவேண்டியதுதான்” என்று திரும்பவும் உறுதியோடு சொன்னான் கதீஜா.

அவள் பொலிசைப் பற்றிச் சொன்னதும் சப்ரிக்குப் பிரமிப்பாக இருந்தது. கதீஜாவை மேலும் ஆச்சர்யத்தோடு உற்றுப் பார்த்தான். மனதில் எவ்வளவு தூரம் வைராக்கியம் வேரூன்றியிருக்கிறது என்பதைப் பிரதிபலித்துக் காட்டுவதுபோல் அவளுடைய சிவந்த முகம் இறுகிக் கிடந்தது.

இந்த வைராக்கியத்தை உடைக்க முடியுமா?

இந்தக் கேள்வி எழுந்த அதே வேளையில், “பொலிசில் என்றி போட்டால் ஒருவேளை வாப்பாவின் தலையீட்டைத்

தடுக்கலாந்தான். என்றாலும் நம்மைப் பற்றித் “தவறான கதைகள் பரவும் என்று இவ்வளவு நாளும் சொல்லாத நீங்கள் திடீரென்று இன்றைக்கு ஏன் இதைச் சொல்கிறீர்கள், இந்த எண்ணம் ஏன் வந்தது?” என்று கேட்டால் பதில் என்ன சொல்வது? மஜீத்தான் இந்த எண்ணத்தை எழுப்பினார் என்று சொல்வதா? சொன்னால் அவரைப்பற்றி என்ன நினைப்பார்? கஸ்ஸாலிக்குப் பிறகு தனக்கு மிகவும் நெருக்கமான அந்த நண்பரைப் பற்றி பிழையாகக் கருதி ஏதாவது சூடாக சொல்லிவிட்டால் சங்கடமாகி விடுமே? அவரைப் பற்றி பிழையான எண்ணம் இவ மனதில் விழுந்து விட்டால் எங்கள் மூன்று பேருக்குமிடையில் அனாவசியமான மனக் கசப்பு ஏற்பட்டு விடுமே?.....

இவ்வாறு சப்ரியின் சிந்தனை சிறகடித்துக் கொண்டே இருந்ததால், அவன் அந்தக் கேள்வியைக் கேட்காமல் அந்தச் சிந்தனையிலேயே மூழ்கியவாறு பேசாமல் இருந்துவிட்டான்.

“என்ன யோசிக்கிறீர்கள்? என்றி போட நீங்கள் விரும்பவில்லையா?” என்று கதீஜா அவனுடைய மௌனத்தைக் கலைத்தான்.

“ஓம். நான் வாப்பவைப்பற்றி மஜீத்திடம் சொல்லியிருக்கிறேன். இனியும் இந்த மாதிரிச் சேட்டைகள் செய்தால் அவருக்கே வீபரிதமாக வந்து முடியும் என்று எச்சரித்ததாக அறிவிக்கும்படி சொல்லிவிட்டேன். மஜீத்தும் வாப்பாவின் இந்த ஆர்ப்பாட்டங்களை விரும்பவில்லை. ஆகையால் இந்த எச்சரிக்கையை நிச்சயம் அறிவிப்பார். அவரும் தன் அபிப்பிராயமாகப் புத்திமதி கூறுவார். அதையும் மீறி வாப்பா தனது ஆங்காரத்தைத் தொடர்ந்து காட்டினால் அதன் பிறகு பார்த்துக் கொள்ளலாம்” என்று அவனைச் சமாதானப்படுத்தி விட்டு எழுந்தான்.

மஜீத்திடம் வாப்பாவுக்குள்ள மதிப்பும் மரியாதையும் கதீஜாவுக்கும் தெரிந்திருந்ததால் அவர் சொல்லுக்குக் கட

டுப் படக்கூடும் என்று அவளுக்குப் பட்டது. எனவே, இதற்கு மேல் ஒன்றும் சொல்லாமல் "ஏன் எழும்பி விட்டீர்கள்? அவசரமாய்ப் போக வேண்டுமா?" என்று கேட்டாள்.

"ஓம். நான் இன்னும் வீட்டுக்குப் போகவில்லை. பேங்கி விருந்து இங்கேயே வந்துவிட்டேன். வேலையும் இருக்கிறது" என்று சொல்லிவிட்டு சப்ரி புறப்பட்டு விட்டாள்.

வெளியே வந்து காரில் ஏறும்போது தன் வீட்டின் கேற்றடியில் நின்றிருந்த இஸ்ஸதீன் அவனைப் பார்த்தான். சப்ரி அவன் பக்கம் திரும்பாமல் காரை எடுத்துக்கொண்டு திரும்பியதும், இஸ்ஸதீன் தன் மனதில் ஊறிப்போயிருந்த துவேஷத்தையும் பொறுமையையும் எச்சிலாக்கி வெளியே காறித்துப்பி விட்டு உடனே வீட்டுக்குள் புகுந்தான்.

சப்ரி - கதிஜா இருவருக்குமிடையே கள்ளத் தொடர்பு என்று ஊரில் பேச்சு அடிபடுவதாக இஸ்ஸதீன் கதை கட்டினாலும், அவன் உள்ளூர் அப்படித்தான் எண்ணினான். நம்பினான். எனினும் அழுக்கேறிக் கிடந்த அவன் மனதில் நெளிந்து கொண்டிருந்த இந்த எண்ணப் புழுவை மாமனாருக்கோ, மாமிக்கோ, அல்லது மனைவிக்கோ உடனேயே கக்கிவிடப் பயமாக இருந்ததால் அதற்கான ஒரு சந்தர்ப்பத்துக்காகக் காத்திருந்தான். கஸ்ஸாலியின் கார் சப்ரியின் கைக்கு மாறிவிட்ட செய்தியை அறிந்ததும் அவனால் அதற்கு மேலும் பொறுத்திருக்க முடியவில்லை. இது அவனுக்கு அனுகூலமாகவும் இருந்தது. இந்தச் சந்தர்ப்பத்தைப் பயன்படுத்தி தனது விஷத்தனமான மனப்புழுவை அவர்களுக்குக் கக்கி விட்டான். ஆனால் மாமனார் அவனுக்கெதிராகத் திரும்பியதும் கலவரமடைந்து விட்டான். எனினும் எழுந்த பயத்தைக் காட்டிக்கொள்ளாமல் பொய்க் கோபத்துடன் நிலைமையை ஒரு மாதிரி சமாளித்துவிட்டு தன் அறைக்குள் நழுவினாலும் அவனுக்குள் கிளர்ந்த பரபரப்பு அடங்கவில்லை. ஏமாற்றமும் எரிச்சலும் உண்டாகி, போலியான கோபம் மறைந்து, உண்மையான கோபமே உருக்

கொண்டு மனதைக் கொப்பளிக்கச் செய்தது. இதோடு தான் கட்டிவிட்ட கதையை நம்பாத மாமனார் தன்னிடம் மேலும் இசக்குப் பிசகாய் நடந்து கொள்வரோ என்ற பயமும் கூடிக்கொள்ளவே வியர்த்தபடி அறைக்குள்ளேயே முடங்கி விட்டான்.

அவன் கட்டிவிட்ட கதையினால் அதிர்ச்சியடைந்த சவ் தாவும் ஆயினாலும் மனதில் எழுந்த கலக்கத்தினால் தமக்குள்ளே கூடி எதையும் பேசிக்கொள்ள முடியாமல் மத்தியானச் சமையலையும் மறந்து நெடுநேரம் வரை பேயறைந்தவர்கள் போல் இருந்தனர்.

இஸ்மாயிலை அம்பாறைக்கு அழைத்துப்போய் திரும்பி வீட்டில் கொண்டுவந்து விடும்போது மஜீத் விடுத்த கோரிக்கையை அவர் ஏற்றுக்கொண்டாலும் மனம் சமாதானம் அடையவில்லை. அது கொதித்துக் கொண்டதான் இருந்தது. அந்த வெப்பத்துடன் இஸ்மாயில் வீட்டுக்குள் சென்ற போது, உள்ளே எங்கும் நிசப்தமாக இருந்தது. சவ்தா அடுப்படியை அடுத்துள்ள சாப்பாட்டுக் கூடத்தில் பம்மிப் போய் இருந்தாள். இஸ்ஸதீனின் அறை சாத்தியிருந்தது. ஆயினு மற்றொரு அறையில் படுத்துக்கிடந்தாள். இஸ்மாயில் அவர்களை எட்டிப் பார்த்துவிட்டு ஹோலுக்குள் வந்து நுழைச்சேரில் ஆயாசத்துடன் அமர்ந்ததும், மருமகனைப் பற்றிய சிந்தனை தலைக்குள் சுடசுடக்கத் தொடங்கி விட்டது.

தான் மருமகனிடம் பாய்ந்து விழுந்தது தவறு என்று மனம் குடைந்தது. அவரை எப்படிச் சமாதானப் படுத்தலாம் என்று யோசித்துக்கொண்டே இருந்தார். கடைசியாக, ஒரு தீர்மானத்துக்கு வந்தவராய், எழுந்து மகள் படுத்திருந்த அறைக்குப்போய் “மாப்பிள்ளை சொன்ன விஷயம் என்னைப் பதறச் செய்து விட்டது. அதனால்தான் உணர்ச்சி வசப்பட்டு அவரை ஏசிப்போட்டேன். நடந்தது நடந்து விட்டது. அந்தக் கார் போய்த் தொலையட்டும். என் காரை எடுத்துக் கொள்ளச் சொல். அதுக்கு காச ஒன்றும் தர வேண்டாம்” என்று கூறிவிட்டு வெளியே வந்தார்.

பேச்சரவம் கேட்டு அறைக்கு வெளியே வந்து நின்று
 ருந்த மனைவியைக் கண்டதும், அவளிடமும் கார் விஷயத்
 தைக் கூறியதோடு, நெசவுநிலையத்தில் நடந்ததையும், மஜீத்
 திடம் தான் கூறிய விஷயத்தையும் தெரிவித்துவிட்டு கிணற்
 றடிக்குப் போய் விட்டார்.

இஸ்மாயில் கூறிய அத்தனையும் அறைக்குள் இருந்த
 இஸ்ஸதீனின் காதிலும் தெளிவாய் விழுந்தது. தான்
 போட்ட குண்டு வெடித்து வேலை செய்திருப்பதையும், தனக்
 குக் கஸ்ஸாலியின் கார் கிடைக்காவிட்டாலும், மாமனரின்
 கார் இலவசமாய்க் கிடைத்திருப்பதையும் கேட்டதும் மன
 தில் முட்டிக்கொண்டிருந்த பயமும், கலக்கமும் மறைந்து
 இரட்டிப்பு மகிழ்ச்சி ஏற்பட்டது. அவன் புனைந்த கதை
 யினால் வீட்டில் மற்றவர்கள் அவமானத்தால் மன உலைச்சல்
 பட்டாலும் இஸ்ஸதீனைப் பொறுத்தவரை அன்று மிகவும்
 குளுகுளுப்போடு இருந்தான். ஆனால் அடுத்த நாள் சப்ரி
 வழக்கம்போல் கதீஜா வீட்டுக்கு வந்து போனதை - அது
 வும் கஸ்ஸாலியின் காரை உரிமையோடு செலுத்திக்கொண்டு
 போனதைக் கண்டதும், அவனுக்குள் புதிதாக ஏற்பட்டிருந்த
 குளுகுளுப்பு உடனே சற்று மடங்கி மனம் வேகத் தொடங்கி
 யது. அந்த வேகமானத்தோடு காரித் துப்பிவிட்டு உள்ளே
 வந்த பிறகு அது மேலும் கூடத் தொடங்கியது.

6

இந்தச் சம்பவங்கள் நடந்து நான்கு நாட்கள் கழிந்து
 சனிக்கிழமையும் வந்தது. அன்று பின்னேரம் சப்ரி ஓர்
 அலுவலராக அக்கறைப்பற்றுக்குப்போய் திரும்புகையில், வழி
 யில் புரொபசர் நவாஸ் ஏதிர்ப்பட்டார். சப்ரி காரை அவர்

அருகில் நிறுத்திவிட்டு “ஏன் சேர் நடந்து போகிறீர்கள்? கார் எங்கே?” என்று கேட்டான்.

“காருக்கு ஒன்றுபில்லை. அது வீட்டில்தான் இருக்கிறது. எனக்கு டயப்பட்டுஸ் என்று அன்றைக்கு மஜீத் வீட்டில் சந்தித்தபோது சொன்னேனே. அதற்கு எவ்வளவுக்கு நடக்க முடியுமோ, அவ்வளவுக்கு நடக்கிறது நல்லது. நான் காலை யில் மட்டுமல்ல, மாலை யிலும் நடப்பது வழக்கம். அது இருக்கட்டும். யுனிவர்சிறி அடுத்த கிழமை தொடங்கும். நான் கொழும்பு திரும்புவதற்குள் உம்மை இன்னொரு தடவை சந்திக்க வேண்டும் என்று இருந்தேன். இப்போது உம்மைக் கண்டது நல்லதாய்ப் போய்விட்டது” என்றார் புரொபசர்.

“ஏன், ஏதாவது விசேஷமோ?” என்று கேட்டான் சப்ரி.

“ஓம். உம்மோடு சம்பந்தப்பட்ட முக்கியமான விஷயம். உமக்கு ஒன்றும் அவசரமில்லையே?”

“எனக்கு வேலை இருக்கத்தான் செய்கிறது. இருந்தாலும், முக்கிய விஷயமாக இருந்தால் கேட்கத்தானே வேண்டும்”

“அப்போ ரோட்டில் நின்று கதைக்க வேண்டாம். வீட்டுக்குப் போய் அங்கேயிருந்து ஆறுதலாய்க் கதைப்போம்”

“சரி” என்று கதவைத் திறந்தான் சப்ரி. புரொபசர் காரில் ஏறினார். பத்து நிமிஷத்துக்குள் கார் புரொபசரின் கிராமத்துக்குள் நுழைந்து அவர் வீட்டின் முன்னால் வந்து நின்றது.

இருவரும் இறங்கி வீட்டுக்குள் சென்றதும் சப்ரியை இருக்கச் சொல்லிவிட்டு உள்ளே போன புரொபசர் சில நிமிஷங்களில் திரும்பி வந்து அவரும் அமர்ந்தார்.

“விஷயத்தைச் சொல்லுங்கள் சேர்” என்று சப்ரி ஆரம்பித்தான்.

நவாஸ் கையில் வைத்திருந்த பைப்பைக் கதிரையின் கைச்சட்டத்தில் இரண்டு மூன்று தடவை தட்டிவிட்டு “உம் மையும் கஸ்ஸாவியின் பென்சாதியையும் பற்றி ஒரு கதை கேள்விப்பட்டேன்” என்று கூறியவாறு பைப்பில் புகையிலைத் தூளைத் திணிக்க ஆரம்பித்தார்.

சப்ரிக்கு உடனே விஷயம் விளங்கி விட்டது. ஏற்கனவே மஜீத் இதைப்பற்றிச் சொல்லியிருந்ததால் அதிர்ச்சியோ ஆச்சர்யமோ அடையவில்லை. ஆனால் அவனுக்கு அருவருப்பாக இருந்தது. இதன் மத்தியிலும் இந்தக் கதை பரவும் என்று மஜீத் சொன்னாரே தவிர, வெளியே அடிபடுவதாகச் சொல்லவில்லையே? புரொபசர் கேள்விப்பட்டேன் என்கிறார். அப்படியானால் மஜீத்தும் இந்தக் கதையைக் கேள்விப்பட்டு, இதை மனதில் வைத்துக்கொண்டுதான் என்னுடன் விவாதித்தாரோ என்ற கேள்விகளும் எழுந்தன.

அவன் இரண்டொரு விநாடிகள் மௌனமாக இருந்து விட்டு “உங்களுக்கு இதை யார் சொன்னார்கள்?” என்று அமைதியாகக் கேட்டான்.

“முந்தானான் இஸ்ஸதீன் சொன்னான். ஊரில் பேச்சு அடிபடுகிறதாம்” என்று சொல்லிவிட்டு நெருப்புப்பெட்டியை கையில் எடுத்தார் நவாஸ்.

இப்போதுதான் சப்ரி துணுக்குற்றான். இஸ்ஸதீன் என்றதும் அவனையும் மீறி உடம்பு படபடத்தது. “இதை நீங்கள் நம்புகிறீர்களா?” என்று சற்று வேகத்துடன் கேட்டான்.

புரொபசர் பைப்பை வாயில் வைத்துத் தீழுட்டி இரண்டொரு இழுப்பு இழுத்துப் புகையைத் தள்ளிவிட்டு “மனிதனின் மிகப்பெரிய பலவீனங்கள் செக்ஸும் பணமோகமுந்

நான். அதனால் நம்பத்தான் வேண்டியிருக்கிறது. ஆனால் நான் இதைப் பிழையாகக் கருதவில்லை. இது இயற்கை. அதுவும் நீர் கல்யாணமாகாதவர். அவ் புருஷனை இழந்தவ. உங்களுடைய தொடர்பில் செக்ஸ் இருந்தால் வியப்பில்லை' என்று சர்வசாதாரணமாகக் கூறிவிட்டுச் சிரித்தார்.

சப்ரி கோபப்படவில்லை. மாறாக, அவர் தனது அபிப்பிராயத்தை மழுப்பி மறைக்காமல் பட்டென்று சொன்ன அவருடைய வெகுனித்தனம் சிரிப்பைத்தான் மூட்டியது. அவனும் வேசாய்ச் சிரித்துவிட்டு, "உங்கள் அபிப்பிராயம் இப்படி இருக்கலாம். ஆனால் இஸ்ஸதின் சொன்னது உண்மையில்லை. என்னிலும் கதீஜாவிலும் இஸ்ஸதீனுக்கு விரோதம். அதோடு செக்ஸ் பலவீனம் அவனுக்கு அதிகம். தன்னைப் போலவே எங்கேயும் கருதிக்கொண்டு இந்தக் கதையைப் பற்ற வைத்திருக்கலாம்" என்றான்.

புரொபசர் திரும்பவும் சிரித்துவிட்டு "இஸ்ஸதின் சொன்னதற்காக இதைப் பொய்யென்று ஏன் ஒதுக்க வேண்டும்? செக்ஸ் பலவீனம் கூடவோ, குறையவோ இது எல்லாருக்கும் பொதுவான சபாவம். இந்தச் சபாவத்தோடுதான் ஒரு ஆணுக்கும் பெண்ணுக்குமுள்ள தொடர்பைப் பார்க்கிறார்கள். நானும் அப்படித்தான் பார்க்கிறேன். ஆனால் ஒரு வித்தியாசம். மற்றவர்கள் இத்தொடர்பைப் பிழையாகக் கருதுகிறார்கள். நான் அப்படி நினைக்கவில்லை. இதை முதலிலேயே சொல்லிவிட்டேன். மேல்நாடுகளில் இந்த இயற்கையான உணர்ச்சியை ஒரு சமூகக் குற்றமாகக் கருதுவதில்லை. அதனால் இதைப் பொருட்படுத்தவதில்லை. இந்த விஷயத்தில் அவர்களின் மனப்பான்மைதான் எனக்கும். நான் இதைச் சொல்வதற்கு வெட்கப்படவில்லை. ஆனால் நமது சமூகத்தில் இதை ஏற்றுக் கொள்ளமாட்டார்கள். அதற்காக நானும் ஏன் கருத்தை மாற்றிக்கொள்ள வேண்டுமா?" என்று ஒரு கேள்வியோடு நிறுத்திவிட்டு பைப்பைத் திரும்பவும் புகைத்தார்.

புரொபசர் இதைக் கூறியதும், இவரும் இப்படிப்பட்ட வர்தானோ? இவர் சொன்ன கருத்துக்கள் இவருடைய வாழ்க்கையிலும் இருக்குமோ? செக்ளை இவர் வீரசமாக்கியிருப்பாரோ? என்று எண்ணியதும் புரொபசர் மீது ஒருவித அருவருப்பும், கூடவே சிரிப்பும் வந்து விட்டது. அதை அடக்கிக் கொண்டு, அவருக்கு மறுப்பாகத் தன் கருத்துக்களைக் கூற எத்தனிக்கையில் “ஏன் சப்ரி, நீர் கதிஜாவைக் கல்யாணம் செய்துகொண்டால் என்ன?” என்று திடீர் என்று கேட்டார் புரொபசர்.

சப்ரி தான் சொல்ல வந்ததை விட்டுவிட்டு திடுக்கிட்டவாறு அவரைப் பார்த்தான். “மற்றவர்கள் குற்றமாக நினைப்பதிலிருந்து தப்பித்துக்கொள்ளத்தான் இந்த ஆலோசனையைக் கூறுகிறீர்களோ?”

“இல்லை. மற்றவர்களுக்காக எதையும் செய்வதை நான் வெறுக்கிறவன். நமது விருப்பு வெறுப்புகளுக்கு நாமதான் எஜமானன். அதனால் நான் மற்றவர்களுக்காக இதைக் கூறவில்லை. உங்கள் இரண்டு பேருக்காகவும்தான் இதைக் கேட்டேன். கல்யாணம் செய்துகொண்டால் பல வகையிலும் சௌகரியமாகிவிடும். கைம்பெண்ணை-அதுவும் இரண்டு பிள்ளைகளுக்குத் தாயானவளைக் கல்யாணம் செய்துகொள்வதா என்று ஒருவேளை உமக்குத் தயக்கமாய் இருக்கலாம். மற்றவர்களின் பகிடிக்கு ஆளாகவேண்டுமே என்றுகூட கூச்சப்படலாம். ஆனால் இதையெல்லாம் பார்க்கப்படாது. உங்களுக்குள்ள தொடர்பை சட்டபூர்வமாக்கிக் கொண்டு சந்தோஷமாக வாழவேண்டியதுதான். இஸ்ஸதீன் உங்களில் உள்ள குரோதத்தால் இந்தக் கதையைப் பற்ற வைத்திருக்கிறான் என்று சொன்னீர். அப்படிப் பார்த்தாலும், இந்தக் கதை மெய்யாக்குவதன் மூலம் அவனுக்கு ஒரு தோல்வியையும் கொடுக்கலாம்” என்று சொல்லிவிட்டு மீண்டும் சிரித்தார் புரொபசர்.

அவருடைய பேச்சு ஒன்றுக்கொன்று முரண்பாடாகவும் விநோதமாகவும் இருந்தது. அதேசமயம், ஒரு கோணத்தில்

பார்க்கும்போது, அவருடைய சில கருத்துக்கள் சரியானவை என்றும் தோன்றியது சப்ரிக்கு. அவன் சில நிமிஷங்கள் யோசித்துவிட்டுச் சொன்னான்: "செக்ஸ் மனிதனின் மிகப் பெரிய பலவீனம் என்று சொன்னீர்கள். அதை விரசமாகக் காமல் கட்டுப்படுத்த முடியும். கட்டிப்படுத்தவும் வேண்டும். இதைத்தான் நமது கலாசாரம் வற்புறுத்துகிறது. செக்ஸ் விரசமாகும்போதுதான் அது சமூகக் குற்றமாகக் கருதப்படுகிறது. அது சமூகச் சீரழிவுக்குக் கொண்டுபோய்விடும் என்ற அச்சந்தான் இதற்குக் காரணம். வாழ்க்கையில் சில நெறி முறைகள் இருக்க வேண்டும். வாழ்க்கைக்கு அதுதான் அழகு. இல்லாவிட்டால் அலங்கோலந்தான். மேல்நாடுகளில் செக்ஸ் விஷயத்தில் இந்த அலங்கோலந்தான் நடக்கிறது. அது நமக்குத் தேவையில்லை. நமக்குத் தேவையில்லாததை விவாதித்துச் சரி பிழை காணவேண்டிய அவசியமும் இல்லை. நமது சமூகம் ஆண்-பெண் உறவை சந்தேகக் கண்ணோடு பார்க்கிற தென்றால் செக்ஸ் விஷயத்தில் உள்ள பலவீனத்தைப் புரிந்திருப்பதுதான் காரணம். செக்ஸ் இல்லாத உறவுகளும் உண்டு என்பதை அது புரிந்துகொள்ளவில்லை. எதற்கும் ஒரு விதிவிலக்குண்டு என்பதை அது சிந்திக்க மறுக்கிறது. எனக்கும் கதீஜாவுக்குமுள்ள தொடர்பு இந்த வகையானதுதான். எங்கள் உறவில் செக்ஸ் இருந்தால் நீங்கள் சொல்வதற்கு முன்பே நாங்கள் கல்யாணம் செய்திருப்போம். அவகைம் பெண் என்றோ, இரண்டு பிள்ளைகளுக்குத் தாய் என்றோ, மற்றவர்களின் பகிடிக்கு ஆளாக வேண்டுமென்றோ நான் தயங்கியிருக்கவும் மாட்டேன். கஸ்ஸாலியின் பிள்ளைகளை என் பிள்ளைகளைப் போலவே நினைக்கிறேன். அவர்களைப் பற்றியும் பிரச்சினையில்லை. உங்கள் ஆலோசனைக்கு நன்றி. ஆனால் நீங்கள் நம்பினாலும் சரி, நம்பாவிட்டாலும் சரி எங்களுடைய தொடர்பில் செக்ஸ் இல்லை" என்று கூறிவிட்டு உடனே எழுந்தான்.

புரொபசர் சிரித்தார்.

சப்ரியும் சிரித்துக்கொண்டே மேலும் சொன்னான்: "உங்கள் சிரிப்பின் அர்த்தம் புரிகிறது. என்னை செக்ஸ் உணர்ச்சி

சியே இல்லாத மரத்துப்போன ஆசாமி என்று நினைத்துச் சிரிக்கிறீர்கள். ஆனால் நான் எந்தவிதமான உடற்கோளாறும் இல்லாதவன். வேண்டுமானால் என்னை ஒரு டொக்டரிடம் கூட்டிக்கொண்டுபோய் சோதனை செய்து பார்க்கலாம்”

இதைச் சொன்னதும் புரொபசரின் முகத்தில் அசடு வழிந்தது. சப்ரி தொடர்ந்து கூறினான்: “இயற்கையான செக்ஸ் உணர்ச்சி எனக்கும் இருக்கத்தான் செய்கிறது. ஆனால் அது என் கட்டுப்பாட்டுக்குள் இருக்கிறது. நீங்கள் சொன்னீர்களே, நமது விருப்பு வெறுப்புகளுக்கு நாமதான் எஜமானன் என்று, என் உணர்ச்சிகளுக்கு நான்தான் எஜமானன். அதை என் வழிக்குத்தான் திருப்புவேனே தவிர, அதன் வழிக்கு நான் போக மாட்டேன். எனது பயிற்சியும் பழக்கமும்தான் இதற்குக் காரணம்”

புரொபசர் அவனை ஆச்சர்யத்தோடு பார்த்தார்.

“நான் ஒன்று கேட்கலாமா சேர்?” என்று கடைசியாக ஒரு கேள்வியைப் போட்டான் சப்ரி.

“ஓ...யெஸ்.”

“செக்ஸைப்பற்றி நீங்கள் சொன்ன கருத்துக்கள் உங்கள் வாழ்க்கையிலும் உண்டா?” என்று முதலில் கேட்க நினைத்ததை இப்போது கேட்டான் அவன்.

புரொபசர் பதில் சொல்லாமல் அசடு வழியச் சிரித்தார். மறுவிநாடி அவருடைய பார்வை முன்னால் இருந்த மடபாயில் விழுந்தது. அதில் பிஸ்கட், வாழைப்பழம், ஒரேஞ் பார்லி இருந்தன. “பார்த்தீரா, வேலைக்காரப்பிள்ளை இதை முன்னமே கொண்டுவந்து வைத்துவிட்டான். பேசுபுப் பராக் கில் இதை மறந்துவிட்டேன். சரி, இரும், இதைச் சாப்பிட்டு விட்டுத்தான் போக வேண்டும்”

சப்ரி திரும்பவும் அமர்ந்து வாழைப்பழத்தை எடுத்தான்.

“தீர் என்னுடன் வெளிப்படையாகப் பேசியது சந்தோஷம்” என்றார் புரொபசர்.

“நீங்களும் வெளிப்படையாகப் பேசியதால்தான் நானும் கூச்சப்படாமல் பேசினேன்” என்று சிரித்த சப்ரி ஒரேஞ் பார்லியைக் குடித்துவிட்டு எழுந்தான். “சரி, வருகிறேன்” என்று விடைபெற்றுக்கொண்டு புறப்பட்டான்.

புரொபசரின் வீட்டிலிருந்து வரும்போது அவர் கூறிய பல கருத்துக்களோடு, கல்யாணத்தைப்பற்றிய சிந்தனையும் கிளர்ந்தன. அவன் மனத்திரையில் சல்மாவும் படமாய் வந்துநின்றார்.

சல்மா சப்ரியின் மாமிமகள். ஒரே வார்த்தையில் சொன்னால் அவள் மிகவும் இனிமையானவள். அந்த இனிமை சப்ரியை முழுமையாகக் கவர்ந்திருந்ததால் அவன் இதயத்தில் அவள்தான் குடியிருந்தாள். சல்மாவும் அவனிடமே தன் உயிரை வைத்திருந்தாள். சப்ரி வீட்டாரும் சல்மா வீட்டாரும் கூட அவர்கள் இருவரையுந்தான் மாப்பிள்ளை பெண்ணாகத் தீர்மானித்திருந்தார்கள். ஆனால் நடந்தது வேறுகிவிட்டது.

சப்ரி பல்கலைக்கழகத்தில் மேல்படிப்பை முடித்துக் கொண்டு வங்கியில் உத்தியோகமாகி சில மாதங்கள் சமீபத்திருக்கும். சல்மாவுக்குத் திடீரென்று மங்கமாரி வந்து அவளை வாரிக்கொண்டு போய்விட்டது. அவளுடைய இழப்பை சப்ரியால் தாங்க முடியவில்லை. அவளைப் பொறுத்தவரையில் வாழ்க்கையே சூன்யமாகி விட்டது போலிருந்தது. இதயமே வெறிச்சோடிப் பித்துப் பிடித்தவன்போல் இருந்தான். பிறகு தன்னைத் தேற்றிக்கொண்டாலும் சல்மாவுக்குப் பதிலாக இன்னொரு பெண்ணை அவனால் நினைத்துப் பார்க்கவும் முடியவில்லையாதலால் கல்யாணத்தைப் பற்றியே சிந்திக்கவில்லை.

மாமாவும் மாமியும் கூட அவனுக்காக வருந்தினார்கள். தமது இனைய மகனையாவது கல்யாணம் செய்து கொள்ளும்படி எவ்வளவோ வேண்டியும் மறுத்துவிட்டான். வேறு இடங்கனிலிருந்து பெண் பேசி வந்தபோதும் சம்மதிக்கவில்லை. கஸ்ஸாலியுடன் நட்பு ஏற்பட்ட பிறகு அவன்கூட எவ்வளவோ சொல்லிப் பார்த்தான். ஆனால் சப்ரி “நான் புலனடக்கத் தோடு இருக்க முடியும். எனக்கு கல்யாணம் தேவையில்லை” என்று தீர்மானமாகக் கூறிவிட்டான். அவனுடைய இந்த மனோவுறுதியைக் கண்டு கஸ்ஸாலிக்குக் கூடப் பிரமிப்பாயிருந்தது. தன்னுடன் சப்ரி பொதுப்பணிகளில் ஈடுபடுவதற்கு அவனுடைய மனோநிலையும் ஒரு காரணம் என்பதை புரிந்து கொள்ளவும் முடிந்தது. அதற்குமேல் அவன் கல்யாணப் பேச்சையே எடுக்கவில்லை.

கஸ்ஸாலி காலஞ்சென்ற பிறகு, கதீஜாவுடன் நெருக்கமான தொடர்பு ஏற்பட்டபோதும், எந்த ஒரு சந்தர்ப்பத்திலும் அவன் மனம் சலனப்பட்டதில்லை. கதீஜாவும் கூட ஒரு விதமான களங்கமில்லாமல் அவனுடன் பழகினான். அவளிடம் அப்படி ஓர் எண்ணம் இருந்திருந்தால் - அதை ஏதோ ஒரு வகையிலாவது காட்டியிருந்தால் - அவன் அவளுடைய தொடர்பை கூடத் துண்டித்திருப்பான் என்றே சொல்ல வேண்டும்.

இவ்வாறு தாங்கள் இருவரும் தூய்மையோடிருக்கையில் தங்களைப்பற்றி அவதூறான கதை தோன்றியிருப்பதை - அதுவும் இஸ்ஸதீன் இந்தக் கேடுகெட்ட காரியத்தைச் செய்திருப்பதை எண்ணும்போது சப்ரியின் மனம் எரிமலையாகக் குமுறியது. பலத்த சிந்தனையுடன் வீட்டுக்கு வந்து சேரும் போது மறுநாள் மஜீத்தைச் சந்திக்க வேண்டும் என்று தனக்குள் சொல்லிக் கொண்டான்.

பெரும்பாலும் சனி ஞாயிறுகளில் சப்ரி தான் எடுத்துக் கொண்ட சமூகப்பணிகளில் மூழ்கிடுவது வழக்கம். அன்று ஞாயிற்றுக்கிழமை. அவை சம்பந்தப்பட்ட சில அலுவல்

களைப் பார்த்துவிட்டு, பிற்பகல் மஜீத்தின் வீட்டுக்குப் போனான். வெளியே புறப்பட்டுக் கொண்டிருந்த அவர் “உமது வீட்டுக்குத்தான் நானும் வெளிக்கிட்டேன். வாரும் போவோம்” என்று அழைத்தார்.

“இங்கே இருந்து கதைக்கலாமே?” என்றான் சப்ரி.

“இங்கே ஒரே சத்தமும் சந்தடியுமாக இருக்கிறது. ஏன்னைக் காணவும் ஆட்கள் வரக்கூடும். இங்கே இருந்து அமைதியாய்க் கதைக்க இயலாது. வாரும் போவோம்” என்று திரும்பவும் அவனை அழைத்துக்கொண்டு வெளியே வந்தார் மஜீத்.

“உங்கள் கார் இருக்கட்டும். என் காரிலேயே போகலாம்” என்றான் சப்ரி.

இருவரும் காரில் ஏறி அது ஓடத்தொடங்கியதும் “என்னையும் கதீஜாவையும் பற்றி இஸ்ஸதீன் உங்களுக்கு ஏதாவது சொன்னான்?” என்று பேச்சைத் தொடங்கினான் சப்ரி.

“நான் ஊருக்கு வந்து இரண்டாம் நாளோ, மூன்றாம் நாளோதான் அவனைச் சந்தித்தேன். பிறகு சந்திக்கவில்லை. அன்றைக்கு அவனைப்பற்றிக் கதீஜாவும் நீரும் சொன்ன பிறகு, அவனைக் காணவும் விருப்பமில்லை. ஏன், என்ன சங்கதி?”

“எங்களைப் பற்றி அவன் பற்ற வைத்த கதையை மனதில் வைத்துக்கொண்டுதான் அன்றைக்கு நீங்கள் என்னுடன் விவாதித்தீர்களோ என்று சந்தேகமாயிருந்தது. அதுதான் கேட்டேன்”

“சே” என்று மறுத்த மஜீத், “இஸ்ஸதீன் பற்றவைத்த கதை என்கிறீர்? என்ன விஷயம்?” என்று திரும்பவும் ஒரு கேள்வியைப் போட்டார்.

சப்ரி, தான் புறொபசரைச் சந்தித்ததையும், அவர் கூறிய விஷயங்களையும் கூறிவிட்டு, “பார்த்தீர்களா, இந்த வதந்தி கிளம்பக்கூடும் என்று தாய் ஏதிர்பார்த்தோம். ஆனால் இந்தக் கதை கிளம்புவதற்கு ஊர் இன்னும் குணியவில்லை. இவன் துணிந்து விட்டான்” என்றான்.

இதற்குள் கல்முனைக்கு வந்துவிட்ட கார், சப்ரியின் வீட்டுக்குப் போகும் பாதையில் திரும்பாமல் நேராகப் போய்க் கொண்டிருந்ததும் “ஏன் வீட்டுக்குப் போகவில்லையா?” என்று கேட்டார்.

“அங்கேயும் பிரச்சினைதான். இன்று குராயிற்றுக்கிழமை. என்னைக் காணவும் ஆட்கள் வருவார்கள். ரெஸ்ட் ஹவுஸுக்குப் போனால் அமைதியாக இருந்து கதைக்கலாம்” என்றான் சப்ரி.

மஜீத் “அதுவும் சரிதான்” என்று நலையசைத்தார்.

இருவரும் ரெஸ்ட் ஹவுஸுக்கு வந்தமர்ந்ததும் “ஊர் வாயிலிருந்து வரவேண்டியது, அவன் வாயிலிருந்து வந்து விட்டது. சரி, இருக்கட்டும். நான் சொன்னதைப் பற்றி யோசித்தீரா?” என்றார் மஜீத்.

“ஓம். உங்கள் கருத்துக்களை மதிக்கிறேன். ஆனால், ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை” என்று அதற்காக வருந்திய குரலில் கூறினான் சப்ரி.

மஜீத் அவனைக் கேள்விக்குறியுடன் பார்த்தார்.

ஒருகணம் அமைதியாக இருந்த சப்ரி கதிஜாவுடன் உள்ள தொடர்பிலிருந்து விலகுவதால் அவளுக்குப் பிள்ளைகளுக்கும் ஏற்படக்கூடிய பாதிப்பை உருக்கமாக விளக்கிவிட்டு “இதனால் தான் உங்கள் ஆலோசனையை என்னால் ஏற்க முடியாமல் இருக்கிறது. நமது மனச்சாட்சிக்குச் சுகத்தமாக இருந்தால் மாத்திரம் போதாது. ஊராரின் பார்வைக்கும் சுகத்த

மாகத் தெரிய வேண்டும் என்று சொன்னீர்கள். ஆனால் மற்றவர்களின் பார்வை அசுத்தமாக இருந்தால் நாம் என்ன செய்ய முடியும்? அதற்காக, கதீஜாவுக்கும் என்னோடு ஐக்கியமாகிவிட்ட அந்த இளம் பிஞ்சுகளுக்கும் - அதுவும் தகப்பனை இழந்த அந்தப் பிள்ளைகளுக்கும் இந்த அநியாயத்தைச் செய்வதா? செய்தாலும் கிளப்பியுள்ள அவதூறை இனிமேல் அழிக்க முடியுமா? இஸ்ஸதீன் புரொபசருக்குச் சொன்ன மாதிரி இன்னும் யார் யாருக்குச் சொல்லியிருப்பானோ. அவன் எடுத்த வாந்தியை இனி அவனால்கூட திருப்பி விழுங்க முடியாது. அந்த அசிங்கம் ஊரில் பரவிவிடும். துரதிர்ஷ்டவசமாக அவன் கதீஜாவின் சகோதரி புருசனாக இருப்பதாலும், எங்கள் மீது அவனுக்குள்ள குரோதம் ஊருக்குத் தெரியாததாலும் இது உண்மையாக இருக்கும், மச்சினி மீது ஏன் இப்படி ஒரு அபாண்டத்தைச் சுமத்தப் போகிறான் என்று அதை நம்பவும் செய்வார்கள். இது நமது மானம் மரியாதைக்குப் பெருந்தீங்கு விளைவிக்கத்தான் செய்யும். எங்களுடைய பொதுச்சேவைக்குக் கூட மரியாதை இருக்காது என்பதும் உண்மைதான். இதையும் மனதில் வைத்துத்தான் பொதுச்சேவையில் ஈடுபட்டுள்ள நாங்கள் மற்றவர்களின் சந்தேகங்களுக்கும், தவறான அபிப்பிராயங்களுக்கும் இடமளிக்காமல் இருக்க வேண்டும் என்றும் உங்களுடைய விவாதத்தின்போது சொன்னீர்கள். ஆனால் கஸ்ஸாலி இருக்கும்போதே எங்களின் சேவையில் குற்றம் குறை கூறியவர்களும் உண்டு. இதை நினைத்து நான் வேதனைப்படுவேன். மனச்சோர்வு கூட ஏற்படும். ஒருநாள் இதைப் பற்றி பேசுகையில் "மனிதனிடம் மகத்தான சக்திகள் உண்டு. அவை தனக்காக மட்டுமல்லாமல் மற்றவர்களுக்கும் பயன்படவேண்டும். இதை மனதில்கொண்டு பொதுச் சேவையில் ஈடுபடும்போது பல எதிர்ப்புகள், சோதனைகள், அபாண்டங்கள் எல்லாம் எதிர்கொள்ளவே செய்யும். எவ்வளவுதான் நல்லது செய்தாலும் அதை மறந்து நன்றி கெட்டத்தனமாகத் தூற்றவும் செய்வார்கள். ஆனால், பொருமையும், துவேஷமும் உள்ள ஒரு சிலரின் இந்த அற்பத்தனங்களைக் கண்டு நாம் மனம் சோரக்கூடாது. அலைகளை எதிர்த்துக்

கொண்டுதான் கப்பல் தன் பயணத்தை நடத்துகிறது. இலட்சியத்தை அடிப்படையாகக் கொண்ட பொதுவாழ்க்கையும் கப்பலைப் போன்றதுதான். அடிக்கிற காற்றுக்கு கீழே விழக் கூடியவர்களாக நாம் இருக்கக் கூடாது' என்று கஸ்ஸானி சொன்னார். இன்னொரு சமயம், "எதிர்நோக்கும் பிரச்சினைகளிலிருந்து நழுவுவது கோழைத்தனம். அவற்றுடன் நாம் முட்டி மோத வேண்டும். சிலவேளை தோல்வியடையலாம். அதுவும் வீரத்தின் ஒரு அடையாளந்தான். ஆகையால் அத்தோல்வியை நினைத்துக் கவலைப்படவும் தேவையில்லை" என்றும் சொன்னார். இதையெல்லாம் யோசித்துத்தான் உங்கள் ஆலோசனையை ஏற்பதில்லை என்று தீர்மானித்தேன்" என்று கூறிவிட்டு, "நான் பாத்தூழுக்குப் போய்விட்டு வருகிறேன்" என்று நடந்தான்.

மஜீத் வெயிட்டரிடம் தேனீருக்குச் சொல்லிவிட்டு சித்தனையில் ஆழ்ந்தார்.

சப்ரி திரும்பி வந்தமர்ந்ததும் தேனீர் இருந்தது. சப்ரி ஒரு கப் தேனீரை எடுத்துக்கொண்டு "உங்கள் மூளைக்கு நான் வேலையைக் கொடுத்துவிட்டேன்" என்று சிரித்தான்.

மஜீத் அவனைப் புன்னகையுடன் பார்த்தார். "இந்த விஷயத்தைப் பற்றி அன்றைக்கு உம்முடன் கதைத்தபோது, கடைசியாக இதைப்பற்றி நீர் சீரியஸாக யோசிக்க வேண்டும் என்று சொன்னேன். இப்போது நீர் என்னை யோசிக்க வைத்துவிட்டீர்" என்று லேசாய்ச் சிரித்தவாறு கூறிவிட்டு அவரும் தேனீரை எடுத்தார்.

சப்ரி தேனீர் கப்பை மீட்போயில் வைத்துவிட்டு "யோசிக் கும்போது ஒருவேளை நான் சொன்ன விஷயங்களை முழுக் கவோ, அல்லது சிலதையோ உங்கள் நோக்கில் ஏற்காமல் விடலாம். ஆனால் கதீஜாவையும் என்னையும் புரிந்துகொண்டவர் என்ற முறையிலும், மௌலானா மௌதூதி கூறியபடி நான் தரம்பிரித்து எடுத்துக்கொண்ட நண்பர் என்ற முறை

யிலும் எங்களுக்கு உதவியாக இருக்க வேண்டும் என்று நான் மனப்பூர்வமாக விரும்புகிறேன்” என்று புன்னகையுடன் மஜீத்தைப் பார்த்தான்.

இதேசமயம் ஒரு “ஹலோ” போட்டுக்கொண்டு டொக்டர் கனகசுந்தரம் அங்கு வந்தார்.

கல்முனையில் டிஸ்பென்சரி வைத்து நடத்தும் அவர் சப்ரிக்கும் மஜீத்துக்கும் நன்கு அறிமுகமாக இருந்ததால் அவரைத் தவிர்க்க முடியவில்லை. எனவே தமது உரையாடலை ஒத்தி வைத்துவிட்டு “வாருங்கள்” என்று அவரை வரவேற்றான் சப்ரி.

“உங்களுக்குள் ஏதாவது பெர்சனல் விஷயம் என்றால் நான் குழப்பக்கூடாது. நான் அந்தப் பக்கம்போய் இருக்கிறேன். உங்கள் விஷயம் முடிந்த பிறகு நாங்கள் கதைக்கலாம்” என்று நகர ஆரம்பித்தார் கனகசுந்தரம்.

“பரவாயில்லை. நாங்கள் அடிக்கடி சந்திக்கிறவர்கள். பெர்சனல் விஷயங்களை நாங்கள் எந்த நேரத்திலும் பேசிக்கொள்ளலாம். நீங்கள் இருங்கள்” என்றார் மஜீத்.

கனகசுந்தரம் அரசியல் அரட்டையில் பெரும் ஆர்வமுள்ளவர். அதில் அவருக்குத் தனி ருசி. தனக்கு அறிமுகமானவர்களையோ, நண்பர்களையோ கண்டால் உடனே தொடங்கி விடுவார். எனவே அவர் அமர்ந்ததும் சம்பிரதாயத்துக்கு எதையோ கேட்டுவிட்டு வழக்கப்படி அரசியலில் இறங்கினார். இடையில் வெயிட்டர் வழமைபோல் அவருக்கு பியர் கொண்டு வந்து வைத்தான்.

இரண்டு மணித்தியாலங்கள் அரசியல் நடந்தது. அதற்கு மேல் சப்ரிக்கும் மஜீத்துக்கும் இருக்க முடியவில்லை. கனகசுந்தரத்திடம் விடை பெற்றுக்கொண்டு கிளம்பி விட்டார்கள்.

கார் போய்க்கொண்டிருந்த போதும் ஒத்திவைத்த விஷயத்தைத் தொடரவில்லை. வேறு விஷயங்களை உரை யாடிக்கொண்டு சென்றார்கள்.

7

விட்டுக்கு வந்ததும் ரெஸ்ட் ஹவுஸில் சப்ரி தெரிவித்த கருத்துக்களையும், தீர்மானத்தையும் மஜீத் நிதானமாகச் சிந்தித்தார். இந்த விஷயத்தில் தான் கூறிய ஆலோசனையை சப்ரி அனுசரிப்பான் என்ற நம்பிக்கை அவருக்கு இருந்தது ஆனால் தனது நம்பிக்கை உடைந்து போனதைக் குறித்து அவர் வருந்தவில்லை. இஸ்ஸதீனின் அவதூறை எண்ணித் தான் அவர் மனம் வருந்தியது. ஆத்திரமாகவும் இருந்தது அவனுடைய கழிசடைதனத்துக்குத் தான் விட்டுக் கொடுக்க வோ, தன் தூய்மையான உணர்வுகளையும் உண்மையையும் பலியிடவோ கூடாது என்ற பிடிவாதமும் சப்ரியின் இந்த இறுதி முடிவுக்குக் காரணமாக இருக்கலாம் என்றும், இஸ்ஸதீன் இந்த இழிசெயலைச் செய்திருக்கா விட்டால் தனது ஆலோசனை ஒருவேளை அவன் ஏற்றிருக்கக் கூடும் என்றும் அவருக்குத் தோன்றியது. எப்படியிருந்த போதிலும் சப்ரியின் கூற்றுக்களில் நியாயம் இருப்பதாக அவர் உணர்ந்தார். அவனுடைய கருத்துக்களும் தீர்மானமும் ஊர் உலகத்தின் நியமங்களுக்கு பொது - நியதிகளுக்கு முரணாக இருந்தாலும் அவை சரியானவைதான் என்று அவர் மனம் ஒப்புக் கொண்டது. விதிவிலக்காக உள்ள நல்ல தன்மைகளை - தனித்துவமான நல்லெண்ணங்களையும் உணர்வுகளையும் - கௌரவிக்க வேண்டும். இல்லாவிட்டால் உண்மைக்குச் சிறிதும் இடமில்லாமற்போய், பொய்யும் புனைச்சுருட்டும் தான்

மிஞ்சும். ஊர் உலகமும் முழுக்க முழுக்க அழுக்குக் குட்டையாகிவிடும் என்றும் எண்ணினார். எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக சப்ரியின் நேர்மையும் துணிவும் தன்மேல் அவன் வைத்திருக்கும் விகவாசமான நட்பும் அவரை வெகுவாகக் கவர்ந்தன. இவையெல்லாம் சேர்ந்து இறுதியில், சப்ரி கேட்டுக் கொண்டபடி அவனுக்குத் தான் பக்கபலமாக இருக்கத்தான் வேண்டும் என்ற முடிவுக்கு அவரைக் கொண்டுவந்து விட்டன. அதேசமயம், இந்த விஷயத்தில், இஸ்மாயிலை எப்படிச் சமாதானப்படுத்துவது என்ற கேள்வியும் எழுந்தது. நிலைமை மேலும் மோசமடையாமல் அவர்களுக்கிடையில் உள்ள விரோதத்தைப் போக்கி பெற்றோரையும் கதீஜாவையும் ஒற்றுமையாக்க வேண்டும் என்றும் எண்ணினார்.

மஜீத்துக்குச் சப்ரி தன் முடிவைத் தெரிவித்த பிறகு ஒரு கிழமையாக அவன் மனதை அழுத்திக் கொண்டிருந்த பாரம் இறங்கியது போலிருந்தது. அன்றிரவு அவன் நிம்மதியாகத் தூங்கினான். மறுநாள் அமைதியோடும் தெளிவோடும் வங்கிக்குப் போனான். ஆனால் மற்றொரு மனத்தொல்லை ஏற்பட்டு விட்டது.

வங்கியில் கடன் கேட்பவர்களுக்கு அவன் எதுவித பாசப்பட்டமும் காட்டாமல் முடிந்தவரை உதவி செய்தபோதிலும் தனது கடமையில் கரூராக இருந்தான். “வங்கி உங்களுக்காகவே இருக்கிறது. அதனிடம் நீங்கள் எடுக்கும் கடனில் பிரச்சனை உண்டாக்காமல் நடந்து கொள்ளுங்கள் வங்கி உங்களுக்கு எப்போதும் நட்பாக இருக்கும்” என்று வாடிக்கையாளர்களுக்கு எடுத்துக் கூறுவான். ஒழுங்கினமாய் நடந்தால் ஓரிரு தடவை இதமாக எச்சரிக்கை செய்வான். அதையும் பொருட்படுத்தா விட்டால் கடனை வசூலிப்பதில் எவ்வித தயவு தாட்சண்யமும் காட்டமாட்டான். இந்த விஷயத்தில் அவன் நடவடிக்கை கண்டிப்பானதாகவே இருக்கும். இதனால் பல சிரமங்களுக்கும் சிலரின் அதிருப்திக்கும் எதிர்ப்புக்கும் ஆளாக வேண்டியிருந்தது. ஆனால் இதற்காக அவன் கவலைப்படவில்லை.

இந்த வகையில் ஒரு வாடிக்கைக்காரரிடம் அவன் நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டி வந்துவிட்டது. அவர் ஒரு புள்ளிதனக்குத்தான் மற்றவர்கள் வளைந்து கொடுக்க வேண்டுமே தவிர, தான் எப்படியும் நடந்துகொள்ளலாம் என்ற இறுமாப்பான எண்ணம் கொண்டவர். இந்தத் தலைக்கனத்துடன் வங்கி விஷயத்திலும் அலட்சியமாக இருந்த அவருக்கு சப்ரி எடுத்த நடவடிக்கை பிடிக்கவில்லை. அவர் ஆத்திரத்தோடு வங்கிக்கு வந்து இதனால் தனது கௌரவம் பாதிக்கப்பட்டு விட்டதாக ஏதோவெல்லாம் கூறிப் பொங்கினார்.

சப்ரி தனக்குள் எழுந்த உணர்ச்சியைக் கட்டுப்படுத்திக் கொண்டு “உங்கள் கௌரவத்தைக் காப்பாற்றிக் கொள்ள வேண்டியது நானோ வங்கியோ அல்ல. நீங்கள்தான். அந்தப் பொறுப்பு உங்களுக்குத்தான். இதை உணராமல் அனாவசியமான வீண்கதையெல்லாம் என்னோடு கதைக்க வேண்டாம்” என்று அமைதியோடு ஆனால் சற்றுக் காரமாகச் சொன்னார்.

புள்ளிக்கு ரோஷம் கரைபுரண்டது. அவர் மேலும் சூடான வார்த்தைகளைக் கொட்டினார். கெட்ட நெடி அவற்றில் வீசியது.

அதற்குமேல் சப்ரியால் பொறுக்க முடியவில்லை. முகம் ஜிவ்வென்று சிவந்துவிட்டது. “நீங்கள் இங்கே வந்து இப்படிச் சன்னதமாடுவதற்கு இது ரோட்டுமல்ல, வீடுமல்ல. இது பேங்க். இங்கே நின்றுகொண்டு நாக்கைப் புரட்ட வேண்டாம். கெட் அவுட்” என்று சீறினார்.

புள்ளிக்கு உடம்பெல்லாம் படபடத்தது. விருட்டென்று சப்ரியின் அறைக்குள்ளிருந்து மறுபக்கம் போய் தான் கட்டவேண்டிய கடன் காசு முழுவதையும் கட்டி தனது கணக்கு வழக்கையெல்லாம் தீர்த்துக்கொண்டு திரும்பவும் சப்ரியின் அறைக்குள் வந்து “உன் வங்கியின் சகவாசம் இனி எனக்

குத் தேவையில்லை. ஆனால் உனக்கு ஒரு பாடம் படிப்பிசு
 காமல் விடமாட்டேன்” என்று சவால் விட்டுவிட்டு அங்கி
 ருந்து விரிரென்று வெளியேறினார்.

இந்த அசம்பாவிதத்தைக் கண்டு வங்கி ஊழியர்களும்,
 சப்ரியின் அறைக்குள் நின்றிருந்த இரு வாடிக்கைக்காரர்
 களும் திகைத்துப் போனார்கள். புள்ளியின் நடந்ததை அவர்
 களுக்கும்! ஆத்திரத்தை உண்டாக்கி விட்டது. ஒரு வங்கி
 ஊழியர் “ரேக்” என்று வாய்க்குள் சொல்லிக்கொண்டார்.
 மற்றவர்களும் மெதுவான குரலில் - ஆனால் காரமாகத் தங்க
 ளுக்குள் ஏதோ பேசிக்கொண்டார்கள்.

கோபத்தால் மனம் குமுற சில நிமிடங்கள் கதிரையில்
 சமைந்துபோய் இருந்த சப்ரி தன் உணர்ச்சிகளைச் சட்டென்று
 மாற்றிக்கொண்டு ஒன்றும் நடக்காததுபோல் தன் அலுவல்
 களில் வழமைபோல் ஈடுபடத் தொடங்கினான். ஊழியர்
 களும் தமது காரியங்களைக் கவனிக்கத் தொடங்கினர். சிறிது
 நேரம் ஸ்தம்பித்து நின்ற வங்கி வேலைகள் திரும்பவும் சுறு
 சுறுப்புடன் இயங்கத் தொடங்கின.

டைப் செய்யப்பட்டு சப்ரியின் கையெழுத்துக்காக மேசை
 யில் வைக்கப்பட்டிருந்த கடிதங்கள், பத்திரங்களில் கையெழுத்
 துப் போட்டு முடிந்ததும் அங்கு நின்றிருந்த இருவரையும்
 இருக்கச் சொல்லிவிட்டு அவர்களின் விஷயத்தை விசாரித்
 தான்.

அவர்கள் எடுத்த எடுப்பில் தங்கள் விஷயத்தைச் சொல்
 லாமல் குழப்பம் செய்த புள்ளியை விமர்சித்துவிட்டு “அந்த
 விசரன் உங்களுக்குவிட்ட சவாலைப் பற்றி நீங்கள் யோசிக்
 காதீர்கள் சேர். அவர் பெரிய புள்ளியாக இருந்தாலென்ன...
 அவருடைய சவாலையும் பார்ப்போம். உங்களுக்கு ஏதும்
 நடந்தால் நாங்களும் கம்மா இருக்க மாட்டோம்” என்று
 ஒருவர் மாறி ஒருவர் சொன்னார்கள்.

சப்ரிக்கு அவர்களை நன்கு தெரியும். எனவே அவர்கள் வெறுமனே முகஸ்துதிக்கு அதைக் கூறாமல் தன்மேல் உள்ள அபிமானத்தினால்தான் சொன்னார்கள் என்பதைப் புரிந்து கொண்ட அவன் புன்னகையுடன் அவர்களைப் பார்த்தான்.

“அவனுடைய மிரட்டலுக்கு நான் ஒன்றும் பயப்படவில்லை. அவன் விட்ட சவாலை நான் பார்த்துக் கொள்வேன். உங்கள் விஷயத்தைச் சொல்லுங்கள்” என்று கேட்டு, அவர்களின் காரியத்தைக் கவனித்து அனுப்பினான்.

அவர்கள் வெளியே வந்ததும் சப்ரியைக் காண்பதற்காக வெளியே நின்றிருந்த மற்ற வாடிக்கையாளர்களும் ஒருவர் இருவராய் அவன் அறைக்குள் நுழைந்து தங்கள் விஷயத்தை முடித்துக்கொண்டு வெளியே வந்தார்கள். அவர்களில் பலரும் புள்ளியின் நடத்தையை விமர்சிக்கவும், சப்ரிக்கு ஆறுதல் சொல்லவும், ஆதரவு காட்டவும் தவறவில்லை.

வங்கிக் கடமைகள் முடிந்து மாலை அவன் வெளியே வரும்போது, அன்று காலை நடந்த துர்ச்சம்பவம் மனதை உறுத்தத் தொடங்கியது. அந்த உறுத்தலோடும், சிந்தனையோடும் வீட்டுக்கு வந்த அவன் வழமைபோல் ஒரு வாஷ் எடுத்துக்கொண்டு கதீஜாவின் வீட்டுக்குச் சென்றான்.

அவனைக் கண்டதும் கதீஜா மலர்ந்த முகத்துடன் “உங்களைத்தான் எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன். உங்களுக்கு ஒரு நல்ல செய்தி இருக்கிறது” என்றான் உற்சாகத்துடன்.

“சரி சொல்லுங்கள். காது குளிரட்டும்” என்று கூறிய வாறு கதிரையில் அமர்ந்தான் சப்ரி.

“நம்மிடம் நெய்கிற ஜாரியா என்ற பிள்ளைக்கு கல்யாணம் முடிவாகி விட்டது. மாப்பிள்ளை யார் தெரியுமா? நெசவு நிலையத்தில் வேலை செய்கிற சகாப்தீன். நான்தான் இதைப் பேசி முடித்தேன். பாவம். தகப்பனில்லாத ஏழைக்

குமர். எப்படித்தான் கரைசேர்க்கப் போகிறேனோ என்று அந்தப் பிள்ளையின் தாய்க்காரி என்னிடம் அடிக்கடி சொல்லி ஏங்குவா. எனக்கும் இரக்கமாயிருந்தது. சகாப்தீனைப் பற்றி யோசித்தேன். அவன் நல்ல உழைப்பாளி. கெட்ட பழக்கம் ஒன்றும் கிடையாது. பெண்சாதியை அருமை பெருமைபாட வைத்திருப்பான். ஜாரியாவும் அவனுக்குத் தோதாவை. இதைச் செய்துதான் வைக்க வேண்டும் என்று கொஞ்ச நாளாய் திட்டம் போட்டுக் கொண்டிருந்தேன். முந்தாநான் இதைப்பற்றி அவனுடன் கதைத்தேன்: "நீங்க எனக்கு நன்மை தான் செய்வீங்க ராத்தா. நீங்க இந்த முடிவுக்கு வந்தா நான் ஏன் மறுப்புச் சொல்ல வேண்டும்? என் உம்மா வாப் பாவையும் ஒரு வார்த்தை கேட்டுக் கொள்ளுங்க" என்று சொன்னான். நான் அவர்களையும் கூப்பிட்டுக் கதைத்தேன். அவர்களும் சம்மதித்துவிட்டார்கள். ஜாரியாவின் உம்மாவுக்கும் இதைப்பற்றிச் சொன்னேன். அவக்கும் திருப்தி. அந்தப் பிள்ளையும் சரி என்று சொல்லிவிட்டா" என்று உற்சாகம் பெருக்கில் ஒரே மூச்சாகச் சொல்லி முடித்தான் கதிரூர்

"ஓ... அப்படியா, காதுக்குக் குளுமையான செய்தி தான். எப்போ கல்யாணம்?" சப்ரியும் சந்தோஷத்தோடு கேட்டான்.

"அதை நாமதான் தீர்மானிக்க வேண்டும்"

"ஏன்?"

"கல்யாணத்துக்குக் காசு வேண்டாமா? கொட்டினை குடிசையோ, வீடுவளவென்று ஒன்று இருக்கிறது. அதை உம்மாக்காரி மகளுக்குக் கொடுப்பா. வேற ஒன்றுக்கும் வழியில்லை. சகாப்தீன் சீதனத்தைப் பற்றி ஒன்றும் கேட்கா விட்டாலும், பெண்ணை வெறுமனே கொடுக்கிறது சரிவர கழுத்திலே, கையிலே ஏதாவது போடத்தானே வேண்டும்? அதோடு வீட்டுக்குத் தேவையான சில சாமான்கள், உடுப்புகள், கல்யாணச் செலவு என்று வேறு இருக்கிறது. இதற்

கெல்லாம் ஒழுங்கு பண்ணிவிட்டால் உடனே கல்யாணத்தை நடத்திப்போடலாம். அதற்குத்தான் உங்களைக் கேட்க வேண்டும் என்றிருந்தேன்.”

“நான் என்ன செய்ய வேண்டும்?”

“நெசவில் கிடைக்கிற லாபத்தை நெய்கிற பிள்ளைகளின் கல்யாணத்துக்கும் கொடுக்க வேண்டும் என்றுதானே நாம திட்டம் போட்டிருக்கிறோம்? அந்தக் காசிலேதான் இந்தக் கல்யாண விஷயத்தையும் பார்க்க வேண்டும். நமது திட்டப் படி, இந்த முதலாவது கல்யாணத்தைச் செய்யலாந் தானே?”

“ஓ... தாராளமாகச் செய்யலாம். இதை முடித்துப் போடுவோம். நீங்கள் அவர்களோடு கலந்துபேசி கல்யாணத்துக்கு நாளைத் தீர்மானியுங்கள்” என்று சப்ரியும் உற்சாகத்துடன் சொன்னான்.

“சரி, நாளைக்கே அவர்களுடன் கதைக்கிறேன். நாம நடத்துகிற நெசவுநிலையத்தாலே இந்தக் கல்யாணம் நடக்கப்போவதை நினைக்கும்போது எனக்கு எவ்வளவு சந்தோஷமாக இருக்கிறது தெரியுமா?”

“உங்களுடைய உற்சாகத்தைப் பார்த்தால் நெய்கிற மற்றப் பிள்ளைகளுக்கும் நீங்களே மாப்பிள்ளை பார்த்துக் கல்யாணம் செய்து வைப்பீர்கள் போலிருக்கிறதே?” என்று கிரித்தான் சப்ரி.

கதீஜாவும் லேசாய்ச் சிரித்துவிட்டு “அந்த வாய்ப்புக் கிடைத்து ஆண்டவனும் நாடினால் செய்து வைப்பேந்தான். ஏழைக்குமர்களைக் கரை சேர்க்கிறதுத் நன்மையான காரியந்தானே?” என்றார்.

“ஓம். இதுவும் ஒரு முக்கியமான சமூக சேவைதான். முடிந்தவரை நீங்கள் இதையும் செய்தால் எனக்கு இன்னும்

சந்தோஷமாக இருக்கும். இந்த விஷயத்தில் எனது முழு ஒத்துழைப்பும் கிடைக்கும்” என்று கதீஜாவை மேலும் உற்சாகப்படுத்தினான் சப்ரி.

தொடர்ந்து இருவரும் நெசவுநிலையத்தின் இலாபக் கணக்கை எல்லாம் பார்த்து, அந்தக் காசுக்குள் கல்யாணத்தை எப்படி நடத்துகிறது என்று திட்டம் போட்டார்கள்.

சப்ரி கதீஜாவின் வீட்டிலிருந்து திரும்பும்போது, அன்று வங்கியில் நடந்த சம்பவத்தால் உறுத்திக் கொண்டிருந்த வருத்தம்கூட மறைந்து மனம் மகிழ்ச்சியில் திளைத்துக் கொண்டிருந்தது.

தான் கட்டிவிட்ட கதையை வீட்டில் மாமனாரும் மற்றவர்களும் நம்பியதும், மாமனாரின் கார் கிடைத்ததும், இஸ்ஸை நீனுக்குப் புளுகமாயிருந்தாலும், தான் எண்ணியதுபோல் சப்ரி-கதீஜா தொடர்பு அறுபடாதது அவன் மனதைக் குடைந்துகொண்டே இருந்தது. என்றாலும், மாமனாரை மேலும் தூண்டிவிட அவனுக்குத் தயக்கமாக இருந்தது. மகள் மீது முண்டிருக்கும் கோபம் தன்னைத் திருப்பியடித்தாலும் அடிக்கும் என்ற அச்சத்தில் அவருக்கு மேலும் ஊசி ஏற்ற அவன் விரும்பவில்லை. மனதுக்குள்ளேயே பொருமிக் கொண்டிருந்தான்.

வீட்டிலும் நிலைமை முந்தியைப்போல் இல்லை. ஏற்கனவே சகோதரியின் உறவை முறித்துக்கொண்ட ஆமினாவுக்கு அவள்மேல் ஆத்திரமும் வெறுப்பும் இருந்தாலும் சப்ரி யுடன் அவளுக்குள்ள தொடர்பில் இம்மியும் சந்தேகம் கொள்ளவில்லை. ஆனால், கணவனின் கதையை நம்பிவிட்ட அவன் மனம் குன்றிப் போனான். தங்களுக்குப் பெருத்த அவமானம் உண்டாகிவிட்டதைப்போல் மருகினான். சகோதரி

யிடம் மேலும் வெறுப்பு மலைபோல் வளர்ந்து நின்றது. முன்னையையேபோல் சந்தேகம்மீட்கவே, கலகலப்பாகவே இருக்க அவளுக்கு முடியவில்லை. ஏதோ இயந்திரம்போல் இயங்கிக் கொண்டிருந்தாள். அதேசமயம், அவளுக்கு இருந்த மனப் பிராந்தியில் எடுத்ததற்கெல்லாம் உம்மாவிடம் குற்றங் குறை கண்டாள். சிண்டிளாள், அவளையும் அறியாமல் கணவனுடன்கூட முண்டிளாள்.

தனது கெடும்புப் பத்திதான் மனைவியை இந்த நிலைக்கு ஆளாக்கிவிட்டது என்பதை உணராத இஸ்ஸதீன், அவளின் இந்த இயந்திரப் போக்கையும் முண்டி முணு முணுக்கும் நடப்பையும் சகிக்க முடியாமல் தன் ஆங்காரத்தைக் காட்டினான். இதனால் அவர்களுக்குள் இருந்த குடும்ப அமைதியும் குலையத் தொடங்கி விட்டது. பிறகுக்குச் செய்யும் தீங்கு தங்கள் தலையிலும் வந்து விடியும் என்ற முதுமொழி அவன் விஷயத்திலும் மெய்யாகிக் கொண்டிருந்தது.

சவ்தாவும் மனம் வெந்து போனாள். மூத்த மகளுக்கும் தங்களுக்குமிடையில் பேதங்கள் முற்றி அது மனச்சுவராக எழும்பிய பிறகு, அந்தச் சுவரைத்தாண்டி மகளுடன் உறவு கொண்டாட முடியவில்லை. அவளுக்கு இவ்வளவு வீம்பும் வைராக்கியமும் இருந்தால் எங்களுக்கு எவ்வளவு இருக்கும்? இவ தன்னுடைய பிழையை உணர்ந்து எங்கள் காலடிக்கு வராமலா இருக்கப் போகிறாள்? என்று கருவியபடி அவள் இருந்துவிட்டாள். எனினும், தாய்ப்பாசம் இடையிடையே தலைநீட்டி மனதை வாட்பாமலும் இருப்பதில்லை. அதே போல், மகளிடம் என்னதான் குற்றங்குறை கண்டபோதிலும் துளியளவும் அவளைச் சந்தேகிக்கவில்லை. ஆனால் மருமகனின் கதை அவளை நிலைகுலையச் செய்துவிட்டது. ஆயினாலவைப் போலவே அவளும் தங்களுக்குப் பெருத்த அவமானம் சூழ்ந்து விட்டதைப்போல் குன்றிப்போனாள். இன்னும் மகளிடம்கூட இதைப்பற்றிப் பேச அவளுக்கு மனம் கூசியது. சொந்தம் பந்தம் என்று வீடுகளுக்குப்போய் வரக்கூட வெட்கப்பட்டாள். எல்லாரும் தம்மை இழிலாகப் பார்ப்பது

போலவும், குகுகுசுப்பது போலவும் அவளுக்கும் ஒரு மணப் பிராந்தி ஏற்பட்டுவிட்டது. கணவரோடுகூட வழமைபோல் இல்லாமல் அவளும் இயந்திரமாகி விட்டாள்.

இஸ்மாயிலின் நிலையிலும் மாற்றம் ஏற்படவில்லை. மஜீத் அவரது ஆலோசனையும் ஆர்ப்பரிப்பையும் சற்று அமர்த்தி விட்டிருந்தாலும் மணம் துருதுருத்துக்கொண்டு தான் இருந்தது. இஸ்ஸதின் சொன்னதுபோல் ஊர்க்கதை அவருடைய காதில் விழவில்லை. என்றாலும், அவர் வெளியே போனால் யாராவது குகுகுசுக்கிறார்களா என்று உன்னிப்பாகக் கவனிப்பார். தெரு, தேனீர்க்கடை, சந்தை, கடைவீதி, கடற்கரை, சினிமாத் நியேட்டர் இப்படி எந்த இடமாயினும் சரி, இரண்டு பேர், அல்லது ஒருசிலர் கூடி நின்று தங்களுக்குள் ஏதாவது கதைத்துக் கொண்டிருந்தாலும், மகனையும் சப்ரிஸையும் பற்றித்தான் கதைக்கிறார்களோ என்ற சந்தேகத்தோடு பார்ப்பார். அவருடன் வழமைபோல் கதைப்பவர்களுடன் உரையாட நேர்ந்தால் அவர்கள் தன் மகனைப் பற்றி ஏதாவது கேட்டுவிடுவார்களோ என்று மணம் பதைத்துக் கொண்டிருக்கும். யாராவது அவரைக்கண்டு மரியாதைக்காகப் புன்னகையுடன் தலையாட்டிவிட்டுச் சென்றாலும், அந்தப் புன்னகை தன்னைக் கேளி செய்வது போலவும், அவர்களின் தலையசைப்பு "சரிதான். ஊரில் நீர் என்ன பெரிய போடி? சந்தி சிரிக்கிற உமது மகளின் விஷயம் எங்களுக்கும் தெரியுந்தான் என்று சொல்வதுபோல் தோன்றும்.

இஸ்மாயில் தனது வாழ்க்கையில் முன்னொருபோதும் அனுபவிக்காத இந்தப் புதிய அவஸ்தையோடு, சனங்கள் இந்தக் கதையை என் காதில் விழத்தக்கதாய்க் கதைக்க மாட்டார்கள். புறத்தாலேதான் பேசுவார்கள்; இழிவு படுத்துவார்கள்; நையாண்டி பண்ணுவார்கள் என்ற நினைப்பும் சேரவே, வெளியே தலை நீட்டவும் வெட்கமாயிருந்தது. நத்தை தன்னைச் சுருக்கிக் கொள்வதுபோல் அவரும் தன்னைச் சுருக்கிக்கொண்டு வீட்டிலேயே பெரும் பொழுதைக் கழிக்கத் தொடங்கினார். வீட்டிலும் மற்றவர்களுடன் வழமை

போல் பேசிக் கொள்வதும் பெரும்பாலும் நின்று விட்டது. அந்த நேரத்தை மௌனமும் பெருமூச்சுகளும் ஆக்கிரமித்துக் கொண்டன.

இத்தனைக்கு மத்தியிலும், அவருடைய இருண்டுபோன மனதின் ஒரு மூலையில் மெல்லிய ஓர் ஆறுதல் மின்னிக் கொண்டிருந்தது. அவருடைய இரண்டு ஆண்பிள்ளைகளில் மூத்தவன் பேராத்தனையில் டொக்டருக்கும் அடுத்தவன் கட்டுப் பொத்தையிலும் படித்துக் கொண்டிருந்ததால் அவர்களுக்கு சகோதரியின் இந்த அவக்கேடு தெரியாமல் இருக்கிறது நல்லதாய்ப் போய்விட்டது என்ற ஆறுதல்தான் அது.

மஜீத்தைப் பற்றியும் அவர் அடிக்கடி நினைத்துக் கொண்டார். நெசவுநிலையச் சம்பவத்துக்குப் பிறகு இருவரும் சந்திக்கவில்லை. இந்த விஷயத்தில் அவராவது ஒரு முடிவு எடுக்க வேண்டும் என்று தான் கேட்டுக் கொண்டபடி ஒன்றும் நடக்காததும் மனதை உதைத்துக் கொண்டிருந்தது. ஒருவேளை மஜீத் அவர்கள் இருவரோடும் இது விஷயமாகக் கதைக்கவில்லையோ, அல்லது அவர்கள் சம்மதிக்காததால் அதைச் சொல்வதற்குத் தயங்கித்தான் தன்னைக் காணாமல் இருக்கிறாரோ என்றும் மனம் குழம்பிக் கொண்டிருந்தது. எதற்கும் அவரைப்போய்ச் சந்தித்துக் கேட்போம் என்று ஒரு நாள் அவர் வீட்டுக்குப் போனார். ஆனால் மஜீத்தைக் காணமுடியவில்லை. அவர் கொழும்புக்குப் போயிருந்தார்.

மஜீத் அங்கிருந்து திரும்பியதும் இஸ்மாயில் அவரைக் காண வந்ததாக வீட்டில் தகவல் கிடைத்தது. மறுநாள் சனிக்கிழமை வீவாக இருந்ததால் காலையிலேயே இஸ்மாயில் வீட்டுக்குச் சென்றார்.

அவர் அங்கே போனபோது இஸ்மாயில் இல்லை. "வாருங்கள்" என்று சல்தாதான் வரவேற்றான்.

"அவர் இல்லையா?" என்று கேட்டுக்கொண்டே அமாந்தார் மஜீத்.

"வெளியே போயிருக்கிறார். வந்துவிடுவார். இருங்கள்" என்று கூறிய சல்தா "உங்களைப் பார்க்கிறதே கஷ்டமா

யிருக்கிறது. நீங்கள் ஊருக்கு மாறிவந்த பிறகு ஒருநாள் தான் வந்தீர்கள். ஆர அமர இருந்து கதைக்கக்கூட இல்லை. தலையைக் காட்டிவிட்டு அவசரமாய்ப் போய்விட்டீர்கள். அதற்குப் பிறகு இங்கே கால் வைக்கவே இல்லை” - சலுகை போடும் சிறிது வருத்தமான தொனியிலும் சொன்னான்.

“என்ன செய்கிறது. உத்தியோகமாய் வெளியே இருந்த தால், எத்தனையோ காரியங்கள் கவனிக்கப்படாமல் அப்படியே விடந்துவிட்டது. இங்கே வந்ததும் அதையெல்லாம் பார்க்கிறதில் கவனமும் பொழுதும் போகிறது” என்றார் மஜீத்.

“அப்படியா?” என்ற சல்தா “ஒரு நிமிஷம் இருங்கள்” என்று சொல்லிவிட்டு அடுப்படிக்குள் விரைந்தான். அவரைக் கண்டதில் அவளுடைய மனக் குழப்பங்களுக்கும் கவலைகளுக்கும் சற்று ஆறுதலாக இருந்தது. வேலைக்காரப் பெட்டையிடம் தேனீருக்குச் சொல்லிவிட்டு அதே வேகத்தில் திரும்பியவள் “உங்களைக் காணவில்லையே என்று அவர் முணுமுணுத்துக் கொண்டிருந்தார். எனக்கும் தவிப்பாகத் தான் இருந்தது. இங்கே நடக்கிற சகல விஷயங்களையும் உங்களுக்குத் தெரிவித்ததாயும் சொன்னார். பார்த்தீர்களா, இப்படி ஒரு அவமானம் வந்துவிட்டது. எங்களை இவ இப்படித் தலைகுனிய வைப்பா என்று நாங்கள் கனவில்கூட நினைக்கவில்லை.” என்று அழாக் குறையாகக் கூறினாள்.

இதைச் சொல்லி முடிக்கும்போது இஸ்மாயிலும் வந்து விட்டார். மஜீத்தைக் கண்டதும் ஆவலுடன் “உங்களைச் சந்திக்க வேண்டும் என்று துடிதுடித்துக் கொண்டிருந்தேன்” என்று கூறிவிட்டு “கொழும்பிலேயிருந்து எப்போ வந்தீர்கள்?” என்று தளிப்போடு கேட்டார்.

“ராத்திரித்தான் வந்தேன்” என்று மஜீத் சொல்லும் போது, குனித்துவிட்டுப் பின்னாவிருந்து வந்த இஸ்ஸதீன், “எவ்வளவோ நாளைக்குப் பிறகு இன்றைக்குத்தான் இங்கே வர நினைவு வந்ததாக்கும்” என்றான் சிரித்துக்கொண்டே.

மஜீத் பதில் சொல்லாமல் அலட்சியமாகச் சிரித்தார்.

இஸ்ஸதீன் அதைப் புரிந்து கொள்ளாமல் "இருங்கள். இதோ வந்து விடுகிறேன்" என்று கூறிவிட்டு தன் அறைக்குள் போனான்.

"நீங்கள் அவக ரெண்டு பேரோடேயும் கதைத்தீர்களா என்ன சொன்னாக?" என்று ஆவல் ததும்ப வினவினார் இஸ்மாயில்.

"ஓம். அவர்களும் பல நியாயங்களைச் சொன்னார்கள்"

"அது சரியானதாகத் தெரிந்ததா உங்களுக்கு?"

"சரி பிழையைப் பற்றி இப்போது தர்க்கம் பண்ணி ஆகப்போகிறது ஒன்றுமில்லை. நிலைமை மேலும் மோசமாகாமல் தடுக்க வழி பண்ணுவதுதான் நல்லது"

"ஓம். இப்பவே ஊருக்குள் கதை நடக்கிறது" என்று இடையில் குறுக்கிட்டு தனது மனக் கலக்கத்தை உடனே வெளிக்காட்டிய சவ்தா, அவருக்குச் சொல்லக் கூடாததைச் சொல்லி விட்டதுபோல் டக்கென்று உதட்டைக் கடித்துக் கொண்டாள்.

இஸ்மாயில் சற்றுத் துணுக்குற்றவராய் மனைவியைக் கோபத்துடன் பார்த்தார்.

"கதை நடக்கிறதா? அதென்ன கதை?" என்று ஒன்றும் தெரியாதவர்போல் கேட்டார் மஜீத்.

இஸ்மாயில் திரும்பி மஜீத்தைப் பார்த்தார். "ஓம் நாம அன்றைக்கு அம்பாறைக்குப் போனபோது நான் முழு விஷயத்தையும் சொன்னாலும், இதை மட்டும் திறந்து சொல்லவில்லை. எனக்கு மனம் கூசியது. தயக்கமாயிருந்தது. ஆனால் இனி மறைக்கவும் படாது. கருக்கமாய்ச் சொன்னால் அந்தக் கழுதைகள் இரண்டு பேரைப் பற்றியும் கேவலமான கதை எழும்பிவிட்டது. இதை என்னால் சகிக்க முடி

யாமல்தான் அன்றைக்குத் தறிமாலுக்கு வந்து அந்த ஆட்டம் ஆடினேன். நீங்கள் வந்திருக்கா விட்டால் என்ன நடந்திருக்குமோ தெரியாது. இப்பகூட மனம் படபடத்துக் கொண்டதான் இருக்கிறது. வெளியே தலைகாட்ட முடியவில்லை. இப்படி ஒரு அவமானத்தை உண்டாக்கிய அந்தக் குடும்பத் துரோகியைக் கொன்று போட்டாலும் பரவாயில்லை என்றுகூட மனம் கொதிக்கிறது. உங்களுக்காகத்தான் பொறுத்துக் கொண்டிருக்கிறேன்” என்று வேதனையோடும் ஆத்திரத்தோடும் சொன்னார் இஸ்மாயில்.

“ஏன் படபடக்க வேண்டும்? இந்தக் கேவலமான கதை உங்கள் காதில் விழுந்ததா? நேரடியாக அதைக் கேட்டீர்களா?” என்று அமைதியாக வினவினார் மஜீத்.

“எங்கள் காது கேட்கப் பேசுவார்களா?”

“அப்போ இந்தக் கதையை நீங்கள் எப்படி அறிந்தீர்கள்?”

“இளைய மருமகன் சொன்னார்” என்று கூறிய இஸ்மாயில், இஸ்ஸதீனின் அறைப்பக்கம் திரும்பி “ஆமினா...!” என்று கூப்பிட்டார்.

“அவ அங்கே இல்லை. அவ பிள்ளையைக் குளிப்பாட்டிக் கொண்டிருக்கிறார்” என்று சவ்தா சொல்லிவிட்டு “அவ்வை ஏன் கூப்பிடுகிறீர்கள்?” என்றாள்.

“மருமகனை வரச் சொல்லத்தான்” என்று பதில் அளித்த இஸ்மாயில் மஜீத்திடம் “அறைக்குள்தான் இருக்கிறார். அவரைக் கூப்பிட்டு நீங்களே கேளுங்கள். அவரே சொல்லுவார்” என்றார்.

மஜீத் கூப்பிடவில்லை இதற்குள் வேலைக்காரப்பிள்ளை தேனீரைக் கொண்டுவந்து வைத்தான். சவ்தா “குடியங்கள்” என்றாள்.

மஜீத் “இருக்கட்டும் குடிப்போம்” என்று சொல்லி விட்டு “மருமகன் சொன்னாலும் அதை உண்மை என்று ஏன் நம்ப வேண்டும்?” என்று ஒரு கேள்வியைப் போட்டார்.

இதே சமயம், மஜீத்தைக் கண்டதும் விசாரித்து விட்டு “இருங்கள். இதோ வருகிறேன்” என்று கூறிக்கொண்டு தன் அறைக்குள்போன இஸ்ஸதீன் உடனே திரும்பி வராமல், நடுஹோலில் நடக்கும் உறையாடலை மூடிய அறைக் கதவின் அருகே நின்றபடி ஒட்டுக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தான். மஜீத்தின் கடைசிக் கேள்வி அவனைச் சிறிது அதிர்ச்சிக்குள்ளாக்கி விட்டது. என்ன கருத்தில் அவர் இந்தக் கேள்வியைக் கேட்டார் என்று குழம்பியவண்ணம் மாமா, மாமி யிடமிருந்து இதற்கு என்ன பதில் வருகிறதென்று காதைத் தீட்டிக்கொண்டு கவனித்தான்.

மஜீத்தின் இந்தக்கேள்வி இஸ்மாயிலுக்கும் சவ்தாவுக்கும் கூட திகைப்பாகவே இருந்தது. அவர்களும் குழம்பிய வாறு ஒருவரையொருவர் கேள்விக்குறியுடன் பார்த்தனர். அதே திகைப்போடும் குழப்பத்தோடும் “ஏன் இப்படிக் கேட்கிறீர்கள்?” என்றாள் சவ்தா.

“காரணத்தோடுதான்”

மஜீத் இதைச் சொன்னதும் அவர்கள் மேலும் திகைத்தனர். ஒட்டுக் கேட்டுக் கொண்டிருந்த இஸ்ஸதீனுக்குக் கிலேசம் பற்றிக்கொண்டது. தன்னைப்பற்றி அவருக்கு இப்போது நல்லபிப்பிராயம் இல்லை என்பது அவனுக்குத் தெரியா விட்டாலும், அவனுக்குள்ளிருந்த குற்ற உணர்வு. சந்தேகத்தை உண்டாக்கிவிட்டது. தனக்கு எதிராக எதையாவது சொல்லி தன்னை அம்பலப்படுத்தி விடுவாரோ என்று பயந்து விட்டான். அதற்குமேல் அவன் அறைக்குள் நிற்கவில்லை. சரேலென்று வெளியே வந்து “நீங்கள் சொன்னது என் காதிலும் விழுந்தது. நான் கேள்விப்பட்டதைத்தான் இவர்

களுக்குச் சொன்னேன். என்னில் உங்களுக்கு என்ன சந்தேகம்? ” என்று படபடப்புடன் கேட்டான்.

மஜீத் அவனை அலட்சியத்துடன் பார்த்தார். “இது நீர் கட்டிவிட்ட கதைதான் என்ற அர்த்தத்தில் உம்மைப் பற்றி எனக்குச் சந்தேகமில்லை” என்று புன்னகையுடன் கூறிவிட்டு “ஆனால் நீர் கேள்விப்பட்டாலும் இந்தக் கதையை நாங்கள் ஏன் நம்ப வேண்டும்? ” என்று முதல் கேள்வியை மீண்டும் திருப்பினார்.

“அவர்கள் இரண்டு பேருக்குமுள்ள நெருக்கமான தொடர்புதான் எல்லாரையும் நம்பச் செய்கிறது. நெருப்பில்லாமல் புகையாது”

மருமகனுக்கு அனுரசனையாக இஸ்மாயிலும் “ஓம். அவர் சொல்கிறது சரி” என்றார்.

இஸ்ஸதீன் ஜெயித்தவனைப் போல் மஜீத்தைப் பார்த்தான்.

அவர் லேசாய்ச் சிரித்தார். “நெருப்பில்லாமல் புகையாதுதான்: ஆனால் வீரோதத்தில் யாரும் நெருப்பை மூட்டி விடலாந்தானே? ” என்று கேள்வியோடு இஸ்ஸதீனின் முகத்தைக் கூர்மையாகப் பார்த்தார்.

இந்தக் கேள்வி அம்புபோல் இஸ்ஸதீனின் மனதில் தைத்தது. அவன் பதில் சொல்லத் திணறினான். என்றாலும் சில விநாடிகளில் சமாளித்துக்கொண்டு “யாரும் ஏன் மூட்ட வேண்டும்? அவர்களே அதை மூட்டிக் கொண்டார்கள். நெருப்பும் பஞ்சம் மூளாமல் இருக்குமோ? ” என்றான்.

இஸ்மாயில் அதை ஆமோதித்தவர்போல் தலையசைத்தார்.

தன் கட்டுக்கதையை நிரூபிக்கத்தான் இஸ்ஸதீன் இப்படித் தர்க்கிக்கிறான் என்பதைப் புரிந்துகொண்ட மஜீத்துக்கு

மேலும் சிரிப்புத்தான் வந்தது. ஆனால் சிரிக்காமல் “நெருப்பும் பஞ்சும் நெருக்கமாயிருந்தால் பற்றிக் கொள்ளுந்தான். ஆனால் நெருப்பும் நெருப்பும் பற்றிக் கொள்ளாது” என்று அமைதியாகச் சொன்னார்.

இஸ்ஸதீன் மேலும் திணறிப் போனான். இஸ்மாயிலும் சவ்தாவும் புரியாத குழப்பத்துடன் மஜீத்தைப் பார்த்தனர்.

அவர் மேலும் தொடர்ந்தார்: “எல்லாப் பெண்களையும் பஞ்சுக்கு உவமானமாய்ச் சொல்லப்படாது. பெண்களில் நெருப்பாய் இருப்பவர்கள்தான் அதிகம். இல்லாவிட்டால் கேட்டுப்போன பெண்களால்தான் உலகம் நிரம்பியிருக்கும். இந்த விஷயத்தில் பலவீனமாய் இருப்பவர்கள்கூட எல்லாருக்கும் பஞ்சாய் இருப்பதில்லை. கதீஜாவைப் பொறுத்தவரை உங்களோடு எப்படி நடந்துகொண்டாலும் அவரும் நெருப்புத்தான். பெற்றவர்களான நீங்கள் மகளை விளங்கிக் கொள்ளாமல் இந்த முடிவுக்கு வந்தது எனக்கு உண்மையிலேயே வருத்தமாக இருக்கிறது” என்று சொல்லிவிட்டு முன்னால் இருந்த தேனீரை எடுத்தவர், அதைக் குடிக்காமல் திரும்பவும் வைத்துவிட்டார்.

“ஏன், குடிக்கவில்லையா?” சவ்தா கேட்டாள்.

“ஆறிப்போய் விட்டது”

சவ்தா அதை எடுத்துக்கொண்டு உள்ளே போனான்.

இஸ்மாயிலும் இஸ்ஸதீனும் ஒருவரையொருவர் பார்த்து விட்டு மெளனமாக இருந்தனர்,

சவ்தா திரும்பவும் தேஸருடன் வந்து “சுடுதண்ணிப் போத்தலில் இருந்தது. ஆறமுந்திக் குடியுங்கள்” என்று கொடுத்தாள்.

மஜீத் தேனீரைக் குடித்துவிட்டு மேலும் சொன்னார்: “அவர்களின் நெருக்கமான தொடர்பு உங்களையோ மற்றவர்

கனையோ இப்படிச் சிந்திக்க விடாதுதான். இருந்தாலும் மற்றவர்களைவிட நாம் பொறுப்போடு சிந்திக்க வேண்டாமா? ஒரு சகோதரனுக்கும் சகோதரிக்கும் நெருக்கம் இல்லையா?'

கொஞ்ச நேரம் வாயை மூடிக்கொண்டிருந்த இஸ்ஸதின் தனக்குத் துரும்பு கிடைத்ததுபோல் பட்டென்று கேட்டான்: "அவர்கள் சகோதரன் சகோதரிகளா?"

"அவர்கள் கூடப் பிறக்காவிட்டாலும் ஊர் உலகத்தில் அப்படியான உறவுகள் இல்லையா? உதாரணத்துக்கு வேறு எங்கேயும் போக வேண்டாம். உங்கள் குடும்பத்துக்குள்ளேயே அதை எடுத்துக் காட்டலாம்"

"சப்ரியையும் கதீஜாவையுந்தானே சொல்லப்போகிறீர்கள்?" என்று துறும்பை விட்டு வாலேப் பிடித்தான் இஸ்ஸதின்.

"அவர்களும்தான். ஆனால் சொன்னது அவர்களையல்ல. கஸ்ஸாலியையும் பிலோமினா என்ற பெண்ணையும் சொல்கிறேன். கஸ்ஸாலி மட்டக்களப்பு ஆஸ்பத்திரியில் கடமை யாற்றிக் கொண்டிருந்தபோது அவருக்கும் அங்கே நேஸாக இருந்த பிலோமினாவுக்கும் ஏற்பட்ட உறவைச் சொல்லலாம். அவர்களுக்குள் இருந்த நெருக்கமான நேசமும் கஸ்ஸாலி உயிரோடிருக்கும்வரை பிரிந்திருக்க விடவில்லை, கஸ்ஸாலி கல்முனைக்கு மாறி வரும்போது. அவளும் கூடவே வந்துவிட்டாள். அவர் மௌத்தானதும் அவள் துடித்த துடிப்பு இங்கே எல்லாருக்கும் தெரியும். தனது தகப்பனார் இறந்தபோதுகூட அந்தளவு துடிக்கவோ துக்கப்படவோ இல்லை. இங்கே இருப்பதில் கூட விரக்தி ஏற்பட்டு கடைசியாக அவள் கனடாவுக்குப் போய்விட்டாள். கஸ்ஸாலிக்கும் பிலோமினாவுக்கும் இருந்த சகோதர உறவைப் பற்றி இங்கே யாரும் கதை கட்டவில்லை. கதீஜாகூட சந்தேகிக்கவில்லை. அவதான் பிலோமினாவைப்பற்றி எனக்கு நிறையச் சொல்லியிருக்கிறார். இப்போதுகூட, அவளிடமிருந்து தனக்குக் கடி

தம் வருகிறதாம்” என்று சொல்லி ஒருகணம் நிறுத்திவிட்டு “கஸ்ஸாலிக்கும் அந்த நேஸ் பிள்ளைக்கும் இருந்ததைப் போலத்தான் சப்ரிக்கும் கதீஜாவுக்குமுள்ள தொடர்பு. அதற்கு மாசு கற்பிக்கப்படாது. அது உண்மைக்கு விரோதம்” என்று அழுத்தமான குரலில் சொன்னார்.

மஜீத் இதைக் கூறி முடித்ததும் இஸ்ஸதீன் ஒன்றும் சொல்லாமல் முகத்தைச் சுளித்தபடி விருட்டென்று தன் அறைக்குள் போய்விட்டான்,

மஜீத் அவனைப் பொருட்படுத்தாமல் மேலும் ஏதோ சொல்ல எத்தனிக்கையில், தன் வேலையை முடித்துக்கொண்டு மகனோடு அங்கே வந்த ஆமினா “ஓ... நீங்களா வந்திருக்கிறீர்கள்? கதையெல்லாம் கேள்விப்பட்டிருப்பீர்களே!” என்றாள் வரண்ட குரலில்.

“ஓம். அதைப்பற்றித்தான் பேசிக் கொண்டிருக்கிறோம்” என்று மஜீத் அவளுக்குப் பதில் அளிக்கையில், “ஆமினா...!” என்று அறைக்குள்விருந்து இஸ்ஸதீனின் அழைப்பு வந்தது. அவள் நிற்காமல் நகர்ந்தாள்.

மஜீத் சொன்னதையெல்லாம் பொறுமையோடு கேட்டுக் கொண்டிருந்த சவ்தாவுக்கு, மனதை முள்ளாய் உறுத்திக் கொண்டிருந்த வலி குறைந்தது போலிருந்தது. தனது மகனை நெருப்பு என்று மஜீத் சொன்ன வார்த்தை கடாமல் குளுமையைக் கொடுத்தது. மகனைப் பற்றிய அவரின் நற்சான்று கூனிப்போயிருந்த அவள் மனதை நிமிர்த்தியது. என்றாலும் “ஊர் வாயை மூட முடியுமா?” என்று ஒரு வினாவை விடுத்தாள்.

மஜீத் அவளை அனுதாபத்தோடு பார்த்தார். “ஊர் உலகம் நல்லதும் சொல்லும். கெட்டதும் சொல்லும். அது எதையுமே விட்டு வைக்காது. ஆனால் இந்தக்கதை வெளியே அடிபடுவதாகத் தெரியவில்லை. அப்படி அடிபட்டாலும் அது

நெடுநாளைக்கு நிற்காது. பொய்யான கதைகளுக்கு ஆயுள் குறைவு. கடைசியாக உண்மைதான் நிலைக்கும். இந்த நம்பிக்கை நமக்கு இருந்தால் எதற்கும் கலங்கத் தேவையில்லை” என்று தெம்பூட்டினார்.

சுவரோடு சாய்ந்து நின்றபடி எல்லாவற்றையும் கேட்டுக்கொண்டு வெகுநேரம் மௌனமாக இருந்த இஸ்மாயீலுக்கு மஜீத்தின் வார்த்தைகளை மறுத்துச் சொல்ல முடியவில்லை. தன் மருமகனையும் சந்தேகிக்கவில்லை. அவர் கேள்விப்பட்டதைத்தான் சொன்னார் என்று தனக்குள் கூறிக் கொண்டார். அதேவேளையில், மகளைச் சந்தேகித்ததையும், அந்த முடிவுக்கு வந்ததையும் எண்ணி மனம் வெட்கப்படவும் செய்தது. ஆனால் அவர்கள் இருவர் மீதும் இருந்த மனச்சூடு சிறிதும் தணியவில்லை. “அப்போ இதை விட்டுக் கொண்டிருக்கிறதா?” என்று பூட்டியிருந்த தன் வாயைத் திறந்தார்

“சே... விட்டுக் கொண்டிருக்காமல் சமாதானப்படுத்த வேண்டும்” என்று சிரித்தார் மஜீத்.

“சமாதானம் என்றால்.....?”

“உங்களுக்கும் மகளுக்குமுள்ள பிளவைச் சரிப்படுத்த வேண்டும்”

“இவ்வளவு தூரம் நடந்த பிறகா?”

“கையிலோ காலிலோ காயம் பட்டுவிட்டால் மருந்து போட்டு அதை மாற்றுவதுதான் வழக்கம். வெட்டியெறிவது இல்லையே...?”

“இது மனதில் ஏற்பட்ட காயம். நீங்கள் அனுபவித்தால்தான் தெரியும். அவதான் செய்ததற்கெல்லாம் வருந்தி எங்களிடம் மன்னிப்புக் கேட்கிறதோடு, சப்ரியோடு உள்ள தொடர்பை அறுத்துவிட்டு எங்களுக்கு அடங்கி, எங்கள்

சொற்படி நடக்க வேண்டும். அல்லாதவரை இந்த மனக் காயம் மாறாது”

இதைச் சொல்லும்போது இஸ்மாயிலின் குரலின் வைராக் கியம் தொனித்தது. ஆனால் சவ்தாவிடம் இருந்த வைராக் கியம் கரைந்து கொண்டிருந்ததால் மஜீத்தின் சமாதான யோசனை அவளுக்கு ஆறுதலாயிருந்தது. அதை அவள் விரும்பினாள். எனவே புருஷன் கடைசியாகச் சொன்னது அவளுக்குப் பிடிக்கவில்லை. மனம் சிடுசிடுத்தது. அதை அடக்கிக்கொண்டு அவர் பக்கம் திரும்பினாள்.

“நடந்தது நடந்து விட்டது. இப்படி நாங்களும் அவரும் வைராக்கியம் பாராட்டிக் கொண்டிருந்தால் எல்லாருக்கும் இன்னும் கேடய்த்தான் வந்து விடியும். இந்த மட்டோடு இந்தப் பிணக்குக்கும் பிளவுக்கும் முடிவு கட்டத்தான் வேண்டும். சமாதானமாய்ப் போவதுதான் நல்லது. அவளோடு பொங்கி வழியாமல் நாமும் பொறுமையாக நடந்தால் அவரும் தன் பிழையை உணர்ந்து திருந்தி விடுவா. மஜீத்தும் இப்போ ஊரோடேயே இருக்கிறபடியால் அவரும் இதற்கு உதவியாக இருப்பார்” என்று தன் உள்ளக்கிடக்கையை கணவருக்கு வெளிப்படுத்தினாள்.

இஸ்மாயில் மனைவியை முறைத்துப் பார்த்தார்.

மஜீத் சிரித்துக்கொண்டே எழுந்தார். “எனக்கு வேலை இருக்கிறது. நான் வரப்போகிறேன்”

இஸ்மாயில் ஒன்றும் சொல்லவில்லை.

சவ்தா அவர் முறைத்ததை சட்டை செய்யாமல் “அவ மனதை மாற்ற ஆண்டவன் உதவி செய்யட்டும். நேரம் இல்லை என்று இருக்காமல் நீங்களும் இங்கே அடிக்கடி வர வேண்டும்” என்றாள்.

“சரி” என்று சம்மதித்த மஜீத், “மகளின் மனதை ஆண்டவன் மாற்ற வேண்டும் என்று சொன்னீர்கள். அதே சமயம் உங்களை மாற்றிக் கொள்ளாதவரை நானும் உங்களை மாற்ற மாட்டேன் என்று ஆண்டவனும் சொல்லியிருக்கிறான். இதையும் நீங்கள் மனதில் வைத்துக்கொண்டால் நல்லது” என்று குறிப்பாக இஸ்மாயிலுக்காகவே இதைக் கூறி விட்டு அங்கிருந்து புறப்பட்டார்.

மஜீத் காரை எடுத்துக்கொண்டு மெல்ல நகர்ந்து பக்கத்தில் இருக்கும் கதீஜாவின் வீட்டுக்கு முன்னால் பிரேக் போட்டு நிறுத்திவிட்டுத் திரும்பிப் பார்த்தார். முற்றத்தில் ஏதோ ஒரு தேவைக்காகப் போடப்பட்டிருந்த சிறிய மண் குவியலில் விளையாடிக் கொண்டிருந்த ஆப்தீனும் அன்வரும் காரின் சப்தத்தைக் கேட்டு “மாமா...! மாமா..!” என்று கூவியபடி மண்குவியலைவிட்டு சந்தோஷ ஆரவாரத்துடன் ஓடி வந்தார்கள். காருக்குள் சப்ரிக்குப் பதில் மஜீத் இருப்பதைக் கண்டதும் ஏமாற்றத்துடன் ஸ்தம்பித்து நின்றபடி அவரைப் பார்த்து விழித்தனர்.

சப்ரிக்கும் அந்தச் சிறுசகளுக்கும் உள்ள ஐக்கியத்தையும் பந்த பாசத்தையும், அவர்களின் ஆவலும், ஏமாற்றமும், ஸ்தம்பிதமும் மஜீத்துக்கு நன்கு புலப்படுத்திவிட்டன. அவருக்கு இரக்கமாயிருந்தது. உடனே காரிலிருந்து இறங்கி புன்னகையுடன் அவர்களை நோக்கி நடந்தார். அருகில் வந்ததும் குவிந்து இருவரின் கைகளையும் அன்போடு மற்றினார். அவர் ஏற்கனவே அவர்களுக்குப் பழக்கமாயிருந்ததால் அவர் பிடியிலிருந்து விலகாமல் ஒருவித நாணத்துடன் அவரை நோக்கினார்.

மஜீத் அவர்களைப் பிரியத்துடன் அணைத்துக்கொண்டு “சப்ரி மாமாவுக்குப் பதிலாக நான் வந்தது உங்களுக்கு

ஏமாற்றமாய்ப் போய்விட்டது இல்லையா” என்று சிரித்த படி கேட்டார்.

இருவரும் மௌனமாக தலையாட்டினர்.

“சரி, நான் சப்ரி மாமாவிடம் கூட்டிக்கொண்டு போகிறேன். நீங்களும் வருகிறீர்களா?”

ஆப்தீனும் அன்வரும் மகிழ்ச்சியுடன் தலையசைத்தனர்.

ஆனால் மஜீத் திடீரென்று “வேண்டாம்” என்ற பாவனையில் தலையை ஆட்டினார். “நான் மறந்துவிட்டேன். இன்றைக்கு ஞாயிற்றுக்கிழமை. மாமா வீட்டில் இருக்க மாட்டார். வெளியே எங்கேயாவது போயிருப்பார். அங்கே போய் அவரைக் காணாவிட்டால் உங்களுக்கு இன்னொரு ஏமாற்றமாய்ப் போய்விடும் வேண்டாம்”

தாமரையாக மலர்ந்த அந்த இரு சிட்டுகளின் முகங்கள் சட்டென்று வாடின.

இதற்குள் பேச்சரவம் கேட்டு உள்ளேயிருந்து வந்த பாத்திமா மஜீத்தைக் கண்டதும் தலையில் முக்காட்டை இழுத்து விட்டுக்கொண்டு “ஓ... நீங்களா...? வாருங்கள்” என்று கூறிவிட்டு “கதீஜா இல்லை. அவ நெசவுநிலையத்துக்குப் போய் விட்டா” என்றாள்.

“ஓம் எங்களுக்குத்தான் சனி ஞாயிற்றுக்கிழமை லீவு. இந்தப்பக்கம் கடைகளுக்கும் நெசவுக்கும் வெள்ளிக்கிழமை தான் லீவு. கதீஜா நெசவுநிலையத்துக்குத்தான் போயிருப்பா என்று தெரியும். ஆனால், நான் அவவைப் பார்க்க வரவில்லை. பக்கத்திலே அவ உம்மா வீட்டுக்குத்தான் வந்தேன். பிள்ளைகளைக் கண்டதும் ஒரு எண்ணம் வந்தது. அதுதான் இங்கே வந்து இவர்களோடு கதைத்துக் கொண்டிருக்கிறேன்”

“உள்ளே வாருங்களேன்”

“இல்லை. நான் போக வேண்டும்”

“தேத்தண்ணி குடித்துவிட்டுப் போகலாம்”

மஜீத் “வேண்டாம்” என்று சொல்லிவிட்டு பிள்ளைகளைத் திரும்பவும் பார்த்தார். பிறகு பாத்திமாவிடம் “இரண்டு பேரையும் என் காரில் கொஞ்சம் உலாத்தி விட்டுத் திருப்பிக் கொண்டுவந்து விட்டுமா?” என்று கேட்டார்.

அவள் ஒரு கணம் ஏதோ யோசித்தாள். பிறகு “சரி” என்று தலையசைத்தாள்.

“காரில் போவோம் வருகிறீர்களா?” என்று பிள்ளைகளைப் பார்த்தார் மஜீத்.

அவர்களின் விழிகள் அவரைத் தயக்கத்துடன் நோக்கின.

பாத்திமா லேசாய்ச் சிரித்தபடி “அவர்கள் இரண்டும் சப்ரியைத் தவிர வேறு ஒருத்தரோடும் வெளியே போக மாட்டார்கள். சப்ரியோடுதான் முழுக் கொண்டாட்டமும்” என்று சொல்லிவிட்டு, பிள்ளைகளைப் பார்த்து “இவரும் ஒரு மாமாதான். நல்ல மாமா. நீங்க அவர் காரில் உலாத்திப் போட்டு வாருங்கள். உம்மாவிடம் நான் சொல்லிக் கொள்கிறேன். அவ உங்களை அடிக்க மாட்டா” என்றார்.

சிறுவர்கள் அதற்கும் ஒன்றும் சொல்லாமல் நின்றனர். ஆனால் மஜீத் அவர்களின் கையைப் பிடித்துக்கொண்டு காரை நோக்கி நடக்கையில் மறுக்காமல் அவர்களும் நடந்தனர்.

மஜீத் அவர்களை முன் சீட்டில் உட்கார வைத்துக் கொண்டு காரை ஸ்டாட் செய்ததும் “சப்ரி மாமா உங்களைக் காரில் உலாத்துவாரா?” என்று கேட்டார்.

அதுவரை திகைப்பும் தயக்கமுமாக வாயை மூடிக்கொண்டிருந்த ஆப்தீன் “ஓம்” என்று தலையசைத்துவிட்டு “சப்ரி மாமா காரில் கொண்டுபோய் ஐஸ்கிரீம் வாங்கித் தருவார்” என்றான். அன்வருக்கும் கூச்சம் தெளிந்து விட்டது. அவனும் “சப்ரி மாமா சொக்லேட்டும் வாங்கித் தருவார்” என்று ஒத்தாதினான்.

“அப்படியா... சரி. சப்ரி மாமா உங்களை விட்டுப்போட்டுக் கொழும்புக்குப் போய் அங்கேயே இருந்துவிட்டால் — உங்களைப் பார்க்க வீட்டுக்கு வராமல் இருந்துவிட்டால் நீங்கள் என்ன செய்வீர்கள்?”

ஆப்தீன் ஏதோ யோசிப்பவன்போல் இருந்தான். அவ்வர் அவனைப் பார்த்து விழித்தான். மஜீத் சினித்தபடி இருவரையும் பார்த்தார். ஆப்தீன் சட்டென்று தலையை ஆட்டி மறுத்தான். “இல்லை. மாமா எங்களை விட்டுப்போட்டுப் போகமாட்டார். இங்கேதான் இருப்பார்?”

“ஓம்... எங்களோடு வந்து விளையாடுவார்” என்று அன்வரும் ஆமோதித்தான்.

ஆப்தீன் திரும்பவும் ஏதோ நினைத்துக் கொண்டவன்போல், “மாமா கொழும்புக்குப் போனால் நாங்களும் போவோம். எங்களைக் கூட்டிக்கொண்டு போவார்” என்றான். சின்னவனும் சப்ரி மாமாவைப் பற்றி ஏதோ சொன்னான்.

மஜீத் இவ்வாறு கேள்விகளைப் போட்டுக் கொண்டும், அவர்களின் வினாக்களுக்குப் பதில் சொல்லிய வண்ணமும் அவர்களுடன் உரையாடிக்கொண்டு கம்முனை பஜாருக்கு வந்து அவர்களுக்கு ஐஸ்கிரீம், சொக்லேட், பிஸ்கட் எல்லாம் வாங்கிக் கொடுத்தார். சிறுககளுக்குப் புளுகம் தாங்க முடியவில்லை.

திரும்பவும் அவர்களைக் காரில் ஏற்றிக்கொண்டு திரும்புகையில் மஜீத் ஒரு கையால் தன்னைக்காட்டி “இந்த மாமா நல்லவரா, சப்ரி மாமா நல்லவரா” என்று கேட்டார்.

அவர்களுக்குப் புளுகமாயிருந்தாலும் ஏமாறுகிறவர்களாய்த் தெரியவில்லை. “சப்ரி மாமாதான் நல்லவர்” என்று பட்டென்று சொன்னான் அன்வர்.

“ஓம். சப்ரி மாமா எல்லாம் வாங்கித் தருவார். எங்களைக் கொஞ்சுவார். எங்களோடு விளையாடுவார். அவர் தான் நல்லவர்” என்று ஆப்தீனும் ஆர்வத்துடன் சொன்னான்.

மஜீத் சிரித்தார். சப்ரியை அத்துடன் நிறுத்திவிட்டு வேறு எதை எதையோ கேட்டவாறும், சொல்லியவாறும் அவர்களைக் கொண்டுவந்து வீட்டில் இறக்கினார்.

கார் சப்தம் கேட்டதும், அவர்களுக்காகவே காத்துக் கொண்டிருந்தவள்போல் உள்வீட்டு வாசலில் நின்ற பாத் திமா திரும்பினாள்.

மஜீத் இரண்டு சிட்டுகளுக்கும் கிஸ் கொடுத்துவிட்டு கதவைத் திறந்தார். அவர்கள் காரைவிட்டு இறங்கியதும் கைகளை ஆட்டி “டாட்டா” சொல்லிவிட்டு உள்ளே ஓடினார்கள். மஜீத்தும் சிரித்தபடி கைகளை அசைத்துவிட்டு காரைக் கிளப்பினார்.

8

கூஸ்ஸாலி இருக்கும்போதே, இஸ்ஸதீனின் நிழல்கூட தன் பிள்ளைகளுக்குப் படக்கூடாது என்று அவர்களை மாமனார் வீட்டுக்குப் போகாதவாறு அவன் தடுத்துவிட்டான்.

இஸ்மாயிலும் சவ்தாவும் மகளின் வீட்டுக்கு வரும் சமயங்களில் தான் பேரப்பிள்ளைகளுடன் கொண்டாடுவார்கள். என்னாலும், தமது "பெரிய இடத்து மகிமை" களுக்கும் வரட்டுக் கௌரவங்களுக்கும் கஸ்ஸாலி ஒத்துவராமல் எதிராக நடந்து கொண்டதால் அவன்மீது இஸ்மாயிலுக்கு வெறுப்பும் அலட்சியமும் இருந்தது. அதோடு, பேரப்பிள்ளைகளைத் தன் வீட்டுக்கு வராமல் தடுத்தது அவர் மனதை மேலும் உதைத்ததால் மூத்த மருமகனை ஒரு வீரோதிபோலவே கருதினார். இதனால் கஸ்ஸாலியின் இரத்த பிம்பங்களான பேரப்பிள்ளைகளிடமும் அவரால் உணர்வு பூர்வமாக ஒட்டிக்கொள்ள முடியவில்லை. அங்கே அவர் வரும் சமயங்களில் பிள்ளைகளுடன் மேலோட்டமாகப் பழகுவாரே தவிர, உள்ளார்ந்தமான உணர்வும் ஈடுபாடும் இருந்ததில்லை. கஸ்ஸாலி மௌத்தான பிறகும் அவருடைய இந்த மனப்போக்கில் மாற்றம் ஏற்படவில்லை. ஆனால் சவ்தாவின் போக்கு கணவரை விட வித்தியாசமாக இருந்தது.

மருமகனிடம் அவளுக்கும் கசப்பு மிகுந்துதான் இருந்தது. எனினும் பெண்மைக்கே உரிய உள்பாங்கும் உணர்வுகளும் அவளைவிட்டு விலகவில்லை. அவள் பேரப்பிள்ளைகளை அரவணைத்து அந்நியோன்யமாகப் பழகுவாள். மகள் வீட்டுடோடு போக்குவரத்து நின்றபிறகு, பிள்ளைகளுக்கு அவருடைய அரவணைப்பும் இல்லாமற் போய்விட்டது.

மஜீத்துக்கும் இந்த விஷயங்கள் ஓரளவு தெரியும். இந்த நிலையில் சப்ரிக்கும் கஸ்ஸாலியின் பிள்ளைகளுக்கும் உள்ள உறவை எண்ணிப் பார்த்தார். அந்தச் சிறுககளுடன் இப்போது உரையாடியதிலிருந்து, அவர்களுக்கும் சப்ரிக்கு மிடையே இருக்கும் உறவின் தன்மை அவருக்கு மேலும் துலக்கமாகியது. கதிஜாவுடனுள்ள தொடர்பைத் துண்டித்துக் கொள்வதன் மூலம் அவனுக்கும் தகப்பனில்லாத அந்தச் சிறுககளுக்கும் நான் ஒரு அநியாயத்தைச் செய்ய வேண்டுமா என்று ரெஸ்ட் ஹவுசில் சப்ரி கேட்டது அவரது செவிப்புலனில் இப்போது கணீர் என்று ஒலித்தது.

இதைத் தொடர்ந்து தனது மூன்று பிள்ளைகளையும் நினைத்துக் கொண்டார் மஜீத். தான் அவர்களை விட்டுப் பிரிந்தால் எப்படி இருக்கும் என்று ஒரு கணம் எண்ணிப் பார்த்தார். அவர் மனம் கலங்கியது. தன் பிள்ளைகளையும் கஸ்ஸாலியின் இளந்தளிர்களையும் ஒப்பிட்டுப் பார்த்தார். தகப்பனில்லாத அந்தப் பிள்ளைகளின் நிலையும், அவர்களுக்கு அந்தக் குறையே இல்லாதபடி சப்ரி அவர்களோடு ஐக்கியமாகிவிட்டதையும் நினைக்கும்போது மெய் சிலிர்த்தது. உள்ளமும் உருக்கத்தால் துடித்து கண்ணிலும் நீர் துளிர்ந்தது. சப்ரி சொன்னது சரி. அவனையும் கஸ்ஸாலியின் பிள்ளைகளையும் பிரிக்கும் அநியாயத்தைச் செய்ய முடியாதுதான். செய்யவும் கூடாது என்று அவர் மனம் தீர்மானமாக ஒலித்தது. சப்ரி-கதீஜா விஷயத்தில் தான் எடுத்த இறுதி முடிவை மீண்டும் ஒருமுறை உறுதியாக்கிக் கொண்டார்.

கதீஜாவின் வீட்டிலிருந்து புறப்பட்டு இந்தச் சிந்தனையுடன் வந்த மஜீத், சப்ரியையும் பார்க்கவே விரும்பினார். ரெஸ்ட் ஹவுஸில் இருவரும் பேசிய பிறகு, இரண்டாம் நாள் தான் சந்தித்தார்கள். அதுவும் வங்கியில். அங்கே இதைப்பற்றி ஒன்றும் கதைக்கவில்லை. அன்று தான் கொழும்புக்குப் போவதாகக் கூறிவிட்டுச் சென்றவர் இன்று தான் அவனையும் காணவேண்டும் என்று வீட்டிலிருந்து கிளம்பினார். ஞாயிற்றுக்கிழமையானதால் பொது வேலையாக எங்கே யாவது சுற்றிக் கொண்டிருப்பான் என்று தெரியும். இருந்தாலும் சந்திக்க முயற்சிப்போம் என்ற எண்ணத்தில் வந்தவர், கார் சப்ரியின் வீட்டை நெருங்கியதும், ஒருவேளை ஆள் வீட்டில் இருந்தாலும் இருக்கலாம். பார்த்துவிட்டுப் போவோம் என்று நினைத்து காரை அவன் வீட்டின் முன்புறம் நிறுத்திவிட்டு உள்ளே போனார்.

சப்ரி இல்லை. உம்மாதான் வரவேற்றாள்.

“சப்ரி இல்லையாக்கும்?”

“ஓம். காலையில் வெளிக்கிட்டுப் போனான். லீவு நாட்களில் அவன் வீட்டில் இருக்கிறதில்லையே” என்று கூறிவிட்டு “அன்றைக்கு கதீஜா விஷயமாக நீங்கள் கதைத்த பிறகு முடிவாக அவன் என்ன சொன்னான்?” என்று கேட்டாள்.

“இப்போ நேரமில்லை. அதைப் பற்றிப் பிறகு கதைப்போம். ஆனால் நீங்கள் ஒன்றும் கவலைப்படாமல் இருங்கள்” என்று சொல்லிவிட்டு வெளியே வந்த மஜீத், காரைத்திருப்பிக்கொண்டு நெசவுநிலையத்துக்குச் சென்றார்.

அவர் அங்கே போனபோது, சகாப்தினுடன் கல்யாண விஷயமாகக் கதைத்துக் கொண்டிருந்த சப்ரியும் கதீஜாவும் மஜீத்தைக் கண்டதும் “வாருங்கள்” என்று வரவேற்றார்கள்.

“நீங்கள் கொழும்பிலிருந்து எப்போது வந்தீர்கள்?” சப்ரி கேட்டான்.

“ராத்திரி” என்று சொல்லிவிட்டுக் கதிரையில் அமர்ந்த மஜீத், “நீர் ஒருவேளை இங்கே இருக்கக்கூடும் என்ற ஒரு ஊகத்தோடு வந்தேன். உம்மைக் கண்டது நல்லதாய்ப் போயிற்று. அல்லது உம்மைத் தேடுவதில் அரைக்கலன் பெட்ரோல் வீணாகியிருக்கும்” என்று சிரித்தார்.

“ஓம். இன்னும் கொஞ்ச நேரம் சென்றிருந்தால் நான் இங்கே இருந்திருக்க மாட்டேன். என்னைக் கண்டுபிடிப்பது கஷ்டமாகத்தான் போயிருக்கும்”

சப்ரியைத் தொடர்ந்து கதீஜாவும் “ஓம். சனி ஞாயிறுகளில் கூட இவர் இங்கே வருவது குறைவு. வந்தாலும் அதிக நேரம் நிற்கமாட்டார். ஒரு கல்யாண விஷயமாகப் பேசவேண்டியிருந்தது. அதுதான் கணங்கிக் கொண்டிருக்கிறார்” என்றாள்.

“கல்யாணமா...? யாருக்கு?”

“இந்தா நிற்கிறானே சகாப்தீன், இவனுக்குத்தான்”

“ஓ... அப்படியா...?” என்று சகாப்தீனைப் பார்த்தார் மஜீத்.

அவன் அங்கிருந்து மெல்ல நகர்ந்தான்.

கதீஜா சிரித்துக்கொண்டே “பெண்பிள்ளை மாதிரி ஏன் வெட்கப்பட்டுக் கொண்டு நழுவி ஓடவேண்டும்? நில்லு” என்று தடுத்தாள்.

சகாப்தீன் தயங்கினான்.

சப்ரீயும் லேசாய்ச் சிரித்துவிட்டு “கூச்சப்படாதே சகாப்தீன். இவர் ஒன்றும் புறத்தி மணிசரல்ல. நம்ம ஆள்தான். இவரும் இதைத் தெரிந்து கொள்வது நல்லதுதான்” என்றான்.

சகாப்தீன் மரியாதையோடு சற்றுத் தள்ளி நின்றான்.

சப்ரி கதீஜாவின் இந்தக் கல்யாண ஏற்பாட்டை மஜீத்துக்கு விபரித்துவிட்டு “இப்ப இவ இந்தத் தொண்டிலும் இறங்கிவிட்டா” என்று அவளைப் பார்த்துச் சிரித்தான்.

“அப்படியா...?” என்று ஆர்வத்துடன் கேட்ட மஜீத், “நல்ல காரியம். உன்னைப் பாராட்டத்தான் வேண்டும்” என்று மகிழ்ச்சியுடன் கூறிவிட்டு “அந்தப் பிள்ளையை நான் பார்க்கலாமா?” என்று கேட்டார்.

“கல்யாணம் முடிவானதிலிருந்து அவ தறிமாலேவிட்டு வருகிறதே இல்லை. சகாப்தீன் பார்த்துவிடலாம் என்ற வெட்கம். இப்ப நான் இங்கே கூப்பிட்டாலும் வரமாட்டா” என்று சிரித்த கதீஜா “நீங்கள் வாருங்கள் நான் காட்டுகிறேன்” என்றான்.

“போய்ப் பார்த்துவிட்டு வாருங்கள்” என்று சப்ரியும் சொன்னான்.

மஜீத்தை அழைத்துக்கொண்டு தறிமாலுக்குள் சென்ற கதீஜா தறிகளையும் நெசவையும் அவருக்குக் காட்டுவது போல் காட்டி, ஏதோ சொல்லிவிட்டு ஜாரியாவின் அருகே வந்து அவளின் நெசவைக் கவனிப்பதுபோல் சில விநாடிகள் நின்றாள். பிறகு அவள் வெட்கப்படுவாள் என்று எண்ணி ஆங்கிலத்தில் “இவதான் கல்யாணப் பெண்” என்று மஜீத்துக்கு அறிமுகப் படுத்தினாள்.

அவரும் அதைப் புரிந்துகொண்டு “ஓ... ஐ சீ” என்று ஜாரியாவின் நெசவைக் கவனிப்பதைப் போல் பாவனை செய்துவிட்டு நிமிர்ந்து அவளைப் பார்த்து “ஒரு நாளைக்கு நீ எத்தனை சாதம் நெசவுவாய்?” என்று கேட்டார்.

அவள் முகத்தில் நாணம் பட மெதுவாக ஏதோ சொன்னாள்.

“ஓ. சந்தோஷம். இங்கே நெசவுகிற எல்லாரும் இப்படித்தான் கூடுதலாய் உழைக்க முயற்சிக்க வேண்டும்” என்று மற்றப் பெண்களுக்கும் கேட்கும்படி கூறிவிட்டு தறி மாலை விட்டு, கதீஜாவுடன் வெளியே வந்தவர், “அதுசரி. கல்யாணம் முடிந்த பிறகும் இந்தப் பிள்ளை நெசவுக்கு வருமா?” என்று கேட்டார்.

“இல்லை. கல்யாணமான பெண்கள் வெளியே நெசவுக்குப் போக மாட்டார்கள். விரும்பினால் வீட்டில் நெசவு வார்கள். ஆனால் நாங்கள் ஒரு திட்டம் வைத்திருக்கிறோம். இங்கே நெசவுகிற பிள்ளைகளுக்குக் கல்யாணமானதும் அவர்கள் விரும்பினால் வீட்டிலேயே தறி போட்டுக் கொடுக்க்போம். அவர்கள் நெய்சிறதை எங்களுக்குத் தரலாம். அவர்களுக்கு முதலைப் பற்றியோ, விற்பனையைப் பற்றியோ பிரச்சினை இருக்காது. கல்யாணமாகிப் போகும் பிள்ளையின் இடத்

துக்கு இன்னொரு பிள்ளையை எடுத்துக் கொள்வோம். அதிலும் எங்களுக்குப் பிரச்சினை இல்லை'

கதீஜா இதைச் சொல்லிக்கொண்டு வரும்போது சகாப்தின் எதிர்ப்பட்டான். "ஏன் அங்கே நிற்காமல் வந்து விடாய்?" என்றாள் அவள்.

"நான் எதற்கு ராத்தா? நாம பேச வேண்டியதையெல்லாம் பேசி முடித்துப் போட்டோம். அடுத்தது கல்யாணந்தானே? நீங்களும் சப்ரி சேரும் அதைச் செய்து வைக்கப் போகிறீர்கள். நான் சொல்கிறதுக்கு வேற என்ன இருக்கிறது" என்று குளுகுளுப்புடன் கூறிவிட்டு, தனது வேலையைக் கவனிக்க வேகமாக அங்கிருந்து நடந்தான் சகாப்தின்.

இருவரும் சிரித்துக்கொண்டு முன் விழுந்தைக்கு வந்ததும் "பெண் எப்படி?" என்று மஜீத்திடம் கேட்டான் சப்ரி.

"பொருத்தமான சோடிதான்" என்று புன்சிரிப்புடன் கூறிய அவர் "கல்யாணம் எப்போ?" என்று விசாரித்தார்.

"வருகிற வியாழக்கிழமை. அதுவும் இங்கேதான் கல்யாணம் நடக்கப் போகிறது" என்று உற்சாகம் பொங்கக் கூறினாள் கதீஜா.

"இங்கேயா?" ஆச்சர்யத்துடன் கேட்டார் மஜீத்.

'ஓம். ஜாரியா வீட்டில் வசதியில்லை. அதோடு இது எங்கள் நெசவுநிலையத்தின் கல்யாணம். இங்கேதான் இதை நடத்த வேண்டும் என்று விரும்பினோம். மாப்பிள்ளை வீட்டாரும் பெண் வீட்டாரும் கூட சம்மதித்து விட்டார்கள். மாப்பிள்ளை தன் வீட்டிலிருந்து வருவார். பெண் இங்கேதான் இருப்பா. கல்யாணம் நடந்து மறுநாள் கொத்துப்

பாவுக்குப் பிறகு பின்னேரம் மாப்பிள்ளையையும் பெண்ணையும் ஜாரியாவின் வீட்டுக்குக் காரில் கொண்டு போய் விடுகிறது என்ற ஏற்பாடு”

“அப்படியா...? இதுவும் வரவேற்கக் கூடியதுதான். நீங்கள் இரண்டு பேரும் சேர்ந்து செய்கிற இந்தக் கல்யாணம் நல்லபடியாக அமையட்டும்” என்று வாழ்த்துவதுபோல் சொன்னார் மஜீத்.

சப்ரி அவரிடம் “எங்களோடு நீங்களும் சேர்ந்து இதை நடத்திவைக்க வேண்டும்” என்று சொல்லிவிட்டு எழுந்தார்.

“ஓ... யெஸ்” என்று அவரும் உற்சாகத்துடன் கூறிவிட்டு “ஏன் எழும்பி விட்டீர்? எங்கே பயணம்?” என்றார்.

“எனக்கு வேலை இருக்கிறது நீங்களும் வாருங்களேன்.

“சரி” என்று அவரும் கதீஜாவிடம் விடை பெற்றுக் கொண்டு வெளியே வந்ததும் “உங்கள் காரை எடுத்து உள்ளே விடுங்கள். என் காரில் போவோம். திரும்பி வந்து உங்கள் காரை எடுத்துக் கொள்ளலாம்” என்றான் சப்ரி.

மஜீத் காரை எடுத்து உள்ளே விட்டுவிட்டு சப்ரியின் காரில் ஏறினர்.

கார் புறப்பட்டதும் “இஸ்ஸதீன் கதை கட்டியிருப்பது கதீஜாவுக்குத் தெரியுமா?” என்றார் மஜீத்.

“இல்லை. தெரிந்திருந்தால் அவ எனக்கு இதைப் பற்றிச் சொல்லியிருப்பா. இந்தக் குப்பையை அவக்கு முன்னால் ஏன் கொட்டவேண்டும் என்று நானும் சொல்லவில்லை” என்று கூறிய சப்ரி, ரெஸ்ட் ஹவுஸில் தான் கூறிய விஷயங்களையும், எடுத்த முடிவையும் அவர் ஏற்றிருப்பார் என்று

நம்பியதால் மேலும் இதைப் பற்றி அவருடன் விவாதிக்க விரும்பவில்லை.

மஜீத்தும் தான் எடுத்துள்ள முடிவையோ காலையில் இஸ்மாயில் வீட்டில் நடந்த பேச்சு வார்த்தையையோ அவனுக்குத் தெரிவிக்கவில்லை. இப்போது அது அவசியமில்லை என்று விட்டுவிட்டார். அவர்களுடைய உரையாடல் வேறு திசைக்குத் திரும்பியது.

சப்ரி வங்கியில் புள்ளி நடத்திய குழப்பத்தையும் சவாலையும் பற்றிச் செல்விக்கொண்டு வந்தான். அவரைப் போன்ற இன்னும் சிலரால் தனக்கு ஏற்படும் பிரச்சினைகளையும் கூறிவிட்டு இறுதியாக “இது வேற தளையிடி” என்று சற்று வருந்திய குரலில் சொன்னான்.

மஜீத் கேட்டார் “இப்படியான ஆட்களுக்கு நீர் உதவி செய்வதைத் தவிர்க்க முடியாதா?”

சப்ரி ஏதோ யோசிப்பதுபோல் இரண்டொரு நிமிடம் மௌனமாக இருந்து விட்டுச் சொன்னான்: “எல்லாரும் ஒரே மாதிரியானவர்கள் அல்ல. பல குணநிசயங்கள் உள்ளவர்கள் உலகமே அவர்களால் நிரம்பியதுதான். ஆனால் அவர்களை உடனே இனம் காண்பது எப்படி? எந்த விதமான சுயநலத்தையும் கருதாமல் பொது நோக்கோடு எல்லாருக்கும் உதவி செய்ய விரும்புகிறோம். செய்கிறோம். சிலர் தவறாக நந்து நமது நல்லெண்ணத்துக்கு இடைஞ்சலை ஏற்படுத்தும் போதுதான் இவர்கள் எப்படிப்பட்டவர்கள் என்று கண்டுகொள்ள முடிகிறது”

“அது சரி. இருந்தாலும் அது ஒரு பாடமாக இருக்க வேண்டும்”

“ஓம். எனது வங்கிக் கடமையும், வாழ்க்கை அனுபவங்களும் எனக்குக் கற்றுத் தரும் பாடங்களை நான் மறக்

கவே இல்லை. அந்தப் பாடங்களில் சரியானதைப் பிழையானர்களுக்குச் செய்யக் கூடாது என்பதும் ஒன்று”

“அது மாத்திரமல்ல. சரியானதைப் பிழையான நேரத்திலும் செய்யக் கூடாது”

சப்ரி அவரைத் திரும்பிப் பார்த்துவிட்டு “அதோடு, சரியானதைப் பிழையான இடத்திலும் செய்யக்கூடாது என்பதையும் சேர்த்துக் கொள்ளுங்கள்” என்று சிரித்தான்.

மஜீத்தும் சிரித்தார். “என்னை ரெஸ்ட் ஹவுஸில் வென்று விட்டீர். இப்போதும் என்னை வெல்லப் பார்க்கிறீர்”

மஜீத் இதைச் சொன்னதின் மூலம் சதீஜா விஷயத்தில் சப்ரியின் கருத்துக்களையும் அவன் முடிவையும் தான் ஏற்றுக் கொண்டதைச் சொல்லாமலே சொல்லி விட்டார். பேச்சின் போக்கில் அவரை அறியாமலே இந்த வார்த்தைகள் வாயிலிருந்து பாய்ந்து விட்டன.

சப்ரி இதை விளங்கிக் கொண்டதும், அவரிடம் தான் கொண்டுள்ள நம்பிக்கை சரியானதுதான் என்பது மேலும் உறுதியாகி, தனக்குப் பலம் கூடியிருப்பது போன்ற உணர்ச்சியோடு புன்னகை தவழ அவரைத் திரும்பிப் பார்த்தான். அந்தப் பார்வையில் உள்ளார்ந்த நட்பின் - அந்த விகவாசத்தின் பிரகாசம் பளீரென மின்னியது.

அந்தப் பார்வையின் பொருளை மஜீத்தும் புரிந்து கொண்டவர்போல் “நண்பனிடம் தோற்பதில் எனக்கு ஒன்றும் குறைந்து விடாது. உம்முடைய வெற்றியில் எனக்கும் பங்குதான்” என்று அவரும் புன்னகையுடன் கூறினார்.

சப்ரி மேலும் லேசாய்ச் சிரித்துக்கொண்டே “உங்களை நான் வெல்லுகிறேனோ, இல்லையோ என் விஷயங்களில் என்னையே நான் வெல்லப் பார்க்கிறேன்” என்றான்.

மஜீத் விழிகளில் கேள்வியை வைத்துக்கொண்டு சப்ரி யைப் பார்த்தார். அவன் அதற்குப் பதில் அளிக்கத் தொடங்கினான்.

“அனுபவம் கற்றுத்தந்த பாடங்களைக் கொண்டு இதைச் சொன்னோம். இதை மறக்கக் கூடாதுதான். அதே சமயம் சிலர் தவறான போக்கில் போனாலும், செய்த உதவிகளால் பலருக்கு ஏற்பட்டுள்ள நன்மையையும் நினைக்காமல் இருக்க முடியாது. அந்தச் சிலரால் ஏற்படும் தொல்லைகளால் மனம் வருந்தினாலும் இதை நினைத்து ஆறுதலும் அடைகிறது. மக்களின் உயர்வுக்காகப் பல காரியங்களைச் செய்யும்போது சிலரால் ஏற்படும் பிரச்சினைகளுக்கும் முகம் கொடுக்கத்தான் வேண்டியுள்ளது. இதைத் தவிர்க்க முடியாது. ஆனால் இதை ஏற்றுக் கொள்ளும் மனத்திடம் வேண்டும். இது ஒரு போராட்டம்தான். வாழ்க்கைப் போராட்டத்துக்கு உன்னைப் பழக்கு. வாழ்க்கைத் தணலில் உடலையும் உள்ளத்தையும் போட்டெடுக்கப் பழகிக் கொள் என்று. மகாகவி இக்பால் கூறியிருக்கிறார். இதை நான் அடிக்கடி நினைத்துக் கொள்ள வேன். இக்பாலின் இக்கூற்றின்படி இப் போராட்டத்தில் என்னை வெல்லப் பாக்கிறேன்.

சப்ரியின் இவ் வார்த்தைகள் மெதுவாகவும் நிதானமாகவும் வெளிவந்தன.

இதைக் கேட்டதும், இஸ்மாயிலும் இஸ்ஸதினும் ஏற்படுத்துகிற பிரச்சினைகளையும் மனதில் வைத்துக் கொண்டு தான் சப்ரி இதைக் கூறுகிறான் என்று மஜீத்துக்குப் பட்டது.

இதற்குள் கார் கல்முனைப் பிரதேசத்தின் ஒரு கிராமத்துக்குள் புகுந்து கடற்கரைக்குச் சமீபமாக உள்ள மீன் பிடியாளர் கூட்டுறவுச் சங்கத்துக்கு முன்னால் போய் நின்றது.

“இங்கே கொஞ்சம் சுணங்க வேண்டியிருக்கிறது” என்று சொல்லிக்கொண்டு காரிலிருந்து இறங்கினான் சப்ரி. மஜீத்தும் இறங்கினார்.

சப்ரியைக் கண்டதும் அங்கே குழுமி நின்ற பலரும் அவர்கள் இருவரையும் வரவேற்று உள்ளே அழைத்துச் சென்றனர்.

அந்தக் கிராமத்தில் பரம்பரையாகக் கடற் தொழிலில் ஈடுபட்டிருந்த தோணிக்காரர்களில் சிலர் தமது தொழிலுக் காக வங்கியில் கடன் பெறப் போனதிலிருந்து அவர்களைப் பற்றித் தெரிந்து கொள்ள சப்ரிக்குச் சந்தர்ப்பம் கிடைத்தது. போட் வைத்து நவீன முறையில் மீன் பிடிக்காமல் பழைய முறையில் கரைவலை இழுத்து மீன் பிடிப்பதால் அவர்களுக்கும் கரைவலை இழுக்கும் தொழிலாளர்களுக்கும் போதிய பலன் கிடைக்காமல் இருப்பதையும், தோணிக்காரர்களிடையே போட்டி பொறாமை பூசல்கள் நிலவுவதையும் அறிந்து மனம் வருந்தினான். அம்மாவட்டத்தில் விவசாயத்துக்கு அடுத்ததாக உள்ள மீன் பிடித் தொழிலைச் செய்யும் அவர்களின் இந்தப் பின் தங்கிய நிலைமையை மாற்றி அவர்களின் முன்னேற்றத்துக்கும் மாவட்டத்தின் அபிவிருத்திக்கும் ஏற்ற முறையில் தமது தொழிலைச் செய்விக்க வேண்டும் என்ற எண்ணம் பிறந்தது.

இதைப்பற்றி தோணிக்காரர்களோடும் தொழிலாளர்களோடும் உரையாடினான். தன் அபிப்பிராயங்களையும் ஆலோசனைகளையும் விளக்கி கடைசியாக “ஒன்று சேருங்கள். ஒன்றாகத் தொழிலைச் செய்புங்கள். முன்னேறுங்கள்” என்று கூறினான்.

சப்ரியின் மீது அவர்களுக்கு நல்லெண்ணமும் நம்பிக்கையும் மரியாதையும் இருந்ததால் அவர்கள் அவனுடைய ஆலோசனைகளை ஏற்றுக் கொண்டார்கள். அதன் விளைவாக அந்தக் கிராமத்தில் கடற் தொழிலாளர் கூட்டுறவுச் சங்கம் உதயமாயிற்று.

தோணிக்காரர்களையும், தொழிலாளர்களையும் கொண்ட அந்தக் கூட்டுறவுச் சங்கம் சப்ரி வகுத்துக் கொடுத்த திட்ட

டத்தின்படி இயங்கத் தொடங்கியது. போட்டுகளும் டோலரும் வாங்கப்பட்டு கடற்தொழில் புதிய முறையில் நடந்தது. கடற்தொழிலாளர்கள் உற்சாகமாக உழைக்கத் தொடங்கினர். கரைவலைக்குப் பதிலாக போட்டுகளிலும் டோலரிலும் ஆழ்கடலுக்குச் சென்று மீன்களும் இரூல்களும் பிடித்தனர். சங்கமே மீன் விற்பனையை மேற்கொண்டது. வருமானம் சங்கத்தில் உள்ளவர்களுக்குப் பங்கிடப்பட்டது.

இந்த முறையினால் முந்திய நிலைமை முற்றிலும் மாறத் தொடங்கியது. போட்டி பொருமையும் பூசல்களும் மறைந்து ஒற்றுமையும் நேசமும் பூக்க ஆரம்பித்தது. கடற்தொழிலாளர்களின் தரித்திரமும் மறைந்து தமது கடின உழைப்பின் பயனை அவர்களும் அனுபவிக்கத் தக்க நிலைமை உருவாயிற்று.

சங்கம் நிறுவப்பட்டு அது இயங்கத் தொடங்கியதும் சப்ரி ஒதுங்கி விடவில்லை. ஒதுங்க அவர்கள் விடவுமில்லை. அவனுடைய ஆலோசனைகளும் வழிகாட்டலும் தொடர்ந்து இருக்க வேண்டும் என்று அவர்கள் அன்போடும் அபிமானத்தோடும் கேட்டுக் கொண்டதை அவன் ஏற்றுக்கொண்டான். அவ்வப்போது ஏற்படுகிற பிரச்சனைகளுக்கும் அவர்கள் சப்ரி மூலம் கலந்துபேசி தீர்வு கண்டு வந்தனர். இப்போது புதிய ஒரு பிரச்சனை தோன்றியிருந்தது.

அடுத்த கிராமத்தில் உள்ள மீன்பிடிக்காரர்கள் கரைவலைக்காரர்கள். சங்கத்தார் போட்டுகளில் தங்கள் கடல் எல்லைக்குள்ளும் வந்து மீன் பிடிப்பதால் தங்களுக்கு மீன்படுவது குறைந்து விடுவதாகப் புகார் எழுப்பினர். அதைத் தொடர்ந்து அவர்களுக்கும் சங்கத்தாருக்குமிடையே பிரச்சினைகள் தோன்றின. இதைப் பற்றி கரைவலைக்காரர்கள் சப்ரியிடமும் முறையிட்டனர். இந்தப் பிரச்சனைக்குத் தீர்வு காணவே சங்கத்தின் கூட்டம் அன்று நடந்தது. சப்ரியும் வரவேண்டியிருந்தது.

கூட்டம் ஆரம்பித்ததும் பிரச்சினையைப் பற்றி விவாதம் நடந்தது. கிராமங்களுக்கிடையே ஒற்றுமையையும் நேசத்தையும் விரும்பிய சப்ரி, அந்த நோக்கில் தன் கருத்துக்களை எடுத்துரைத்தான். “முந்தி நீங்கள் கரைவலை இழுத்த போது, வெளியூர் போட்டுகள் வந்து மீன் பிடித்ததால் நீங்கள் பாதிக்கப்பட்டதை மறந்து போகக் கூடாது. கடல் எல்லாருக்கும் பொதுவாக இருந்தாலும், மற்றவர்களையும் பாதிக்காமல் தொழில் செய்ய வேண்டும் என்றுதான் கடல் எல்லைகளும் நிர்ணயிக்கப்படுகின்றன. இதை மனதில் கொண்டால் பிரச்சினை எழாது. தவிரவும், அடுத்த கிராமத்தவர்களும் நமது சகோதரர்கள்தான். உங்களைப் போலவே அங்கே இத்தொழிலைச் செய்யும் இருநூற்றுக்கும் மேற்பட்ட தொழிலாளர்களின் சீவியத்தையும் நாம் யோசிக்க வேண்டும். அவர்களைப் பாதிக்காமல் அனுசரித்துக்கொண்டு போக வேண்டியது உங்கள் சகோதரக் கடமை” என்று இதமாக எடுத்துக் கூறிவிட்டு பக்கத்தில் இருந்த மஜீத்தைப் பார்த்து “உங்கள் அபிப்பிராயத்தையும் சொல்லுங்களேன்” என்றான்.

அதுவரை அங்கே நடந்த பேச்சு வார்த்தைகளை மௌனமாகக் கவனித்துக் கொண்டிருந்த அவர், சப்ரியின் கருத்துக்களை ஆதரித்து சில வார்த்தைகள் பேசினார்.

கடைசியாக அவர்கள் இந்த ஆலோசனையை ஏற்றுக் கொண்டு அடுத்த கிராமத்துக் கரைவலைக் காரர்களைப் பாதிக்காமல் மீன் பிடிக்கும் வழிவகைகளை ஆராய்ந்து அதன் படி செய்யத் தீர்மானித்தனர்.

இவ்வாறு இப்பிரச்சினைக்குத் தீர்வு கண்டுவிட்டு இருவரும் அங்கேயிருந்து வெளிக்கிடும்போது மத்தியானமாகி விட்டது. சப்ரி மஜீத்தைத் தன் வீட்டுக்கே சாப்பிடக் கூட்டிக்கொண்டு வந்து விட்டான்.

இருவருக்கும் உணவு பரிமாறுகையில் சப்ரியின் உம்மா

கதீஜா விஷயத்தை எடுத்தாள். மஜீத் உடன் இருக்கும் போதே சப்ரியின் முடிவைத் தெரிந்து கொள்ள விரும்பிய அவள் “நான் கேட்டால் சப்ரியிடமிருந்து பதிலே வராது. நீங்களாவது சொல்லுங்களேன். முடிவாய் இவன் என்ன தான் சொல்கிறான்?” என்று ஆவலுடன் கேட்டாள்.

அவள் எதைப் பற்றிக் கேட்கிறாள் என்பதை இருவரும் புரிந்து கொண்டனர். மஜீத் சப்ரியைப் பார்த்தார். அவன் தலையைக் குனிந்தபடி சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்தான்.

உம்மாவுக்கு விருப்பமில்லாத முடிவை தன் வாயால் சொல்வதற்குச் சப்ரிக்கு சங்கடமாக இருந்திருக்கும். அது தான் சொல்லவில்லையாக்கும் என்று மஜீத் யோசிக்கையில்,

“நீங்களும் பேசாமல் இருக்கிறீர்களே? சொல்லுங்களேன்” என்று திரும்பவும் உம்மா கேட்டாள்.

மஜீத் அவள் பக்கம் திரும்பினார். “சப்ரிக்கு அது கஷ்டந்தான். முக்கியமாக கதீஜாவின் பிள்ளைகளுக்காக யோசிக்க வேண்டியிருக்கிறது. அந்தப் பிள்ளைகள் இரண்டும் பிரிக்க முடியாதபடி உங்கள் மகனுடன் ஒட்டிக்கொண்டு விட்டார்கள். இவருக்கும் அவர்களில் நிறைந்த பாசம். தொடர்பை நீக்கினால் அந்தக் குழந்தைகளும் சப்ரியும் தாங்க மாட்டார்கள். இந்த விஷயத்தில் நாங்கள் இவரை வற்புறுத்துவது புத்தியாகத் தெரியவில்லை”

மஜீத் இதைச் சொன்னதும் உம்மா திகைக்கவில்லை. அவள் சிறிது ஏமாற்றத்துடன் மௌனம் சாதித்தாள்.

பிள்ளைகளை இடையிடையே சப்ரி தன் வீட்டுக்கு கூட்டி வருவான். அப்போது தன் மகனுக்கும் அவர்களுக்கும் உள்ள பிணைப்பை அவள் நேரில் கண்டு வியந்திருக்கிறாள். அவளுக்கும் அந்தப் பிள்ளைகளில் கருணையும் அபிமானமும் இருந்தது. எனவே மஜீத் சொன்னதை அவளும் யோசித்துக்கொண்டு நின்றாள்.

“இப்போது நீங்கள் பேசாமல் இருக்கிறீர்கள்” என்று மஜீத் சிரித்தார்.

“ஓம். நீங்கள் சொன்னதை யோசித்துக் கொண்டிருந்தேன். எனக்கும் அது விளங்குது. இருந்தாலும் ஊர் பேச்சுக்கு அஞ்ச வேண்டாமா?”

சப்ரி டக்டென்று தலையை உயர்த்தி உம்மாவைப் பார்த்தான். “ஏன் அஞ்ச வேண்டும்? நம்மை அது ஒன்றும் செய்யாது”

“இப்படிச் சொன்னால் முடிந்ததா? அனாவசியமாக ஏன் ஒரு அவச்சொல் உண்டாக வேண்டும்? அது நல்லதா?”

சப்ரி இதற்குப் பதில் சொல்லவில்லை.

உம்மா சில விநாடிகள் யோசித்துவிட்டு மேலும் தொடர்ந்தாள். “இப்படி இரண்டுங் கெட்டான் நிலைமையில் இருந்து கொண்டு வீண் அவச் சொல்லைச் சுமப்பதை விட நீங்கள் இரண்டு பேரும் கல்யாணம் செய்துகொண்டால் நல்லது. ஊர் வாய் திறக்காது”

உம்மா நிதானமாகவும் அமைதியாகவும் இதைச் சொன்னாள். ஆனால் மஜீத்தும் சப்ரியும் சற்றுத் திகைப்புடன் அவ்வைப் பார்த்தனர். சப்ரிக்குப் பொறிதட்டியது போல் இருந்தது. புரொபசரும் இதைத்தானே சொன்னார்? உம்மாவின் வாயிலிருந்தும் இது வருகிறதே!

புரொபசரின் இந்த ஆலோசனையும் சப்ரி சொன்ன பதிலும் மஜீத்துக்குத் தெரியும். ரெஸ்ட் ஹவுஸில் கதைத்த போது சப்ரி இதைச் சொல்லியிருந்தான். புரொபசரின் இந்த ஆலோசனை அவருக்கு ஆச்சர்யத்தை அளிக்கவில்லை. அவரைப் போன்ற வெளியாட்கள் எவரும் இந்த ஆலோசனையைக் கூறக் கூடும்தான் என்று எண்ணினார். ஆனால் பெற்ற தாய் தன் மகனுக்கு இந்த ஆலோசனையைக் கூறு

வாள் என்று அவர் சற்றும் எதிர்பார்க்கவில்லையாதலால், அவருக்கு வியப்பாக இருந்தது: அவருடைய பார்வையில் திகைப்பும் வியப்பும் பரவியிருந்தது.

“என்னை ஏன் திகைப்போடு பார்க்கிறீர்கள்? இது என்ன ஊர் உலகத்தில் நடக்காத காரியமா? ஆணும் பெண்ணும் பிள்ளைகளோடு இரண்டாந்தாரம் கல்யாணம் செய்கிறதும் உண்டுதானே?” என்று கேட்ட உம்மா, மஜீத்தைப் பார்த்தபடி மேலும் பேசத் தொடங்கினாள்:

“உண்மையைச் சொன்னால் ஊர்ப் பேச்சுக்காக மட்டும் இதைச் சொல்லவில்லை. சப்ரியும் இப்படி மொட்டையாக இருக்கிறது எனக்கு விருப்பமில்லை. என் கண்ணுக்குப் பிறகு இவனைப் பார்க்கிறதுக்கு ஒருத்தி இருக்க வேண்டும். கதீஜா கைம்பெண்ணாக இருந்தாலும் பரவாயில்லை. கல்யாணம் கட்டினவ, இரண்டு பிள்ளைகளைப் பெற்றவ என்கிற குறையைத் தவிர, வேறு ஒரு குறையும் சொல்கிறதுக்கு இல்லை. அவ்வோடு இவனுக்குள்ள ரெருக்கமும் பிள்ளைகளோடு உள்ள பிணைப்பும் இந்தக் குறையை மறக்கச் செய்துவிடும். அவக்குத் திரும்பவும் வாழ்வு கிடைத்த மாதிரியும் இருக்கும்”

முதலில் அவள் இந்த அபிப்பிராயத்தைச் சொன்ன போது இருந்த நிதானமும் அமைதியும் இப்போதும் அவளுடைய பேச்சில் இருந்தது.

அவள் கூறியது நியாயந்தான் என்று மஜீத்துக்கும் தோன்றியது, ஆனால் இதை சப்ரி ஏற்றுக்கொள்ள மாட்டான் என்று அவருக்குத் திடமாகத் தெரிந்தது. புரொபசருக்குச் சொன்ன பதிலைத்தான் உம்மாவுக்கும் சொல்லப் போகிறாரோ என்று எண்ணியவாறு சப்ரியைப் பார்த்தார்.

சாப்பாட்டை முடித்துக்கொண்ட அவன் கையைப் பிளேட்டில் கழுவிவிட்டு மேசையில் வைத்திருந்த துண்டை

எடுத்துக் கையைத் துடைத்தான். பிறகு உம்மாவை நிதானமாகப் பார்த்துச் சொன்னான்:

“உங்கள் ஆலோசனை வரவேற்கக் கூடியதுதான். உங்கள் மனதில் இந்த எண்ணம் தோன்றியதற்காக உங்களைப் பாராட்டவும் வேண்டும். ஆனால் கதீஜா விரும்ப மாட்டாள். கல்யாணத்தைப் பற்றிய என் முடிவும் உங்களுக்குத் தெரியும். அதை மாற்றிக்கொள்ள நானும் விரும்பவில்லை. இறுதிவரை உங்கள் கையாலேயே நான் சாப்பிடுவேன். என்னை இப்படியே இருக்க விட்டு விடுங்கள்”

உம்மாவின் கண்கள் லேசாய்க் கலங்கின. அதற்குமேல் அவள் ஒன்றும் சொல்லாமல் வாயை மூடிக்கொண்டாள்.

மஜீத்தும் சாப்பாட்டை முடித்துக்கொண்டு எழுந்தார். அவரும் இந்தப் பேச்சைத் தொடர விரும்பாமல் சப்ரியுடன் முன் ஹோலுக்குள் வந்தார்.

9

நீர்மானித்தபடி நெசவு நிலையத்தில் சகாப்தீன்-ஜாரியா கல்யாணம் ஆடம்பரமில்லாமல், அதே சமயம் ஒரு குறைய மில்லாமல் நடந்தேறியது.

மணமக்களின் உறவினர்களும், சகாப்தீனின் நண்பர்களும் வந்திருந்தார்கள். நெசவுநிலையத்தில் வேலை செய்யும் பெண்களும் தங்கள் வீட்டுக் கல்யாணம்போல் மகிழ்ச்சியோடும் உற்சாகத்தோடும் கலந்துகொண்டு அன்பளிப்பு

களும் வழங்கினார்கள். சப்ரியும் மஜீத்தும் கதீஜாவும் முன்னின்று கல்யாணத்தைச் சிறப்பாகச் செய்து வைத்தனர். அன்பளிப்புகளும் வழங்கினர்.

மறுநாள் மாப்பிள்ளையையும் பெண்ணையும் ஜாரியாவின் வீட்டில் கொண்டுபோய் விட்டுவிட்டுத் திரும்புகையில் கதீஜாவின் மனம் நிறைந்திருந்தது.

கல்யாணம் நெசவுநிலையத்தின் கணக்கில் அங்கேயே நடந்ததாலும், அதுவும் சப்ரி, மஜீத், கதீஜா மூவரும் முன்னின்று நடத்தியதாலும் இதைப் பற்றி ஊருக்குள் புதுமையாகப் பேசிக் கொண்டார்கள். பொதுவாகப் பாராட்டவும் செய்தார்கள். அதே வேளையில், முட்டையில் மயிர் பிடுங்குவோரும் நொட்டை நொடி சொல்வோரும் இதைப் பற்றி வாய் அலம்பாமலும் இல்லை.

எந்த ஒரு நல்ல காரியத்தையும் பார்த்து மனம் பொறுக்காத அழுக்குமனம் படைத்த இந்தச் சமூக விரோதிகளோடு, சப்ரிக்குச் சவால்விட்ட புள்ளியும், அவரைப்போல் வங்கி விஷயத்தில் சப்ரியுடன் பிணங்கிக் கொண்டு எதிரிகளாகிவிட்டவர்களும் சேர்ந்து கொண்டனர்.

“இது என்ன பெரிய சேவையா? நெசவு செய்கிற பெட்டைகளின் உழைப்பைச் சுரண்டி அந்தக் காசில் பிச்சை போடுகிற மாதிரிக் கொஞ்சம் காசைச் செலவழித்திருக்கிறார்கள். சப்ரி ஊருக்குத் தான் பெரிய சேவை செய்கிறதாய் ஷோ காட்டிக் கொள்வதற்காக கஸ்ஸாலியின் பெஞ்சாதியையும் தன் கைக்குள் போட்டுக்கொண்டு இதையெல்லாம் செய்கிறான்” என்று தமது கெடும்புத்தனத்தால் வாயையும் அசுத்தமாக்கினார்கள்.

இஸ்ஸதீனைப் பொறுத்தவரை நெசவுநிலையம் நடத்திய கல்யாணத்தால் சப்ரிக்கும் கதீஜாவுக்கும் கிடைத்த பாராட்டு அவனுடைய மனப் புழுக்கத்தை அதிகரிக்கச் செய்து, இந்

தப் பிப்சாரத்தில் பங்கு கொள்ளச் செய்தாலும் இது அவ்வளவு எடுபடாதது கவலையை அளித்தது. அத்துடன், வீட்டில் தான் பற்ற வைத்த தீயை மஜீக் அணைத்து விடுவாரோ. அவர்களையும் கதீஜாவையும் ஒற்றுமையாக்கி விடுவாரோ என்ற மன அவஸ்தை மேலும் கூடிவிட்டது. இதற்கு இன்னொரு காரணமும் இருந்தது.

சப்ரியையும் கதீஜாவையும் பாராட்டிய பெரும்பாலான மக்களில் பலர் இஸ்மாயிலிடமும் சவ்தாவிடமும் கூட நேரில் சிலாகித்துப் பேசினார்கள். ஜாரியாவின் உம்மாவும் வந்து “இப்படி ஏழை எனிய மனிசருக்கு உதவி செய்கிற ஒரு மகளைப் பெற்றதுக்கு அல்லாஹ் உங்களுக்கு நன்மையைத் தரட்டும்” என்று மனம் நிறைய, வாய்நிறைய வாழ்த்தி விட்டுச் சென்றாள்.

அடுத்த நாள் மஜீத்தும் வீட்டுக்கு வந்து இதைப் புகழ்ந்துரைத்துவிட்டு “இந்த மாதிரி நல்ல காரியங்களை அவர்கள் செய்கிறது உங்களுக்குப் பிடிக்கவில்லையா? இது பிடிக்காமல் வீண் வாய் சப்புகிற ஷெய்த்தான்களோடு நீங்களும் சேர்ந்துகொள்ளப் போகிறீர்களா? ஊர் மெச்சுகிற மகளோடு இன்னும் பகை பாராட்டிக் கொண்டிருக்கப் போகிறீர்களா? வேண்டாம். உங்கள் வைராக்கியத்தை விட்டுப்போட்டு மகளோடு இணக்கமாயிருக்கப் பாருங்கள்” என்று இஸ்மாயிலிடம் கூறிவிட்டுப் போனார்.

ஏற்கனவே மஜீத்தின் கதையால் மகளிடமிருந்த ஆத்திரமும் துயரமும் மறைந்து ஓரளவுக்கு மன ஆறுதலோடிருந்த சவ்தாவுக்கு இந்தப் பாராட்டும் வாழ்த்தும் மேலும் திருப்தியை அளித்து மனதுக்குள் புளகத்தையும் உண்டாக்கியது. அவள் கணவரிடம் இதையெல்லாம் எடுத்துக்காட்டி “பார்த்தீர்களா, எல்லாரும் நல்லமாதிரியாகத்தான் சொல்கிறார்கள். கேட்கக் காது குளிருது” என்று சிறிது பெருமையாகவும் சந்தோஷத்தோடும் கூறிவிட்டு “ஆனால் உங்களுக்குத்தான் கொதிப்பு அடங்கவில்லை. இந்த அளவுக்கு உங்

கள் மனதைக் கல்லாக்கினது ஆண்டவனுக்குக் கூடப் பொறுக்காது' என்று தன் சஞ்சலத்தையும் வெளியிட்டான்.

இஸ்மாயிலுக்கும் மனதில் ஓர் உணர்ச்சி உண்டாகத்தான் செய்தது. மஜீத் ஏற்கனவே கூறிய அபிப்பிராயத்தோடும் கடைசியாகத் தெரிவித்த அபிப்பிராயத்தோடும் மகனுக்குக் கிடைத்த பாராட்டையும் சிந்திக்கையில், தன் போக்கில் அவன் இப்படியான காரியங்களைச் செய்தால் நமக்கென்ன? புருசனை இழந்த துயரத்தை இதில் மறக்க நினைத்தால் அதில் என்ன பிழை? அதற்காக நாம ஏன் அவளோடு முட்டி மோதிக் கொண்டிருக்க வேண்டும்? மஜீத் கூறியதுபோல் சமாதானமாகிப் போனால்தான் என்ன? என்று எண்ணவும் செய்தார். மனதில் ஊன்றியிருந்த வைராக்கியம் சற்று இளகவும் செய்தது. என்றாலும் அவருக்குள் இருந்த வீம்பும், தலைவணங்கா குணமும் இந்த எண்ணத்துடன் போட்டி போடவும் செய்தன. ஆனால் மனைவியிடம் முறைக்கவோ தர்க்கமாடவோ இல்லை. அமைதியாக இருந்துவிட்டார்.

மாமியின் மனமாற்றமும், மாமனின் அமைதியும், வீட்டில் நடந்த இதைப்பற்றிய உரையாடலும் இஸ்ஸதீன் மனதை புழுவாய்த் துளைத்தன. பகைமையும் பயமும் இன்னும் மேலாயின. தான் வீட்டில் பற்றவைத்த நெருப்பை வெளியிலும் பரவ விட்டால்தான் சரி என்று கறுவினான்.

இந்தத் தீர்மானத்துக்கு வந்த மறுநாள், தன் உத்தியோக வேலையாக அம்பாறைக் கச்சேரிக்குச் சென்றிருந்த இஸ்ஸதீன், சப்ரிக்குச் சவால் விட்ட புள்ளியும் வந்திருப்பதைக் கண்டான். அவனுக்குச் சட்டென்று ஒரு யோசனை தோன்றியது.

புள்ளிக்கும் இஸ்ஸதீனுக்கும் நல்ல பழக்கம். அவருக்கும் சப்ரிக்கும் விரோதம் ஏற்பட்டிருப்பதையும் அதன் காரணமாக சப்ரியைப் பற்றி புள்ளியும் பிரசாரத்தில் ஈடுபட்டிருப்பதையும் அவன் அறிந்திருந்தான். எனவே அவர்

காதில் இதை நைஸாகப் போட்டுவிட்டால் அவரே இதைக் காலிக்கொண்டு ஊரெங்கும் பரப்பிவிடுவார் என்று அவனுடைய குயிக்கு மூளை உசுப்பியதும் உடனே “ஹலோ” என்று புள்ளியை அணுகி அதைக்காதில் ஊதினான்.

இஸ்ஸதீன் “மற்றத் தொடர்பு” பற்றிக் கூறியதும், அதுவரை அதைப்பற்றிச் சிந்திக்காத புள்ளி, சப்ரிக்கு எதிராகப் பாவிப்பதற்கு தனக்கு வலுவான ஓர் ஆயுதம் கிடைத்து விட்டது என்று அசுமகிழ்ந்தார். எனினும் அதைக் காட்டிக் கொள்ளாமல் “இதில் உமது மச்சினியை மட்டும் குறைசொல்ல ஏலாது. சப்ரிதான் அவ்வை மயங்க வைத்திருக்கிறான். எங்களைப் போன்ற மனிசர் மக்களை மதிக்கத் தெரியாத அவன் ஊர் உலகம் கதைப்பதை பற்றி ஏன் கவலைப்படப் போகிறான்? ஆனால் இவனுடைய நிமிருக்கு ஒரு பாடம் படிப்பிக்காமல் இருக்கப்படாது” என்று திரும்பவும் சூளுரைத்தார்.

இவ்வாறு இருவரும் சப்ரியைப் பற்றி வசைபுராணம் பாடிவிட்டு அவரவரின் அலுவலைக் கவனிக்கச் சென்றனர்.

இவர் காதிலும் போட்டுவிட்டோம். நெருப்பு இனிப் பரவிவிடும் என்று இஸ்ஸதீன் தனக்குள் திருப்திப்பட்டதைப் போலவே, புள்ளியும் இந்தக் கதையைக் கச்சநாச்சமின்றி ஊருக்குள் பரவ விட்டார். வம்பளப்போருக்கும் சப்ரியின் மற்ற எதிரிகளுக்கும் நல்ல தீனி கிடைத்து விட்டது. அவர்கள் ஊருக்கு வெளியேயும் இதைக் கொண்டு போனார்கள்.

இந்தக் கதை பரவத் தொடங்கியதும் திரும்பவும் இஸ்மாயில் வீட்டில் பூகம்பம் வெடித்துவிட்டது. “பார்த்தியாடி, இப்போ என்ன சொல்லப்போகிறாய்?. நம்ம மானம் சந்தி சிரிக்கிறது. முதலில் இதை மருமகன் சொன்னபோது, யார் சொன்னான், எவன் சொன்னான்? அவன் வாஸைக் கிழிக்கிறேன் என்று கெம்பினேன். இப்போ வாய் அடைத்துப்போய் விட்டது. ஒருத்தரை, இரண்டு பேரை? எத்தனையோ பேர் கதைக்கிறார்கள். எல்லாரையும் எதிர்த்து அதட்டலோ மிரட்டலோ முடியுமா? அப்படித்தான் எதிர்த்துப் பேசி

அவர்களின் வாயை அடைக்க நமக்கு என்ன ஆதாரம் இருக்கிறது?. என்று இன்னும் ஏதோவெல்லாம் சொல்லிக் கோபத்துடன் கொப்பளித்தார்.

சவ்தா இப்போது மிகவும் கலங்கிப் போனாள். மனதில் புகுந்திருந்த ஆறுதல் பட்டென்று தெறித்துவிட்டது. மகனுக்குப் பரிந்து எதுவும் சொல்ல முடியாமல் கண்ணீர் தான் விட முடிந்தது.

இஸ்மாயில் இதைச் சொல்லும்போது இஸ்ஸதீனும் இருந்தான். ஆனால் அவன் ஒன்றும் பேசாமல் தனக்குள் ஆனந்தித்துக் கொண்டிருந்தான்.

இஸ்மாயில் தன் மனக்குமுறலை மனைவிக்குக் காட்டிய தோடு நிற்கவில்லை. மஜீத்தின் வீட்டுக்குப்போய் அவரிடம் “நீங்கள் கூட என்னவோ சமாதானமெல்லாம் சொன்னீர்கள். நெசவு நிலையத்தில் நடந்த கல்யாணத்தை வைத்து கதீஜாவைப் புகழ்ந்தீர்கள். எல்லாரும் பாராட்டினார்கள். ஆனால் இப்போ இந்தப் புகழும் பாராட்டும் ஒன்றுக்கும் உதவாத சூப்பையாய்ப் போய்விட்டது. கண்டவன் நிண்டவன் எல்லாம் கேவலமாய் வாய் சப்புகிறார்கள். வெளியே தலைகாட்ட முடியவில்லை. தலைநிமிர்ந்து நடந்த நான் இப்போ தலைகுனிந்து ஓடவேண்டியிருக்கிறது. என்னைப் பார்க்கிறவன் எல்லாரும் முகத்துக்கு முன்னால் இல்லாவிட்டாலும் என் முதுகுக்குப் பின்னால் காறித்துப்புற மாதிரி இருக்கிறது. என்னால் தாங்க முடியவில்லை” என்று ஆத்திரத்தையும் மீறிய அழகுரலில் நா தழுதழுக்கப் புலம்பினார். கண்ணும் கலங்கி விட்டது.

இந்தக் கட்டுக்கதை ஊர்வலம் வருவது மஜீத்துக்கும் சப்ரிக்கும் தெரியும். இதைப்பற்றி மஜீத் சப்ரியுடன் கதைத்த போது “நாம் எதிர்பார்த்ததுதானே! இதைப்பற்றித் திரும்பவும் நாம் ஏன் யோசிக்கவேண்டும்?” என்று அலட்சியமாகச் சொல்லிவிட்டான். மஜீத்தும் அதோடு நிறுத்தி

விட்டு இதைப் பொருட்படுத்தாமல் இருந்துவிட்டார். இப்போது இஸ்மாயில் புலம்புவதைக் கண்டதும் அவருக்குப் பெரும் சங்கடமாகவும் சஞ்சலமாகவும் இருந்தது. எதைச் சொல்லி அவரைத் தேற்றுவது, எதைக் கூறிச் சமாதானப்படுத்துவது என்று அவருக்குத் தெரியவில்லை. அதோடு கதிஜாவையும் அவர்களையும் சமாதானப்படுத்தி ஒற்றுமைப்படுத்தி விடவேண்டும் என்ற நினைப்பில், அந்தச் சூழ்நிலை உருவாகிக் கொண்டு வந்த சமயத்தில் அதைப் பாழடிக்கத் தக்கமாதிரி இப்படி ஒரு நிலைமை ஏற்பட்டுள்ளதை நினைக்கையில். அதுவேறு மனதை வாட்டியது. இந்தப் பொய் வதந்திக்கு மூலகர்த்தா இஸ்ஸதீன்தான் என்பதைச் சொல்லிவிடுவோமா என்று ஆத்திரமும் எழுந்தது. ஆனால் அதை நம்ப வைக்க முடியாது - அப்படி நம்ப வைத்தால் மருமகனுக்கும் அவர்களுக்கும் இடையில் பெரிய கலகம் வெடிக்குமே என்று யோசித்தார். இஸ்ஸதீன் என்னதான் கெட்டவனாக இருந்தாலும் அவர்களின் குடும்பத்துக்குள் கலகமும் விரோதமும் உண்டாகி பிளவும் பிரிவினையும் ஏற்படுவதை அவர் விரும்பவில்லையாதலால் மெல்லவும் முடியாமல் வீழுங்கவும் முடியாமல் தவிக்கவும் செய்தார்.

அவருடைய மெனனத்தை இஸ்மாயிலால் பொறுக்க முடியவில்லை. "இப்ப என்ன செய்கிறது. இதற்கு ஒரு முடிவு கட்ட முடியாதா?" என்று ஏக்கத்தோடு கேட்டார் அவர்.

இந்தக் கேள்விக்கும் உடனே பதில் சொல்லாமல் சிறிது நேரம் சிந்தனையில் இருந்த மஜீக், அடைத்துப்போயிருந்த தன் குரலைச் செருமிக்கொண்டு திறந்தார்:

"நீங்கள் இப்படிக்கலங்குவது நியாயந்தான். இருந்தாலும் இதற்காகக் கலங்குவதில் பிரயோசனமில்லை. போற்றுவதும் தூற்றுவதும் உலக வழக்கம். துவேசத்தாலும் விரோதத்தாலும் சிலர் வேண்டுமென்றே கிளப்பிவிட்ட இந்தப் பொய் வதந்தியைக் கண்டு நாம் பயந்து விடவோ, பணிந்து விடவோ கூடாது. நமது மானமும் மரியாதை

யும் வஞ்சகரான இந்த ஊத்தைவாயர்களிடமோ, அவர்களின் கட்டுக்கதையை நம்புகிறவர்களிடமோ அடைக்கலமாய் இருக்க வேண்டிய அவசியமில்லை, அது ஆண்டவனிடம் அடைக்கலமாய் இருக்கட்டும். அவன் பார்த்துக் கொள்வான்”

உணர்ச்சியோடு இதைக் கூறி நிறுத்திய மஜீத் இரண்டொரு கணம் மௌனமாக இருந்துவிட்டு மேலும் தொடர்ந்தார்.

“கெட்டிக்காரன் புளுகும் எட்டுநாளைக்குத்தான் என்பார்கள். பொய்வதந்தியும் அப்படித்தான். அது அசரவேகத்தில் பரவும். ஆனால் நெடுநாளைக்கு நின்று பிடிக்காது. மப்பும் மந்தாரமும் சூரியனை நிரந்தரமாய் அப்படியே மறைத்துவிட முடியுமா? உண்மையும் சூரியனைப் போலத்தான். அது பிரகாசமாய் வெளிப்பட்டே தீரும். நமக்கு இப்போது முன்னால் உள்ள பிரச்சினை, நாம வதந்தியைப் பரப்பிவிட்ட கயவர்களின் பக்கமா, அல்லது இந்த விஷயத்தில் களங்கமில்லாமல் இருக்கும் சப்ரி கதீஜா பக்கமா என்பதுதான். உண்மையை நாம் மதிப்பதாயிருந்தால், அதில் நம்பிக்கை வைத்து இந்தக் கட்டுக்கதையைக் காதில் விழுத்தாமல் இருப்பதுதான்சரி. முதுகுக்குப் பின்னால் துப்புகிறவர்கள் துப்பி விட்டுப் போகட்டும், உண்மை ஒரு நாள் அவர்களின் முகத்தில் துப்பும்”.

மஜீத் உணர்ச்சியோடும் அழுத்தத்தோடும் இவ்வாறு கூறியதை இஸ்மாயில் செனிமடுத்தாலும் அவர் மனம் சமாதானம் அடையவில்லை. “நீங்கள் என்ன சொன்னாலும் பட்டகறை பட்டதுதான். இதை ஒதுக்கி விட்டோ மறந்து விட்டோ என்னால் இருக்க முடியாது” என்று கூறிவிட்டு அதற்குமேல் அங்கு நிற்காமல் அவர் திரும்பிவிட்டார்.

மஜீத் அவருக்காக வருந்தினார். இதற்கு மேல் இஸ்மாயிலுக்கு என்ன செய்ய முடியும் என்று அவரால் யோசிக்க முடியவில்லை.

நிறமையும் ஆர்வமும் உள்ள ஏழை மாணவர்களின் மேல்பாடிப்புக்கு உதவும் பொருட்டு டொக்டர் கஸ்ஸாலியால் நிறுவப்பட்ட “கல்வி உதவிக்குழு” அவன் காலஞ்சென்ற பிறகு சில மாதங்கள் இயங்காமல் இருந்தது. ஆனால் அதன் செயலாளரான சப்ரி அதை உறங்கவிடாமல் திரும்பவும் இயக்கிக் கொண்டிருந்தான். என்னாலும் கஸ்ஸாலியின் காலத்தில் இருந்த ஆர்வம் அவன் மறைவுக்குப் பிறகு குடிவுக்கு இருக்கவில்லை. கஸ்ஸாலிக்குப் பதிலாக இன்னொருவரை சேர்த்துக் கொள்ளவும் இல்லை, மஜீத் ஊருக்கு மாற்றலாகி வந்ததும் அவரை இதில் சேர்த்துக் கொண்டால் முன்னையப் போல் ஆர்வத்துடன் இயங்க வைக்க முடியும் என்று எண்ணிய சப்ரி அவரையும் இக்குழுவில் சேரும்படி தூண்டினான்,

மஜீத்தும் சம்மதித்து அதில் சேர்ந்தாலும், புள்ளியும் மற்ற விரோதிகளும் கிளப்பிய அவதூறல் கல்வி உதவிக்குழு இயங்குவது சஷ்டமாக இருந்தது சிலர் வீலினார்.

இதைப்பற்றி ஒருநாள் மஜீத்தும் சப்ரியும் யோசித்த போது மஜீத் சொன்னார்.

“இலட்சியங்களும் தத்துவங்களும் சிந்தனைக்கு அழகாக இருக்கலாம். ஆனால் நடைமுறைக்கு அவை பெரும்பாலும் பொருந்துவதில்லை”.

சப்ரி சிந்தனையிலிருந்து விடுபட்டு நிமிர்ந்து அவரைப் புன்னகையுடன் பார்த்தான். “தவறான நடைமுறையை மாற்றத்தான் இலட்சியங்களும் தத்துவங்களும் தோன்றுகின்றன”.

“மெய்தான். ஆனால் அவை அகோரமான சிக்கல்களையும் உண்டாக்கி விடுகின்றன.”

“அதற்கா, சிக்கல்களை எதிர்கொள்ளாமல் ஒதுங்கிவிட வேண்டும் என்கிறீர்களா?”

“இல்லை. நான் நடப்பைச் சொன்னேன்.”

“அது சரி. ஆனால் நடப்பு நம்மை வழிமறித்தாலும் தயங்கி நின்றுவிடக்கூடாது. போற்றுவோர் போற்றட்டும், புழுதிவாரித் தூற்றுவோர் தூற்றட்டும். நான் தொடர்ந்து செல்வேன் என்று ஒரு கவிஞன் சொன்னது போல தடைகளையும் தாண்டிக் கொண்டு பயணத்தைத் தொடர வேண்டும். ஆகையால், இந்தக் குழுவைச் சாக்விடாமல் எப்படியும் இயக்கித்தான் ஆகவேண்டும். நீங்கள் மனம் சோராமல் இருந்தால் சரி.”

“ஏற்கனவே உமது முடிவை நான் ஏற்றுக் கொண்ட பிறகு, மற்றவர்களைப் போல் நானும் உம்மிடமிருந்து ஏன் ஒதுங்கிக் கொள்ள வேண்டும்? உமது பயணத்தில் நான் இறுதிவரை உம்மோடு வருவேன்.”

மஜீத் இதை மிக அழுத்தமாகச் சொன்னதும், ஒரு நாள் தான் கஸ்ஸாவியிடம் “உமது வாழ்க்கைப் பயணத்தில் இறுதிவரை வரும் தோழனாகவே இருப்பேன்” என்று கூறியது சப்ரிக்கு உடனே நினைவுக்கு வந்தது. அதையே இப்போது மஜீத் கூறியதைக் கேட்டதும் மெய் சிலிர்த்தது. உணர்ச்சியோடு புன்னகை மலர அவரைப் பார்த்தான்.

10

இராஜினாமாச் செய்தவர்களைத் திரும்பவும் கல்விக் குழுவில் சேர்த்துக் கொள்ள எடுத்த முயற்சி பலிக்கவில்லை. அவர்களுக்குப் பதிலாகப் புதியவர்கள் சிலரை அணுகிப் பார்த்தும் பயனில்லாமல் போய்விட்டது. சப்ரியின் மீது

167

மதிப்பும் மரியாதையும் வைத்திருந்தவர்கள் கூட பல சாக் குப் போக்குகளைக் கூறித் தட்டிக் கழித்துவிட்டார்கள். வேறு சிலர் முன்னையைப் போல் முகம் கொடுத்துப் பேச வுமில்லை. இதனால் சப்ரியும் மஜீதும் சோர்ந்து விட்டார்கள். தொடர்ந்தும் இயங்குவது சாத்தியமில்லை என்ற முடிவுக்கு மஜீத் வந்து விட்டார்.

“மற்றவர்கள் போற்றினாலும், தூற்றினாலும் அதைப் பொருட்படுத்தாது தொடர்ந்து செல்லவேண்டும் என்று கூறினார். இந்தத் திடசித்தம் உமக்கும் கதீஜாவுக்கும் உள்ள தொடர்பு விஷயத்தில் இருக்கலாம். அது உங்கள் இருவரையும் சம்பந்தப்பட்ட விஷயம். ஆனால் பொதுச் சேவை அப்படியல்ல. அது மற்றவர்களோடும் சம்பந்தப்பட்டது. உமக் கெதிராகப் போடப்பட்டுள்ள இந்தத் தடையை எப்படியாவது அகற்றுவதை மேலே போக முடியாது” என்று அவர் தீர்மானமாகக் கூறிவிட்டார்.

தனக்கெதிராக கிளம்பியுள்ள அவதூறின் அகரத்தன்மையையும் அது விளைவித்துள்ள நாசத்தையும் கண்டு இப்போதுதான் சப்ரியின் மனதில் தாக்கம் ஏற்பட்டது. இதற்குக் காரணமான இஸ்ஸதீன் மீதும் புள்ளியின் மீதும் கோபம் குமுறி எழுந்தது. அவர்களின் நீசத்தனத்தை ஊர் அறிய உலகம் அறிய அம்பலப் படுத்தினால் என்ன, அல்லது விளைவுகள் எதுவானாலும் அவர்களுடன் நேரிடையாக மோதினால் என்ன என்ற ஆவேசம் கூட எழுந்தது. மறுகணம் இதனால் எல்லாம் தன்மீதும் கதீஜா மீதும் வீசப்பட்டுள்ள சேறை எந்த அளவுக்குத் துடைக்க முடியும் என்ற சந்தேகம் எழுந்ததும் அந்த ஆவேசம் பட்டுடென்று மடங்கியது. ஆனால் மனதில் எழுந்த கொந்தளிப்பு அடங்கவில்லை.

புரொபசர் நவாஸ், மஜீத், உம்மா மூவரும் முன்பு கூறியதையெல்லாம் நினைவில் கொண்டுலந்து, அவர்களையும் மீறி கதீஜா விஷயத்தில் தான் எடுத்த முடிவு சரிதானா என்று சிந்தித்துப் பார்த்தான். அவனுடைய மனச்சாட்சியும், அறி

வும், தூய்மையான உள்ளமும் அந்த முடிவு சரியானது தான் என்று உறுதிப்படுத்தின. எனவே கதீஜா விஷயத்தில் ஊசலாட்டம் எழாமல் எடுத்த தீர்மானம் மேலும் இறுகியது. எதிரிகளும் விஷயிகளும் பரப்பிவிட்டுள்ள விஷத்தனமான வதந்திகளுக்கும், சமூகத்தின் தவறான பார்வைக்கும் எங்கள் நேர்மையையும் உண்மையையும் பணிய வைக்கவோ பவியிடவோ விரும்பாததற்கு - இச்சைக்கு இடமளிக்காமல் சகோதரத் தன்மையோடு ஒரு ஆணும் பெண்ணும் பழக முடியாது என்ற பிழையான கருத்தை நான் ஏற்றுக் கொள்ளாததற்கு - இதுதான் தண்டனை என்றால் இத்தண்டனையை வழங்கியதன் மூலம் அது திருப்திப்பட்டுக் கொள்ளட்டும். இந்தப் பொய்புரளிகளை நம்பி அவற்றைத் தலைக்குள் வைத்துக் கொண்டு ஏழை எளிய மக்களுக்கு நான் செய்யும் பணியை நிராகரித்துத் திருப்தியடையட்டும் என்று தனக்குள் சொல்லிக் கொண்டான்.

இவ்வாறு சப்ரி சொல்லிக்கொண்டாலும் அவனுடைய உள்ளம் வேதனையாலும் துயரத்தாலும் விம்மியது. அவன் கொண்டிருந்த சமூக இலட்சியத்தில் ஒரு வெடிப்பும் உண்டாகிவிட்டது. எனவே தொடர்ந்தும் கல்விக் குழுவை இயக்க முயற்சிக்காமல் அதைக் கலைத்துவிடுவது பற்றி மஜீத்துடன் கலந்தாலோசித்தான். இப்போதுள்ள நிலைமையில் அதைத் தவிர வேறு வழியில்லை என்று அவரும் கூறிவிட்டே, அதைக் கலைத்து பத்திரிகையில் செய்தி வெளியிட்டதோடு, அதுவரை அது செய்த சேவையையும் வரவுசெலவுக் கணக்கையும் தெரிவித்தான்.

இந்த அவதூறு ஏற்படும் என்று தாங்கள் விவாதித்தது போல சப்க்யோ, மஜீத்தோ கதீஜாவிடம் விவாதிக்கவில்லை. அவளும் இதைப் பற்றிச் சிந்தித்ததுமில்லை. இந்த வதந்தி ஊர்வலம் வரத் தொடங்கிய ஆரம்ப நாட்களில் வீட்டிலிருந்த பாத்திமா இதைச் சொன்னபோதுதான் கதீஜா

வுக்கு இது தெரியவந்தது. இதைக் கேட்டதும் அவள் திடுக்கிட்டாள். துடித்தாள். ஆத்திரப்பட்டாள். பொருமைப் பட்டுக் கதைக்கிற சனியன்கள் வாய்புளிக்கக் கதைத்து முடிக்கட்டும். இந்த வணசக் கெல்லாம் நான் பயப்படமாட்டேன். எனக்கு இதைப்பற்றிக் கவலையுமில்லை என்று வெஞ்சினத்தோடு தனக்குள் குணரைத்துக் கொண்டாள். ஆனால் தனக்காக அவள் கவலைப்படா விட்டாலும் தன்னால் சப்ரிக்கு ஏற்பட்டுள்ள அசச் சொல்லை நினைத்துப் பெரிதும் கவலைப்பட்டாள். அதே சமயத்தில், சப்ரி இது சம்பந்தமாக தன்னுடன் ஒரு வார்த்தையேனும் பேசாதது அவளுக்கு ஆச்சரியமாகவும் இருந்தது.

ஒரு நாள் இதைப் பற்றி அவனிடம் பேச்செடுத்தபோது “இந்தக் குப்பையை நாம் ஏன் கிளறவேண்டும்? இதைப் பற்றிச் சிந்திக்கவோ கவலைப்படவோ வேண்டாம். இந்த அருவருத்த கதையை விட்டுத்தள்ளுங்கள்” என்று அலட்சியமாய்ச் சொல்லிவிட்டாள்.

அதற்குப் பிறகு அவள் இதைப் பற்றி நினைக்கவோ, கவலைப்படவோ இல்லை. நெசவு நிலையத்தில் வேலை செய்கிறவர்களிடம் இந்த அவதூறு எடுபடாமல் இருந்தால் சரி. என இருந்துவிட்டாள்.

அவள் எண்ணியது போலவே, நெசவு நிலையத்தில் உள்ளவர்களிடம் இந்தக் கதை எடுபடவில்லை. ஆனால் கதீஜாவையும் சப்ரியையும் நன்கு புரிந்திருந்ததன் மூலம் அவர்களைப் பற்றி எதுவித சந்தேகமும், தப்பான எண்ணமும் கொள்ளாத அவர்களுக்கு இது வேதனையை அளிக்கத்தான் செய்தது. ஆத்திரமாகவும் இருந்தது. அவர்களின் வீடுகளில் சிலர் இந்தக் கதையைக் காணிக் கொண்டு வந்து கொட்டியபோது அந்தக் குப்பையை வெறுப்போடு ஒதுக்கினார்கள். சிலர் கடுமையாக ஏசியும் அனுப்பினார்கள். சில பிள்ளைகள் “இந்த அநியாயமான கதையைக் கட்டிவிட்டவர்களை ஆண்டவன் கூடப் பொறுக்கமாட்டான்

பொய்யை அலம்பிக் கொண்டு திரியும் அவர்களின் வாய் புழுத்துத்தான் போகும்” என்று திட்டினார்கள்.

சகாப்தின் இவர்களைப் போல் காரசாரமாக ஏசுய தோடு நிற்கவில்லை. கதை பரப்பித் திரிந்தவர்களோடு தேரடியாகக் கைகலக்கவும் தயாராகிவிட்டான்.

இதைக் கதீஜா அறிந்து அவனிடம் விசாரித்தபோது “உங்கள் இரண்டு பேரையும் பற்றி இப்படியெல்லாம் கதைக்கிறார்களே ராத்தா. என்னால் பொறுத்துக் கொண்டிருக்க முடியவில்லையே” என்று ஆத்திரமும் அழுகையுமாகச் சொன்னான் அவன்.

“எந்த நாய்களும் எதையும் சொல்லிக் கொண்டிருக்கட்டும். நீ ஒன்றும் சண்டை சச்சரவுக்குப் போக வேண்டாம்” என்றான் கதீஜா.

இரவின் அரவணையில் ஊர் தன்னை மறந்து உறங்கிக் கொண்டிருந்தது. நேரம் நிசப்தத்துடன் சங்கமித்தபடி நடுச் சாமத்தையும் தாண்டிக் கொண்டிருந்தது.

திடீரென்று கதீஜாவின் படுக்கை அறை பலமாகத் தட்டப்பட்டது. அசந்த நித்திரையில் ஆழ்ந்திருந்த கதீஜா திடுக்கிட்டுக் கண் விழித்தான்.

“பிள்ளை எழும்புங்க...! எழும்புங்க!” என்று பரபரப்புடன் பாத்திமா கதவை அடிக்கும் சப்தம் கேட்டது.

கதீஜா வாரிச்சுருட்டிக் கொண்டு எழுந்து வந்து கதவைத் திறந்தான்.

“நம்ம தறிமால் பக்கம் ஒரே ஆரவாரமா யிருக்குது. நெருப்பாம்...நம்ம தறிமாலுக்கு...” என்று பரபரப்புடன்

பாத்திமா சொல்லி முடிப்பதற்குள், கதீஜா பதற்றத்துடன் சரேலென்று அறைக்குள்ளிருந்து வெளியே வந்து “நீங்க பிள்ளைகளையும் வீட்டையும் பார்த்துக் கொள்ளுங்க” என்று கூறிக் கொண்டே வேகமாக நடக்கத் தொடங்கினாள்.

“இந்த விடியச் சாமத்தில் நீங்க ஏன் தனியா அங்கே போறீங்க?” என்று கையைப் பிடித்தாள் பாத்திமா.

கதீஜா ஹோல் மணிக்கூட்டைத் திரும்பிப் பார்த்தாள். மூன்று மணி. அவள் பாத்திமாவிடமிருந்து தன்னை விடுவித்துக் கொண்டு, விரிரென்று வெளிக்கேற்றுக்கு ஓடி வந்து பார்த்தாள். பாத்திமாவும் பின்னால் ஓடிவந்தாள்.

தெரு விளக்கு கண்ணிமிட்ட, நெசவுநிலையப் பக்கம் நெருப்பும் புகையுமாக இருந்தது, கூச்சலும் சந்தடியும் காதில் விழுந்தன. ஆட்கள் நிற்பதும் தெரிந்தது. கதீஜா பதை பதைப்புடன் தெருவில் இறங்கி ஓடினாள்.

அவள் நெசவு நிலையத்தை நெருங்கியபோது தறிமால் துணவில் வெந்து கொண்டிருந்தது. வெளியே சும்பலாய்ப் பலர் நின்றிருந்தனர். தெரு விளக்கும் நெசவு நிலையத்தின் லைட்டுகளும் வெளிச்சம் போட்டுக் கொண்டிருந்தன. சப்ரி, சகாப்தின், பசை - டை போடுகிறவர்கள், வாச்சர், நெசவுப் பெண்களின் தகப்பன்மார், கசோதரர்கள் பலரும் இன்னும் சிலரும் மண்ணையும், வானி வானியாகத் தண்ணீரையும் அள்ளி இறைத்து நெருப்பை அணைத்துக்கொண்டிருந்தனர். வெளியேயும் பலர் பற்றிய நெருப்பை அக்கம் பக்கம் பரவாதபடி அணைப்பதில் ஈடுபட்டிருந்தனர்.

கதீஜா பதறியபடி நெசவு நிலையத்துக்குள் புகுத்து தறிமால் பக்கம் விரைந்தாள். அவளைப் பார்த்து விட்ட சகாப்தின் “ராத்தா, யாரோ கொடும்பாவிசுள் தறிமாலுக்கு நெருப்பு வைச்சிட்டான்கள்” என்று அலறினாள்.

கதீஜா எரிந்து சாம்பலாகிக் கொண்டிருந்த தறிமாலைப் பார்த்தபடி விறைத்து நின்றாள்.

விடிவதற்குள் தீயை அணைத்தாயிற்று. ஆனால் கதீஜா-
சப்ரி உட்படப் பலரின் இதயத்தில் மூண்ட தீ அணையவில்லை.

யொழுது விடிந்ததும் யின்னல் வேசத்தில் ஊர் முழுக்
கச் செய்தி பரவி விட்டது. சனங்கள் எரிந்துபோன தறி
மாலைப் பார்க்க வந்து போய்க்கொண்டிருந்தனர்.
விஷயத்தை கேள்விப்பட்டு மஜீத்தும் வந்து சேர்ந்தார்.

நெசவுப் பிள்ளைகள் முழுப்பேரும் பதை பதைப்புடன்
வந்து தங்கள் சொத்து அழிந்து நாசமாகிக் கிடைப்பதைப்
பார்த்து விக்சித்து நின்றனர். கண்ணீர் வழிய அதைப்
பார்த்து பார்த்து விம்மினர்; பொருமினர்.

நெசவு நிலையத்தில் அவர்களின் பெற்றோர், சகாப்தீன்,
மஜீத், சப்ரி, உட்பட மற்றும் பலர் சோகமே உருவாய்
நின்றிருந்தனர். கதீஜா நடுக் கூடத்தில் கிடந்த கதிரையில்
இடிந்துபோய் இருந்தாள்.

வாச்சர் நடந்த சம்பவத்தை கண் கலங்கச் சொல்லிக்
கொண்டிருந்தாள்.

“நான் வழக்கம்போல் தறிமாலுக்கு வெளியே முற்றத்
துக்குள் சுயிற்றுக் கட்டிலில்தான் நித்திரை கொள்ளாமல்
படுத்திருந்தேன். நடுச் சாமம்போல் பின்னால் உள்ள சக்
கூசுக்குப் போனேன். கால் மணித்தியாலம் சென்று திரும்பி
வந்தபோது தறிமாலுக்குள் நெருப்புத் தெரிந்தது.

“தறிகளில் நெருப்புப் பற்றி பரவிக் கொண்டிருந்தது.
நான் திகைத்துபோனேன். இதற்குள், தறிமாலின் பக்கத்து
ஓழுங்கைக்குள் “வந்த விஷயம் முடிஞ்சது. விடிகிறதுக்குள்
முழுவதும் சாம்பலாகிவிடும் என்று பேச்சுக் குரல் சேட்டது.
எனக்கு என்ன செய்கிறது என்று தெரியவில்லை. “நெருப்பு
வைச்சிட்டாங்கள்” என்று மூச்சுப்பறிய கத்தினேன்.

அதற்குப் பிறகும் பேச்சுக் குரலைக் காணவில்லை. யாரோ ஓடுகிற சத்தந்தான் கேட்டது. நான் திரும்பவும் கத்தினேன். நெருப்பு பரவிக் கொண்டிருந்ததால் தறிமாலுக்குள் போக முடியவில்லை. நான் பதறியபடி றேட்டுக்கு ஓடிவந்து, நெருப்பு வைச்சிட்டாங்க, காப்பாத்துங்க காப்பாத்துங்க என்று குரல் வெடிக்க திரும்பவும் கத்தினேன். அக்கம் பக்கத்தில் உள்ளவர்கள் எல்லாரும் ஓடி வந்தார்கள். ஒருவரை சைக்கிளில் போய் சப்ரி, கதீஜா சகாப்தீன் எல்லாருக்கும் அறிவிக்கச் சொல்லி அனுப்பினேன். எல்லாரும் வந்தாக. நான் வெளிக் குப்போன போதுதான் யாரோ சுவர் ஏறிக் குதித்து இந்த நாசத்தைச் செய்து விட்டு ஓடியிருக்கிறார்கள்.”

வாச்சர் தனது வாக்குமூலத்தைக் கூறி முடித்ததும் யார் நெருப்பு வைத்திருப்பான்கள் என்று எல்லாரும் ஒரு வரையொருவர் கேட்டுக் கொண்டார்கள்.

நேரம் போய்க்கொண்டே இருந்தது. கூடி நின்றவர்கள் பலவிதமான அபிப்பிராயங்களுடன் கொஞ்சம் கொஞ்சமாய் கலைந்து கொண்டிருந்தனர்.

இந்தச் சம்பவம் கதீஜா, சப்ரி, மஜீத் மூவரையும் உலுக்கி விட்டிருந்ததால் எதுவுமே பேசிக்கொள்ளாமல் அவர்களும் எழுந்து கதீஜாவின் வீட்டுக்குச் சென்றார்கள்.

அங்கே வந்த பிறகும் உடனே பேச்சு நிகழவில்லை. மௌனத்தான் நிலவியது.

முகமெல்லாம் துவண்டுபோய், வெளிறிப்போய், நெஞ்சடைத்து வாயடைத்து கதிரையில் கல்லாய்ச் சமைந்திருந்த கதீஜாவின் கண்களிலிருந்து நிமிரென பொல பொல வென்று கண்ணீர் கொட்டத் தொடங்கியது. மறுகணம் தலையைக் கவிழ்த்துக் கொண்டு குலுங்கி குலுங்கி அழுதாள்.

நெசவு நிலையத்தோடு ஒன்றித்துப் போயிருந்த கதீஜா அதை ஒரு பிள்ளையைப்போல பிரியமுடன் பராமரித்துப்பேணி

வந்தாள். கணவனை இளமையிலேயே இழந்து, குடும்ப சுகமெல்லாம் குலைந்து வசந்தத்தை யெல்லாம் துறந்து, பெற்றோரால் கூட மனமுடைந்திருந்த சுவள், தனக்கு ஓர் ஆறுதலையும், மனநிம்மதியையும் மகிழ்ச்சியையும் அந்த நெசவு நிலையத்திலிருந்துதான் பெற்றாள். ஏழை எளிய பிள்ளைகளுக்கு வாழ்வளிக்கும் அந்தச் சேவையிலேயே மன நிறைவை அடைந்தாள். ஒழுக்கமுள்ள எந்தப் பெண்ணையுமே துடிக்க வைக்கும் - மனதைப் பிழியும் அவதூறைக் கூட இந்தப் பணியிலேயே மறந்தாள்.

இனி?

இந்த ஆறுதல், மன நிம்மதி, மன நிறைவு எல்லாம் எங்கே கிடைக்கும்? எப்படிக் கிடைக்கும்?

மானம் மரியாதையைத்தான் பறித்தார்கள். இதை யுமா பறிக்க வேண்டும்?

இவளின் கண்ணீர் இதைத்தான் சொல்கிறதோ?

சதீஜாவின் அழகையை சப்ரி இப்படித்தான் நினைத்தாள். அவளின் கண்கள் கொட்டும் நீரைக் கண்ணீராக அல்ல, இதயத்திலிருந்து கொட்டும் இரத்தமாகவே கருதினாள். துயரமும் ஆத்திரமும் மனதைச் சல்லடைக் கண்களாய்த் துளைத்தன. இந்தச் சம்பவத்தால் மனதில் ஏற்பட்ட மூன்றாவது வெடிப்போடு - அந்த வேதனையோடும் சிந்தனையோடும் சிலையாகி இருந்தான்.

மஜீத்துக்கும் மனம் கரைந்தது. சதீஜாவை எப்படித் தேற்றுவது என்று புரியாமல் துயரத்தை மௌனமாக ஜீரணித்துக் கொண்டிருந்த அவர் அதற்குமேல் வாயை மூடிக்கொண்டிருக்க முடியாமல் "இந்த நாசத்தை யார் செய்திருப்பான்கள்?" என்று நிசப்தத்தைக் கலைத்தார்.

அழுது கொண்டிருந்த சதீஜா புறங்கையால் கண்ணீரைத் துடைத்துக் கொண்டு நிமிர்ந்தாள்.

“வாப்பா”

மஜீத் திகைப்போடு அவனைப் பார்த்தார்.

“தறிமலை எரிப்பேன் என்று சப்தம் போட்ட அவர்தான் அதை ஆள்வைத்து நிறைவேற்றிவிட்டார்” என்று சொல்லிவிட்டு திரும்பவும் அழுதாள் கதீஜா.

மஜீத் சப்ரியைப் பார்த்தார்.

அவன் அப்போதுதான் தன் மௌனத்தைக் கலைத்தான். “அவருக்குப் பின்பின்னணியாக இஸ்ஸதீனும் இருந்திருப்பான். அவனும் புள்ளியுமாகச் சேர்ந்து எங்களுக்கெதிரான அபவா தத்தை அணைத்துவிடாதபடி மேலும் மேலும் விசிறிக் கொண்டிருந்தார்கள். புள்ளியின் ஆட்கள் இதில் தீவிரமாக இருக்கிறார்கள். மூன்று பேரும் சேர்ந்துகூட இந்தச் சதியைத் திட்டமிட்டுச் செய்திருக்கலாம்”

மஜீத் சில நிமிடங்கள் யோசித்துவிட்டு “இருக்கலாம்” என்று கூறிவிட்டு தொடர்ந்து “இதற்கு என்ன செய்யலாம்?” என்றார்.

“பொலிகக்கு அறிவித்தால் கூடப் பிரயோசனமில்லை. கண்கண்ட சாட்சி இல்லாததால் தெருப்பு வைத்தவர்கள் இவர்கள்தான் என்று எவரையும் நிரூபிக்க இயலாது”

“மெய்தான்” என்று ஒப்புக் கொண்ட மஜீத் திரும்பவும் யோசனையில் ஆழ்ந்தார்.

கதீஜா அழுதையை நிறுத்தி விட்டு சட்டென்று திரும்பி நீங்கள் ஒன்றும் செய்ய வேண்டாம். நாளை செய்து கொள்கிறேன்” என்றாள். அவளுடைய குரலில் வைராக்கியம் தெறித்தது.

“நீ என்ன செய்யப்போகிறாய்?” மஜீத் கேட்டார்.

கதீஜா இதற்குப் பதில் சொல்லாமல் கண்ணீர் வழிய

சப்ரியை இரண்டொரு நிமிடம் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள் பிறகு சட்டென்று எழுந்து “நான் படுக்கப் போகிறேன்”. என்று சொல்லியவாறு தன் அறைக்குள் விரைந்தாள்.

மஜீத் ஆச்சர்யத்தோடும் சிறிது குழப்பத்தோடும் அவள் போவதைப் பார்த்துவிட்டு சப்ரியின் பக்கம் திரும்பினார்.

“அவக்கு அதிர்ச்சி, குழப்பம், நித்திரை முழிப்பு கடுமையான துயரம் எல்லாம் சேர்ந்து களைப்பை உண்டாக்கி விட்டது. அதுதான் படுக்கப் போகிறா” என்று சொல்லி விட்டு எழுந்தான் சப்ரி.

“நீரும் போகப் போகிறீரா?”

‘ஓம். இப்போ நாம இங்கே இருந்து யோசித்து ஒரு முடிவுக்கும் வரமுடியாது. எனக்கும் போய்ப் படுக்கத்தான் சொல்லுது”

“சரி, நீரும் போய் ரெஸ்ட் எடும். இதைப்பற்றி நாளைக்கு யோசிப்போம்” என்று கூறிவிட்டு மஜீத்தும் எழுந்தார்.

முதல் நாள் சப்ரியோடும் மஜீத்தோடும் இருந்து விட்டுப் படுக்கப்போன கதீஜா மத்தியானச் சாப்பாடு கூட இல்லாமல் அறைக்குள்ளேயே அடைந்து கிடந்தாள்.

இரவானதும் பாத்திமா பிள்ளைகளுக்குச் சாப்பிடக் கொடுத்து விட்டு கதீஜாவையும் வந்து சாப்பிட அழைத்த போதுதான் அவள் வெளியே வந்தாள். ஆனால் சாப்பிடவில்லை. “நீங்கள் சாப்பிட்டுவிட்டுப்படுங்க” என்று பாத்திமானிடம் கூறிவிட்டு பிள்ளைகளையும் கூட்டிக்கொண்டு திரும்பவும் அறைக்குள் போய்விட்டாள்.

விடிந்ததும் பாத்திமா எழுந்து முகத்தைக் கழுவிக்க

கொண்டு அடுப்படிக்குள் வந்து தேனீருக்குத் தண்ணீர் வைத்துவிட்டு ஹோலுக்குள் வந்தாள். அறைப் பக்கம் இருந்து வித்தியாசமான நெடி வீசியது. பாத்திமா பரபரப்புடன் பூட்டியிருந்த அறைக் கதவைப் பலமாகத் தட்டியபடி கதீஜாவைக் கூப்பிட்டாள். பதில் வரவில்லை. கதவும் திறக்கப்படவில்லை. அவள். பீதியும் கலவரமுமாக வெளியே ஓடிவந்து கேற்றடியில் நின்றபடி "கதீஜாவுக்கும் பிள்ளைகளுக்கும் என்னவோ நடந்து போச்சுது. ஓடிவாருங்க, ஓடிவாருங்க" என்று அலறினாள்.

அவள் போட்ட கூச்சலில் தெருவில் போனவர்கள் மட்டுமல்லாமல், பக்கத்திலிருந்த இஸ்மாயில், சவ்தா, இஸ்ஸதீன், ஆமினா எல்லாரும் வந்துவிட்டார்கள்.

கதவு உடைக்கப்பட்டது.

உள்ளே--

கதீஜாவும் பிள்ளைகளும் தரையில் கருதிக்க் கிடந்தார்கள்.

பிணமாய்க் கிடந்த பிள்ளைகளின் வாய் துணியால் இறுகக் சுட்டப்பட்டிருந்தது.

மண்ணெண்ணெய் டின்னும் தீப்பெட்டியும் கூடவே கிடந்தன.

எல்லோருக்கும் அதிர்ச்சி.

சவ்தாவும் பாத்திமாவும் வீறிட்டுக் கத்தினார்கள்.

செய்தி காட்டுத் தீபோல் ஊர் எங்கும் பரவியது.

காலையில் இடிபோன்ற இந்தச் செய்தி காதில் விழுந்ததும் சப்ரி திடுக்கிட்டுப் போனாள். உடனே கதீஜாவின் வீட்டுக்குப் போகக் கூடத் தோன்றாமல் ஐஸில் விழுந்தது

போல் உடல் விறைத்துப் போய், மனமும் இயங்காமல் பிரமை பிடித்தவன்மாதிரி அப்படியே கல்லாய்ச் சமைந்து விட்டான்.

உம்மா வந்து அவனைத் தட்டி உலுக்கிய போதுதான் நித்திரையில் திடுக்கிட்டு விழித்தவன் போல் அவனைப் பார்த்தான்.

“மூன்று உயிர் போய்விட்டதே” என்று கலக்கத்துடன் உம்மா மேலும் ஏதோ சொல்வதற்குள், “நீங்க ஒன்றும் பேசாமல் உள்ளே போங்க உம்மா...” என்று மெதுவாகச் சொன்னான் சப்ரி.

அவள் மகளை ஏக்கத்துடன் பார்த்துவிட்டு உள்ளே போனதும், முதல் நாள் கதீஜா “நீங்கள் ஒன்றும் செய்ய வேண்டாம், நான் செய்து கொள்கிறேன்” என்று சொன்னது மின்னலைப் போல் அவன் நினைவில் பளிச்சிட்டது.

தன்னை மாய்த்துக் கொள்ளும் இந்த முடிவுக்கு வந்த பிறகுதான், அதற்கு மேல் ஒன்றும் கதைக்காமல் படுக்கப் போவதாய் சொல்லிவிட்டுப் போனான். வாப்பா ஒரு தடவை நெசவு நிலையத்துக்கு வந்து தறிமாலைக் கொளுத்தப் போவதாய்க் குழப்பம் செய்த போது, தறிமாலைக் கொளுத்தினால் என் சாம்பலும் அதோடு கிடக்கும் என்று சொன்னவதான். இப்போது வாப்பா தன் சபதத்தை நிறைவேற்றியதைக் கண்டதும் கதீஜா தன் சபதத்தையும் நிறைவேற்றிவிட்டா. ஆனால் தறிமாலில் அல்ல, வீட்டில். பிள்ளைகளை விட்டுவிட்டுப் போனால் அவர்களை என்னிடம் விடாமல் தடுத்து தங்களிடம் வைத்துக் கொள்வார்கள். இஸ்ஸதீனும் இருக்கும் அந்த வீட்டில் தன் பிள்ளைகள் வளர் உதை விட தன்னுடன் அவர்களும் அழிந்து விடுவதே நல்லது என்று நினைத்துவிட்டான்.

சப்ரியின் எண்ணம் இதற்கு மேல் ஓடவில்லை, துக்கம்

பீறிட்டுக் கொண்டெழுந்தது. கதீஜாவின் முகமும் பிள்ளைகளின் முகமும் மனதில் வந்து நின்று கண்களைப் பொங்கக் செய்தன. மனம் முற்றாக நொறுங்கிப் போன நிலையில் மேலும் சிறிது நேரம் வீட்டில் இருந்துவிட்டு, கண்ணைத் துடைத்துக் கொண்டு கதீஜாவின் வீட்டுக்குப் போனான்.

கதீஜாவின் வீட்டுக்கு முன்னால் வீதியிலும் முற்றத்திலும் சனங்கள் நின்றிருந்தார்கள். எல்லாருடைய முகத்திலும் துயரமும் குழப்பமும் விழிகளில் கேள்விக் குறியுமாக இருந்தது. உள்ளே பெண்களின் அழகுரல் லேசாய்க் ஒலித்துக் கொண்டிருந்தது. ஹோலுக்குள் இஸ்மாயில், இஸ்ஸதீன், மஜீத், சகாப்தீன் உட்பட மற்றும் உறவினரும் அதிர்ச்சியில் உறைந்து போயிருந்தனர்.

சப்ரி அங்கே வந்ததைக் கண்டதும் நின்றிருந்த சனங்களில் அநேகர் அவனை ஒரு மாதிரியாகப் பார்த்தார்கள். பலர் தங்களுக்குள் குசுகுசுத்தார்கள்.

சப்ரி அதைப் பொருட்படுத்தாமல் விரிரென்று உள்ளே சென்றான். ஹோலுக்குள் நின்றிருந்த இஸ்மாயிலும் இஸ்ஸதீனும் அவனை முறைத்துப் பார்த்தனர். இஸ்மாயில் சப்ரிக்கு ஏதாவது சொல்லி விடுவாரோ என்று எண்ணிய மஜீத், பேசாமல் இருக்கும்படி அவருக்கு சைகை காட்டிவிட்டு சப்ரியைப் பார்த்து, மௌனமாக அறைப் பக்கம் கையைக் காட்டினார்.

சப்ரி அறைக்குள் போகாமல் வாசலில் நின்றபடி உள்ளே பார்த்தான். மூன்று மையித்துக்களும் வெள்ளைத் துணியால் மூடப்பட்டிருந்தன. சவ்தா, ஆமினா, பாத்திமா உட்பட பல பெண்கள் அதைச் சூழ்ந்திருனர்.

சப்ரி ஒரு நிமிஷந்தான் மையித்தைப் பார்த்தான். அதற்குமேல் அவனால் அங்கே நிற்க முடியவில்லை. கண்களில் நீர்முட்ட விருட்டென்று வெளியே வந்தவன் அங்கே

தரிக்க விரும்பாமல் வீட்டுக்குப் போய்விட்டான்.

பின்னரம் மூன்று மையித்துக்களும் மைய வாடிக்கு கொண்டு போகப்பட்டபோதுதான் சப்ரியும் அவற்றின் பின்னால் கடைசியாக வந்தான்.

மையித்துகள் அடக்கப்பட்டு வலாம் கொடுத்து முடிந்த மறுவிநாடி. “கொலைகாரன்!” என்று இஸ்மாயிலின் குரல் ஒங்கி ஒலித்தது.

கலைந்து கொண்டிருந்தவர்கள் சட்டென்று திரும்பினார்கள். இஸ்மாயில் சற்றுத்தாரத்தில் நின்றிருந்த சப்ரியைச் சுட்டிக்காட்டி “இவனால்தான் என் மகனுக்கும் பேரப்பிள்ளைகளுக்கும் இந்தக் கதி ஏற்பட்டது. இவர்களைக் கொன்ற படுபாவி இந்தக் கொலைகாரன்தான்” என்று மீண்டும் கத்தினார்.

அவருக்கு அருகாமையில் நின்றிருந்த இஸ்ஸதீன் “ஓம் எங்கள் குடும்பத்தைச் சந்தி சிரிக்க வைத்து, கதீஜாவைத் தன் பிள்ளைகளோடு நெருப்பில் கருகிச் சாக வைத்து விட்டான்” என்று தன் வன்மத்தின் இறுதி அடியைக் கொடுத்தான்.

மாமாவும் மருமகனும் ஒன்றாய்ச் சேர்ந்து எல்லாருக்கும் முன்னால் சப்ரியை இப்படிக் கொடுரமாகக் குற்றஞ் சாட்டியது. மையித்தோடு வந்திருந்த புள்ளிக்குப் பிரியாணி சாப்பிட்டது போல் இருந்தது. அவருடைய வஞ்சம் மேலும் தீருவது போல் மனதுக்குள் குளுகுளுப்பு ஏற்பட குறும்பாகச் சிரித்தார்.

நின்றிருந்த எல்லாரும் சப்ரியைப் பார்த்தனர். அதுவரை இதயத்தைப் பிழியும் மீளாத் துயரத்தையும் குமுறி எழும் பல ரகமான உணர்ச்சிகளையும் மிகுந்த பிரயாசையுடன் அடக்கியவாறு மௌனமாக நின்றிருந்த சப்ரிக்கு இதற்கு மேல் தாங்க முடியவில்லை. அவனுடைய உணர்ச்சிகள் பீறிட்டுக் கிளம்ப இதயம் எரிமலையாக வெடித்தது.

அவன் விழிகளில் கனல் தெறிக்க இஸ்ஸதீனையும், இஸ்மாயிலையும் பார்த்தான். மறுவிநாடி வார்த்தைகள் வெடித்துக் கிளம்பின.

“என்ன சொன்னீர்கள்? நான் கொலைகாரனா? நாளை கதிஜாவையும் பிள்ளைகளையும் கொன்றேன்? இல்லை. நீங்கள் தான் கொலைகாரர்கள். உங்களால்தான் அவரும் பிள்ளைகளும் நெருப்பில் வெந்து மாண்டார்கள். நீங்கள்தான் அவர்களைக் சொன்றுவிட்டீர்கள்” என்று கூறிவிட்டு சனங்கள் பக்கம் திரும்பினான். அவன் குரல் மேலும் ஒங்கி ஒலித்தது.

“உங்களுக்குப் பல விஷயங்கள் தெரியாது. அவைகளை இனிப் பகிரங்கப் படுத்த வேண்டிய நேரம் இப்போது வந்து விட்டது” என்றான்.

இஸ்மாயிலுக்குப் பொறுக்க முடியவில்லை. அவர் படபடப்புடன் “அவன் சொல்கிறதை இவர்கள் கேட்டு மெச்சிக்கொள்ளட்டும். நாம அதைக் கேட்க வேண்டியதில்லை. நீங்க வாருங்க” என்று மருமகனையும் அழைத்துக் கொண்டு அம்பைப்போல் அங்கிருந்து கிளம்பினார்.

“உண்மைக்கு முகம் கொடுக்க முடியாமல் மாமனும் மருமகனும் ஓடுகிறார்கள்” என்று கூறிய சப்ரி, இஸ்ஸதீன் கஸ்ஸாலிக்குச் செய்த துரோகத்தையும், அதைத்தாங்க முடியாமல் கஸ்ஸாலி மாரடைப்பால் மரணமானதையும் விபரித்து விட்டு “கஸ்ஸாலி மக்களுக்கும் ஊருக்கும் செய்த சேவை உங்களுக்கெல்லாம் தெரியும். பரோபகாரிகள் பழமும் நிழலும் தரும் பச்சை மரத்தைப் போன்றவர்கள். கஸ்ஸாலி இறந்தது அந்த மரம் விழுந்ததுபோலாகும். இது அவரால் பிரயோசனமடைந்த மக்களுக்குப் பெரிய நட்டம், ஊருக்கு இழப்பு. இதற்கும் பொறுப்பு இஸ்ஸதீன்தான்.” என்றும் அவன் கூறியதை வியப்போடும் திகைப்போடும் கேட்டார்கள்.

சப்ரி தொடர்ந்து. கஸ்ஸாலியின் மரணத்துக்குப் பிறகு கதீஜாவுக்கும் வீட்டாருக்கும் ஏற்பட்ட மனத்தாங்கலின் காரணங்களையும், தனக்கும் கதீஜாவுக்கும் ஏற்பட்ட தொடர்பின் காரணங்களையும், அதனைத் தொடர்ந்து நடந்த சம்பவங்களையும் விபரித்த பின் மேலும் பேசிக்கொண்டு போனான்.

“இத்தனை கொடுமைகளையும் சகித்துக் கொண்டிருந்த கதீஜா, தறிமால் கொளுத்தப்பட்டதைத் தாங்க முடியாமல் தான், தறிமாலைப்போல் தன்னையும் பிள்ளைகளையும் தீயில் பொசுக்கிக் கொண்டு மாண்டாள். கஸ்ஸாலியின் மரணத்தினால் பொதுநன்மைக்கு எவ்வளவு நட்டம் ஏற்பட்டதோ அதேபோல கதீஜாவின் மரணத்திலும் இந்த நட்டம் ஏற்பட்டுள்ளது.

“நான் கேட்கிறேன்; அன்பு, பாசம், பற்று, நேர்மை, இலட்சியம், கொள்கை, சேவை இவையெல்லாம் அர்த்தமில்லாதவையா? இவையெல்லாம் இருக்கப்படாதா? மக்களுக்குச் சேவை செய்ய விரும்புகிறவர்கள்மேல் ஏன் பொருமைப்படவேண்டும்? இடைஞ்சல்களையும் நெருக்கடிகளையும் ஏன் உண்டாக்க வேண்டும்? இல்லாத பொல்லாத அவதூறுகளை ஏன் கிளப்ப வேண்டும்?.

“சேவை என்பது மனிதாபிமானத்தின் வெளிப்பாடு. எங்களுக்கு இந்த மனிதாபிமானம் இருக்கப்படாதா? இந்த மனிதாபிமானத்தினால்தான் கஸ்ஸாலி, நான், கதீஜா மூவரும் சேவையில் ஈடுபட்டோம். வங்கி மூலம் தனிப்பட்ட முறையிலும் பலருக்கு ஆர்வத்தோடு உதவி செய்தேன். பலரின் முன்னேற்றமும் இந்த மாவட்டத்தின் பின் தங்கிய கிராமங்களில் ஏற்பட்ட சில மாற்றங்களும் என்னைப்பற்றிச் சொல்லும். இதை நான் சுயநலம் கருதிச் செய்யவில்லை. என் உத்தியோக வாழ்க்கையிலும் பொது வாழ்க்கையிலும் நான் விசுவாசமாகவும் பரிசுத்தமாகவும் நடந்தேன். ஆனால் எனக்குக் கிடைத்த பரிசு? எதிர்ப்பு, குரோதம், இடைஞ்சல், அவதூறு.

“இதற்கு நான் எல்லாரையும் பொறுப்பாக்கவில்லை. ஒரு சிலர்தான் இந்த இழிவான காரியத்தில் இறங்கியிருக்கிறார்கள் என்றும் எனக்குத் தெரியும். ஆனால் இவர்களின் இச்செய்கை எவ்வளவு பாதிப்பை உண்டாக்கிவிட்டது. சாக்கடையில் கொட்டவேண்டிய நஞ்சை, வஞ்சகர்கள் குடிக்கும் தண்ணீரில் கொட்டுவதை மற்றவர்கள் பார்த்துக் கொண்டிருக்கலாமா? என்னையும் கதீஜாவையும் பற்றி நாக்கூசாமல் அவதூறு கிளப்பப்பட்டது. ஆனால் இது உண்மையா?!

“மனிதன் தவறு செய்யாதவனல்ல. அவன் குறைநிறை உள்ளவன்தான். அந்த வகையில் நானும் பிழைகள் விட்டிருக்கலாம். அந்தப் பிழைகள் அறியாமல் செய்தவையாகத்தான் இருக்கும். ஆனால் எந்த ஒரு பெண்ணிடமும் இந்தப் பிழையைச் செய்ததில்லை, வஞ்சகத்தால் என் கைகறைபடாததுபோலவே, பெண் இச்செய்யால் என் மனமும் கறைபட்டதில்லை. உடம்பும் களங்கப்பட்டதில்லை. என் பதனியை - என் உத்தியோகத்தை நான் எனக்காக என்றுமே துஷ்பிரயோகம் செய்ததில்லை. அதுபோல ஆணும் சரி, பெண்ணும் சரி, என் மீது வைத்துள்ள மதிப்பை, அபிமானத்தை, அன்பை நான் துஷ்பிரயோகம் செய்ததில்லை. கதீஜாவிடமும் அப்படித்தான் நடந்துகொண்டேன். கஸ்ஸாலி என் உயிர்தோழர். அந்த நட்புதான் கதீஜாவிடமும் அக்கறையையும் அன்பையும் உண்டாக்கியது. கதீஜா எது வித களங்கமும் இல்லாமல்தான் நடந்து கொண்டா. அவ, மான பங்கமாக நடக்கக் கூடியவளுமல்ல.

“இந்த அவதூறை நம்பியவர்கள் இதையெல்லாம் சிந்திக்கவில்லை; ஆராய்ந்து பார்க்கவில்லை. பகுத்தறிவற்ற அன்னைம் பாவில் தண்ணீர் இருந்தால் இரண்டையும் பிரித்து உணருமாம். ஆனால் ஆற்றிவு படைத்த மனிதன் நல்லவர்களையும், கெட்டவர்களையும் பிரித்துப்பார்க்க வேண்டாமா? இனம் காண வேண்டாமா? கண்ணை மூடிக்கொண்டு, அறிவையும் இதயத்தையும் குருடாக்கிக் கொண்டு தீயவர்கள் கட்டி விட்ட கதையை நம்பலாமா? எதையும் சிந்தித்து

ஆராயாத மனிதரின் தலையில் கெட்டவர்கள் நீசத்தமான விரோதக் கூடுகளைக் கட்டிவிடுகிறார்கள். இதற்கு இந்த அவதூறும் துர்ப்பிரசாரங்களும் ஒரு உதாரணம். ஆனால் நூறு முயல்கள் சேர்ந்தாலும் ஒரு குதிரை ஆகாது. ஆயிரம் சந்தேகங்களும் அவதூறுகளும் சேர்ந்தாலும் ஒரு உண்மையான அத்தாட்சியாக முடியாது. எனக்கும் கதீஜர்வுக்கு முள்ள களங்கமில்லாத சகோதர அன்புக்கு அல்லாஹ் சாடியாக இருக்கிறான்.

“ஆனால் நயவஞ்சகரின் நாசத்தனங்களை நல்லவர்களும் பார்த்துக் கொண்டிருக்கவேண்டுமா? சமூகத்துக்கு இதில் பொறுப்பில்லையா? சமூக விரோதரின் தீமைகளை எதிர்க்காமல் ஏன் மௌனமாக இருக்க வேண்டும்? கெட்டவர்கள் ஒன்று சேரும்போது நல்லவர்களும் ஒன்று சேரவேண்டும். இல்லையானால் நல்லவர்கள் ஒருவர்பின் ஒருவராக அழிந்து விடுவார்கள். இதுதான் நடந்து வருகிறது. இப்போது நடந்துள்ளதும் இதுதான்.

“இதோ கதீஜா உலகத்தை விட்டுப்போய்விட்டா. நான் இன்னும் போகவில்லை. ஆனால் நான் இந்த உலகத்தை விட்டுப் போகாவிட்டாலும் இந்த ஊரைவிட்டுப் போகும் வேளை வந்துவிட்டது.”

சப்ரி இவ்வாறு கூறிநிறுத்தியதும் எல்லோரும் ஒருவித கலவரத்தோடு அவனைப் பார்த்தார்கள்.

“ஓம் எனக்கெதிராக கீழ்த்தரமான காரியங்களைச் செய்தவர்கள் என்னை அம்பாறையிலிருந்து மாற்றுவதற்கும் வேலை செய்கிறார்கள். அவர்களில் முதல் ஆள் அதோ நிற்கிறாரே அந்தப் பிரமுகர் தான்” என்று புள்ளியைச் சுட்டிக்காட்டுண் சப்ரி. கூடி நின்றவர்கள் திரும்பி புள்ளியை வெறுப்புடன் பார்த்தார்கள்.

சப்ரி, தன் மீது புள்ளிக்குள்ள விரோதத்தையும், அதன் காரணத்தையும் கூறியபோது புள்ளி அங்கிருந்து மெல்ல

நழுவத் தொடங்கினார். அதேசமயம் “நடக்காது - உங்களை மாற்ற நாங்கள் விடமாட்டோம்” என்று கூடி நின்றவர்களின் மத்தியிலிருந்து பல குரல்கள் ஒங்கி ஒலித்தன.

சப்ரி அதையும் காதில் வாங்கிக்கொண்டு “எனக்கு மாற்றம் கிடைத்தாலும் அது பிரச்சினையில்லை, நான் போகத்தயார். ஆனால் இந்த விஷயிகள் என் இதயத்தில் பெரும் வெடிப்பை உண்டாக்கி விட்டார்கள். ஆகையால், எனக்கு மாற்றம் கிடைக்காவிட்டாலும், நான் எனது உத்தியோகத்தை இராஜினாமாச் செய்து விட்டு வெளிநாடு போகத்தீர்மானித்து விட்டேன்” என்றான்.

“நீங்கள் போகவேண்டாம். இங்கேயே இருங்கள். உங்களைச் சிலர் வெறுத்தாலும் நாங்கள் உங்களை விரும்புகிறோம்” என்று திரும்பவும் குரல்கள் ஒலித்தன.

சப்ரி அவர்களைப் பிரியத்தோடு பார்த்தான். “உங்கள் அபிமானத்துக்கு நன்றி. ஆனால் என் உள்ளத்தில் ஏற்பட்ட இந்தப் பெரும் காயத்தை ஆற்றுவதற்கு நான் வெளியே போகத்தான் வேண்டும். ஆனால் நான் பிறந்த இந்த நாட்டையும் உங்களையும் பிரிந்து நிரந்தரமாக வெளியே இருந்துவிடமாட்டேன். என்முடிவுக்கு என்னை விட்டுவிடுங்கள். உங்கள் எல்லாருக்கும் என் சலாம்.”

சப்ரி இத்துடன் தன் பேச்சை முடித்துக் கொண்டதும் அங்கு நின்றவர்கள் அனைவரும் ஒரு பெருமூச்சுடன் கலைந்தார்கள் மஜீத்தும் சகாப்தீனும் அங்கேயே நின்றார்கள்.

சப்ரி மௌனமர்க கதீஜா - பிள்ளைகளின் மையித்துக்கள் அடக்கப்பட்ட இடத்தை நோக்கி மெல்ல நடந்தான். மஜீத்தும், சகாப்தீனும் அவனைப் பின்தொடர்ந்தார்கள்.

சப்ரி மண்ணுக்குள் புதைக்கப்பட்ட மையித்துக்களைப் பார்த்தபடி நிற்கிறான். அவன் விழிகளிலிருந்து சுண்ணீர்துளிகள் உருள்கின்றன.

- பரோபகாரிகள் பழமும் நிழலும் தரும் பச்சை மரத்தைப் போன்றவர்கள். இவர்களை இழப்பது மக்களுக்குத்தான் நட்டம்.
- சேவை என்பது மனிதாபிமானத்தின் வெளிப்பாடு. எங்களுக்கு இந்த மனிதாபிமானம் இருக்கப்படாதா?
- அன்பு, பாசம், பற்று நேர்மை, இலட்சியம், கொள்கை, சேவை இவையெல்லாம் அர்த்தமில்லாதவையா? இவையெல்லாம் ஒருவருக்கு இருக்கக் கூடாதா? மக்களுக்குச் சேவை செய்ய விரும்புகிறவர்கள் மீது ஏன் பொருமைப்பட வேண்டும்? இடைஞ்சல்களையும் நெருக்கடிகளையும் ஏன் உண்டாக்க வேண்டும்? இல்லாத பொல்லாத அவதூறுகளை ஏன் கிளப்ப வேண்டும்?